

ДЖЕРЕМИ РОБИНСЪН ЕФЕКТЪТ НА БЛИЗНАКА

Част 1 от „Произход“

Превод от английски: Валентин Василев, 2007

chitanka.info

*Уникален и смел трилър — взривна смес от
науката на Крайтън и религиозната мистерия!*

Джеймс Ролинс

Това е литературна творба. Имената, героите, местата и събитията са плод на авторското въображение (с изключение на библейските персонажи и истории) или са използвани белетристично и не трябва да се възприемат като действителни. Всякаква прилика с действителни събития, места, организации или лица, живи или починали, е изцяло случайна.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Този роман следва да се чете като литературна измислица. Макар някои сцени да са действително представяне на библейски истории, други не са. Съдържанието и насочеността на тази история са елементи, които не са съсредоточени върху евангелията, и се наложи да създам действия и диалози за библейски персонажи, които не са описани в Библията. Това се отнася и за Исус. Още веднъж: този роман е литературна творба и никога не бих твърдял, от страх пред Бога, че е достоверно описание на живота на Исус. Ако търсите традиционната история, обърнете се към Библията.

В заключение — вярвам в създаването на реалистични персонажи, които имат действителни проблеми, навици и език. Това противоречи на тенденцията в литературата, базирана върху религиозни сюжети; затова предварително се извинявам на всеки, който може да се почувства засегнат от цветистия език, пиянството или насилието. Макар и да не са предмет на тази история, тях ги има... така както съществуват и в истинския живот.

БЛАГОДАРНОСТИ

Искам специално да благодаря на няколко души за този проект, който първоначално се появи през 2000 г., замислен като сценарий. Искам да благодаря на продуцента Марк Байърс за положените усилия този филм да бъде заснет. Твоята подкрепа винаги ме е тласкала напред.

За отличната редакторска работа искам да изкажа благодарност на няколко души: Лорън Росини, твоето професионално редактиране е невероятен дар, който много ценя. Роджър Бродър, с твоята мрежа улавяш правописните и граматическите ми грешки, нещо, от което много се нуждаю и за което съм изключително благодарен. Франк Робинсън, твоята пряма критика по отношение на сюжет и четивност е отрезвяваща и много важна. Хилари Робинсън, твоите първоначални редакции с големия меч и заключителните с хирургическия скалпел подобряват начина ми на писане. Ако думите ми стоят добре на листа, то е заради всички вас.

Пастор Джон Кари, мъдростта и познанието ти ми помогнаха при преобразуването на тази история от сценарий в роман. Ти ми даде методите и съветите, от които отчаяно се нуждаех.

Стан и Лиз Трембли, Джейсън и Кати Бродър, Хедър Фурние, Сара Валъри и Кати Криси, вашата подкрепа, молитвите и приятелството ви са винаги нужни и приветствани. Нямах да стигна дотук, ако не бяхте всички вие.

Изключително съм благодарен на писателите Джеймс Ролинс и Рик Хаутала, които ми оказаха неимоверна подкрепа и поддръжка, като ми предоставиха бележки за корицата на книгата, контакти и съвети, които се оказаха жизненоважни както за издаването на този роман, така и за подготовката на други два, все още непубликувани.

Бих искал също да благодаря на цялото семейство Робинсън, на Дона (Мама), Матю, Санди, Джошуа и Ариана, както и на останалите членове на семейство Бродър — Кати, Арън и Стейша, а също и на семейство Винсънт (които са твърде многобройни, за да ги изреждам)

за непрестанната подкрепа от тяхна страна, признание също отправено и към Том Мънгован, съавтор на „Наръчник за сценариста“ и съвдъхновител на редица други проекти.

Накрая, Хилари, моята съпруга и редактор: ти пожертва толкова много през годините, за да мога аз да пиша. Не бих могъл да съществувам без теб, обичам те. Акила, дъщеря ми: ти си моята радост всеки ден. Ти си моето вдъхновение.

ПОДГОТОВКА

1.

ПР. ХР.

1985 г.

14:35

Замбия, Африка

Том Гринбаум беше запленил. Стада синкави гну и зебри се пръскаха във всички посоки, докато Мпунду, мърлявият добросърдечен пилот на малката наета „Чесна“ снижаваше, та Том да може да разгледа флората и фауната на замбийските равнини по-отблизо. Повечето хора лесно биха изгубили представа за времето при гледката на създанията, чийто живот и смърт бяха изложени на показ върху обогрената в кафяво трева долу. Но Том не беше като повечето хора. Той беше квантов физик с коефициент на интелигентност 167 и за него пресмятането на времето, необходимо за един бърз обход над африканските равнини, беше лесно като да си изрежеш ноктите.

Том добре беше планирал това отклонение. Самолетът от Израел до замбийската столица Лусака кацна в десет и петдесет и три, десет минути по-рано. Меган го очакваше да пристигне в четири, а полетът до мисията, където се намираше тя, отнемаше два часа. С Мпунду излетяха в дванадесет, което му даде допълнителни два часа във въздуха. Той с радост очакваше да види съпругата си, ала възможността да наблюдава този див и недокоснат свят от птичи поглед беше прекалено добра, за да я пропусне. Освен това Меган нямаше да научи.

Скоро вече се носеха над пищния зелен килим от дървета, водопади и реки. Спокойната гледка и бученето на двигателя на „Чесна“-та унесоха Том, за радост на Мпунду, на когото му беше писнало от любопитството му. Летецът наруши мълчанието чак когато вече бяха на финалния заход.

— Господин Гринбаум... господин Гринбаум, стигаме.

Том се изправи и избърса слюнката по бузата си. Присви очи срещу снижаващото се слънце и попита:

— Колко е часът?

— Четири без петнайсет... Всъщност вие защо идвате в Замбия? Видяхте животните, но там, където отиваме, няма животни.

— Идвам на гости на жена си — обясни Том, гласът му се смекчи, като си представи лицето и усмивката ѝ. — Тя е тук от две седмици и ще остане още две.

На лицето на Мпунду се изписа смущение:

— Жена ви? Тук, в Замбия, от две седмици без вас?

Том кимна.

— Това е най-дългото време, за което сме се разделяли.

— И вие сте я пуснали да дойде тук?

— Щях да я спра, ако можех — каза Том. — Повярвай ми. Откакто откри религията, нещата между нас се усложниха. Знаеш ли, това жените май имат някакво влечение към смъртта.

Мпунду се навъси.

— Това е най-лошото място, където да дойде човек с влечение към смъртта.

— Защо?

— Защото, Гринбаум, обикновено то става реалност.

15:50

Меган не беше от жените, които избягват битките, но това тук си беше клане и тя осъзнаваше, че Том лети към смъртоносен капан. Трябваше да го предупреди. Надникна иззад ъгъла на колибата с обрасъл с трева покрив, която им служеше за параклис. Беше наясно, че тръстикова стена е достатъчно плътна, за да я скрие, но че не е защита срещу куршумите. Видя храбрите си колеги, подредени в редица, с вързани зад гърба ръце. Мъжете, които ги държаха в плен, бяха извън полезрението ѝ, но тя чуваше гласовете им — странни, настоятелни.

— Плюе на негово лице! Прави веднага! — изкрещя един от тях.

Тя знаеше, че никой от приятелите ѝ няма да се предаде. Знаеше, че всички ще загинат. Също като Чарлз. Той беше първият, който отказа. Беше мъртъв от десет минути.

Виждаше, че краката на Дженифър треперят. Беше дошъл нейният ред. Тя беше осемнайсетгодишна, въодушевена медицинска сестра от малко канзаско градче. Работеше най-отскоро, но

убежденията ѝ бяха най-дълбоки. Успя да каже: „Прости им, Господи“ — преди един куршум да покоси и нея.

Меган затисна уста, ужасена, че може да извика и да издаде присъствието си на палачите. Не биваше да допусне това. Не и след като в момента пристигаше Том. Това не беше негова битка. Тук не беше мястото, където Том да умре.

Меган се обърна и се скри сред дърветата. Зад нея отекна пореден изстрел. Клоните се протягаха към нея, драскаха я, вливаха се. Искаха да я забавят. И те искаха да я убият. Но краката ѝ бяха заякнали от години тичане и гъсталаците, които препречваха пътя ѝ, изплющяваха настрани и макар че деряха кожата ѝ, отстъпваха. Меган зави надясно и побягна, без да обръща внимание на кървавите струйки, които вече се стичаха по краката ѝ.

Някакво движение привлече вниманието ѝ и тя спря зад едно дърво. Четирима мъже пребиваха пети... не го познаваше. Бяха с пушки и облечени наполовина във военна униформа, наполовина в племенно облекло. Все едно бяха излезли от снимка на „Нешънъл Джогеографик“. Най-разяреният и най-бруталният от четиримата носеше бейзболна шапка на „Ню Йорк Янки“.

Меган не беше сигурна колко дълго се е взирала в гледката, но явно бе достатъчно, за да я забележат.

— Жена избягала! — викна един от мъжете; от кокалчетата на юмруците му капеше кръв.

Погледът на Меган се закова върху мъжа, който лежеше на земята, покрит с кръв и смазан от бой. Той я погледна само с дясното си око — лявото беше подуто и затворено, и чак сега тя забеляза дрехите му. Синя риза, закопчана догоре. Черни обувки... наред джунглата в Замбия черни обувки? Той отвори и другото си око и отчаяно ѝ извика:

— Меган! Бягай!

Погледът ѝ се откъсна от него и тя видя, че четиримата палачи тръгват към нея. Побягна в гората, молеше се краката ѝ да издържат достатъчно дълго, молеше се и за бедния пребит мъж. Откъде знаеше името ѝ? Да не би да беше приятел на Том?

Бум! Зад нея. Във въздуха се разлетяха птици. Тя разбра, че непознатият е мъртъв. Това я подтикна да затича още по-бързо.

Пътеката беше тясна и се виеше, но Меган я беше пробягвала всяка сутрин през последните две седмици. Познаваше всяка дупка, всеки завой, всяко паднало дърво. Никога нямаше да я заловят тук. Ала пътеката скоро свършваше — излизаше на открито. Меган беше бърза, но не беше героиня от комикс. Нямаше да може да изпревари куршумите.

Прескочи едно изгнило покрито с мъх дърво. Вече виждаше небето през клоните напред. Там гората свършваше... И Том беше там.

15:57

Гората свърши и чесната се озова над открито поле и грубо разчистена писта.

Кацнаха и започнаха да разтоварват багажа и провизиите, които Меган го беше помолила да донесе. Като пъшкаше от усилие, Том смъкна една щайга на земята, извади от задния си джоб кърпа и си избърса лицето — потта му лютеше на очите. Беше очаквал помощници — работници от мисията, местни, каквито ще да са, пък и Меган досега трябваше да е дошла. Тя никога не закъсняваше.

— Том! — Гласът беше на Меган, но откъде?

Том огледа високата пожълтяла от слънцето трева и лицето му засия: Меган тичаше към него. И крещеше нещо, но той не можеше да разбере думите. Тръгна напред... и разбра: но не думите, а тона й. Меган беше изплашена.

— Не влизайте в тревата, господин Гринбаум — викна Мпунду.
— Има хищници.

Том го погледна. Мпунду се взираше в ято птици, които тъкмо излитаха от джунглата.

— Львовے ли?

— По-лошо.

Том се втурна към жена си.

— Меган! Меган!!!

— Господин Гринбаум! Върнете се! Трябва да тръгваме!
Веднага!

Том не му обърна внимание. Мпунду скочи в чесната и запали двигателя.

Меган се приближаваше и думите й вече се чуваха:

— Бягай! Качвай се в самолета!

Том затича още по-бързо към нея.

Бум! Изстрел от пушка. Том инстинктивно залегна. Дробовете му горяха при всеки панически поеман дъх. Кой беше стрелял — и по кого? Надигна се. Меган беше изчезнала.

— Меган?

И без да мисли за опасността, скочи и затича напред.

— Меган! Къде си? Меган!

На петнадесетина метра от него Меган се изправи и изкрещя:

— Бягай!

Лицето ѝ бе разкривено от страх и болка. Рамото ѝ беше в кръв. Бяха я простреляли!

Бум — отекна втори изстрел. Том и Меган вече бяха само на три метра един от друг. Меган залитна назад. От гърдите ѝ бликна кръв и изпръска Том. Той спря, светът около него премина на забавени обороти, сякаш цялата сцена се разиграваше под вода. Алените капки пареха лицето му. В главата му нахлу бучаща кръв, ушите му заглъхнаха. С всяко следващо тупване на сърцето му причерняваше все повече. Имаше чувството, че пада, макар да бе здраво стъпил на земята.

Очите на Меган не се откъсваха от неговите. Десетки, стотици нейни образи се мяркаха пред погледа му — Меган, сияеща от ентузиазъм заради нова работа, сгушена пред камината с някоя книга, потна след дълъг крос. А после тя си отиде. Очите ѝ се изцъклиха, мускулите ѝ загубиха силата си, тя политна напред и се строполи в тревата в краката му.

Том гледаше невярващо. Жена му беше мъртва. Дъхът му секна. Изпълнен с мъка, Том падна на колене и затисна с ръка дупката, от която бликаше кървавата струя.

— Меган? Меган, недей...

Изобщо не забеляза, че Мпунду излита с чесната. Не чу и пукането на тревата, не долови мириса на барут. Седеше, държеше Меган в прегръдките си и виеше като уловено в капан животно.

Едва когато усети топъл метал в тила си и чу прещракването на затвор, вниманието му се върна в действителността. И той видя четири чифта боси крака. Само крака — главата му беше прекалено натежала, за да я изправи.

Над него се бяха изправили четиримата преследвачи на Меган.

— Ти вярва каквото жена вярвала? — попита запаянното на „Янки“ и опря цевта на пушката си в слепоочието на Том. — Отговаря веднага.

Том успя да вдигне глава. Лицето на запаянното на „Янки“ беше обрамчено от яркото слънце зад главата му.

— К-какво? — попита Том.

Запаянното се отмести. Слънцето вече не заслепяваше Том и той видя тъмното лице на мъжа — беше боядисано с червено и се гърчеше някак конвулсивно. Запаянното се ухили и повтори:

— Ти вярва каквото жена вярвала? Вярва в нейния Бог? — Гласът му стана по-дълбок, по-настойчив. — Не последовател?

Том прехапа устна до кръв.

— Казваш! Искаме знаем! — изкрещя мъжът.

— Не, по дяволите! Не вярвам в това, което вярваше тя! Никога няма да повярвам!

Четиримата мъже незабавно свалиха оръжията си. Запаянното на „Янки“ присви очи недоверчиво, после се ухили.

— Тогава днеска има късмет.

Другите мъже се разсмяха и започнаха да се потупват по гърбовете като за добре свършена работа. После, доволни, се обърнаха и се отдалечиха, изчезнаха във високата трева.

Том остана коленичил, с Меган в ръце. Трепереше като в треска. Накрая пусна жена си, изправи се и се втурна във високата трева.

Четиримата се отдалечаваха бавно и той ги настигна бързо. Стовари юмрука си в главата на първия, преди да са чули и звук. Мъжът залитна, изгърва пушката си и от удара в земята тя изгърмя. Куршумът прониза няколко туфи трева и пръсна глезена на друг от мъжете, който изкрещя и падна назад.

Третият се извъртя и вдигна оръжието си, но беше прекалено бавен. Том вече нападнаше. Лявата му ръка сграбчи пушката, а дясната размаза гърлото на мъжа. Той падна на земята и захриптя — а пушката остана в разтрепераната ръка на Том.

Той я сграбчи и се прицели в главата на запаянното на „Янки“, който вече го държеше на прицел. За момент двамата спряха. Дишаха тежко. Гледаха се. Мълчаха. Едно водно конче прелетя между тях... и после и двамата стреляха.

Куршумът улучи Том в рамото и той изкрещя от болка. Запалянкото на „Янки“ стоеше като замръзнал, с ръка, притисната до гърдите. Том стисна зъби и пак вдигна пушката. Онзи стоеше все така, без да мърда, и го гледаше смаяно.

— Значи е вярно — каза после с усмивка. — Ти не вярва...

И отпусна ръка, и се видя раната в гърдите му. В следващия миг се свлече на колене и падна — мъртъв.

Другите трима се гърчеха в тревата и стенеха. Том се обърна към тях. Единият вдигна ръце пред лицето си и започна да се моли на родния си език. Том за миг погледна към неподвижното тяло на Меган. А после се прицели и попита:

— Вярваш ли в това, в което вярваше тя?

— К-какво?

Том опря пушката в главата му.

— Вярваш ли в това, в което вярваше тя?

— Не! Не! Не вярваме!

— Е, тогава ще се видим в ада.

Изстрелите сигурно се чува надалеч: първо три, после още три.

Всичко това беше преди двадесет години...

Всъщност днес.

2. ПРОПАСТ

2005 г.

07:00

Аризона

Дейвид Гудман знаеше кой ден е. Том му беше разказал историята преди десет години и оттогава той се беше научил как да се държи с партньора си през този ден — точно както през всички останали. Докато изхвърляше блудкавите забъркани с мляко ядки — така и не се бе научил да ги яде — си мислеше за Том и се чудеше как човек, който не питае никакви надежди за бъдещето, може да носи тежестта, налагана му от ден като днешния.

След смъртта на Меган Том се беше заровил в работата си, но пък това се отнасяше и за двамата. Дейвид никога не се бе женил, вероятно никога нямаше и да го направи. Често казваше уж на шега:

— Петнайсетчасов работен ден под ключ в таен обект, шест дни в седмицата — това не предоставя най-благоприятните условия за интимни срещи.

Каквито и да бяха причините, всеки от тях имаше само другия. Единствената разлика в разписанието на тандема бе, че всяка неделя сутрин Дейвид шофираше четиридесет мили, за да присъства на службата в най-близката църква. Не и Том. Бог често беше източник на разпалени спорове.

Това беше тема, която Дейвид днес щеше да се опита да избегне. Бързо оправи вратовръзката си с индийски мотиви, обу идеално лъснатите си черни обувки, закачи на якето си идентификационната си табелка на служител от „ЛайтТек Индъстрис“ и грабна от хладилника половинлитрова бутилка „Уайлд Чери Пепси“. С изключение на газираната напитка, която отскоро беше част от менюто му, през последните петнадесет години това бе сутрешната му рутина, толкова скучна и безинтересна, колкото на всеки среднестатистически гражданин. Но Дейвид никога не се бе притеснявал от това. Ускорителите на частици, ядрените реактори, генераторите на черни

дупки, въоръжената охрана и тайните тунели правеха останалата част от деня му значително по-интересна.

В момента, в който прекрачи прага на спретнатата си тухлена къща, жегата го удари в главата. Той измърмори сърдито. След секунди щеше да плувне в пот. Бе му отнело десет години в аризонския топлик, преди да открие дезодорант, който да го поддържа сух. Миналата година го спряха от продажба. Дейвид никога не бе харесвал топлото и дори се беше опитал да прокара идеята да пренесат цялата операция в планините — в Уайт Маунтинс в Ню Хампшир. Официалният отговор на „ЛайтТек“ беше сърдечен смях и потупване по рамото.

Отне му десет секунди да прекоси разстоянието от климатизирания си дом до виолетовия ланд роувър, паркиран възможно най-близо до входната врата, без да смаже любимите си кактуси. Преди време го вкарваше в долепения гараж, но сега той беше толкова натъпкан със стари компютри и резервни части, че едва имаше място да се мине. Дейвид беше замислял на няколко пъти да го прочисти, но все не можеше да се насили да го направи. Компютрите в гаража бяха части от миналото му, от миналото на „ЛайтТек“, а ако с Том успееш, щяха да станат част от историята.

Скочи в ланд роувъра, затръшна вратата и се погледна в огледалото за обратно виждане. Лицето му — с леки бръчици и добре оформена брадичка — изглеждаше така, сякаш току-що е пробягал състезание през австралийската пустош, при това в дъждовния сезон. Изтри потта от пепелявобледото си чело и почувства задоволство, че тези десет секунди са цялото време от деня, което прекарва на слънце. Запали двигателя и наду климатика на пълна мощ — той развя посивяващата му коса и изсуши кожата му.

Бяха му нужни пет минути да мине през жилищния район, притежаван и управляван от „ЛайтТек“, който също така представляваше и единствената видима група сгради в област от двадесет квадратни мили, като подслоняваше две хиляди служители, от физиците до чистачите. Както обикновено, Том чакаше на тротоара.

Носеше всекидневно облекло, какъвто бе обичаят му — сини джинси, бяла тениска и разкопчана карирана риза. Естествено, в „ЛайтТек“ си имаха правила за облеклото, но Том никога не се бе тревожил за правила, разпоредби или външно ръководство. Освен това знаеше, че не могат да го уволнят. Беше прекалено важен. Очите му се

бяха свили с годините, лицето му бе станало по-изсечено, а бузите бяха с набола четина. Дейвид беше убеден, че Том си докарва външен вид тип Клинт Истууд, само без сивата коса — неговата все още беше черна и къдрава.

Секунди след като Том се качи, Дейвид с прещракване отвори пепсито, като така даде начало на сутрешното им задяване.

Том го изгледа с весело неодобрение.

— Ще си развалиш всичките зъби.

— Ти пък какво разбираш? — отвърна Дейвид с подчертано еврейски акцент.

— Разбирам, че ще си запазя зъбите по-дълго от теб — отвърна Том със сияйна усмивка.

— Приятели сме, откакто и двамата пристигнахме в тази страна преди — колко? — петнадесет години? Не си мисли, че можеш да застанеш между мен и моята истинска любов — заяви Дейвид и отпи още една голяма глътка.

И двамата бяха родени и израсли в Израел. Живееха на две мили един от друг, но никога не се бяха срещали, преди „ЛайтТек“ да наеме и двамата и да ги доведе в Америка, която бързо бяха възприели като родина. Дейвид бе учил в престижно частно училище и бе първенец на класа, а Том бе обучаван вкъщи от баща си, бивш равин, който се беше отказал от еврейската вяра. Дейвид помнеше възбудата им в онези ранни дни, когато свободата да се правят фундаментални научни изследвания в частно управлявано дружество бе все още новост.

Том се усмихна и се облегна на луксозната кожена тапицерия, наслаждаваше се на разговора.

— И какво ще стане, ако го направя, старче? Ще ме напердашиш с бастуна ли?

Дейвид се разпали:

— Да те напердаша с бастуна? Аз не нося ба... Ха, старче! По-голям съм само с три години, а си позволяваш да ме наричаш „старче“?

— Май си позволявам прекалено много, а?

Дейвид кимна и загълта още течна захар с черешов вкус.

— Горе-долу толкова, колкото ти използваш тази дума — прибави Том.

— Коя дума?

— „Позволяваш.“

Дейвид се размърда нервно.

— Не си позволявай да ми казваш как да... Хм, май ще излезеш прав.

Том се подсмихна.

— Ами обикновено съм прав.

— Пфу — изсумтя Дейвид. — Единственото, за което имаш мозък, е квантовата механика и нападките срещу Хри...

Успя да спре, но гримасата на Том показва, че е наясно какво щеше да каже. Последва късаща нервите тишина. Как може да се изпусне! От всички възможни дни... Накрая Том проговори:

— По-добре дай газ. Трябва да се срещнем с оная кучка след половин час.

Дейвид изпита огромно облекчение, че прегрешението му не е нанесло трайни щети, и с удоволствие се включи:

— Внимавай какви ги плещиш.

— Стига, Дейвид. Знаеш, че тя...

— Тя просто си върши работата. Признавам, че на моменти се изхвърля. Само ти казвам да внимаваш какви ги дрънкаш — заяви Дейвид с най-патриархалния си глас и пак отпи от безалкохолната си напитка. — Ако ти носеше цялата отговорност, с която се справя тя, сигурно също нямаше да си много мил.

Том го погледна.

— Ти сериозно ли?

Дейвид кимна и Том се разсмя, отпусна се и се намести в седалката.

— Какво?

— Нищо.

Бученето на мотора и хрущенето на пръстта под гумите сякаш продължи десет минути, макар всъщност да бяха десет секунди.

— И ти щеше да си кисел, ако работеше за себе си — поде Дейвид.

Том вдигна вежда и по лицето му плъзна усмивка.

— Много добре знаеш какво имам предвид!

— И какво имаш предвид?

— Понякога е много трудно човек да се разбере с теб. Това искам да кажа. — Дейвид пак отпи от шишето.

Том се подсмихна.

— Е, поне няма скоро да си смуча храната през сламка.

Дейвид се намуси и насочи цялото си внимание към пътя.

Том се усмихна на сключените вежди на приятеля си, наясно беше, че Дейвид никога няма да се откаже от любовта си към пепсито, та дори това да му коства зъбите. Всички убеждения на Дейвид бяха дълбоки. Това бе едно от нещата, които Том най-много харесваше у него, но никога не би му го казал. То му напомняше за човек, когото бе познавал. Отдавна.

На мили във всички посоки не се виждаше нищо, освен червеникав прахоляк, канари и дълбок син небосвод. Зад ланд роувъра се вдигаше пушилка — застигна го, щом спря пред единствената постройка в околността — порутен дървен навес без една стена. Изглеждаше така, сякаш всеки по-лек порив на вятъра би го съборил, но си стоеше тук цели двадесет години, без да натрупа прах, без да загуби гвоздей... и без да привлича внимание.

Дейвид вкара колата под навеса и угаси двигателя. Двата с Том разкопчаха коланите, наведоха се напред и продължиха разговора си, без да обръщат внимание на шумните прещраквания и бръмченето, които се разнесоха наоколо.

— Просто искам да кажа, че не съм сигурен — обясни Том.

— Ще проработи. Това е наша разработка — отвърна Дейвид.

— Точно това ме тревожи.

От тавана на навеса над покрива на автомобила се спусна малко устройство, маскирано да изглежда като чвор на една дъска. Проблясващ зелен лазер проучи превозното средство отвсякъде, после надникна вътре. Том и Дейвид гледаха право напред с широко отворени очи, за да позволят на лазера да сканира лицата и очите им.

— Знаеш ли какво ти трябва на теб? — попита риторично Дейвид. — Вярно. Съвсем малко ще ти свърши отлична работа. Ти все трябва да видиш, да пипнеш, да подушиш, преди да повярваш в нещо.

— На това му се казва наука, Дейвид. Това е, за което на нас, учените, ни плащат.

— Ти си попаднал тук чрез науката. Аз чрез вярата — каза Дейвид, намигна и се усмихна.

— Ами хайде тогава да видим какво може да каже твоята вяра относно податливостта на пространство-времето.

— С удоволствие.

Лазерът изчезна и чворът се върна в дъската на тавана. След това подът под колата започна да пропада. Изпод земята заструи светлина в съвършен, сякаш очертан с пергел кръг, после се усили, докато платформата, върху която се намираха, потъваше.

Автомобилът се спускаше в искрящо бяла широка шахта. Извитите стени бяха гладки, приличаха на яйце, гледано отвътре. Кръглата платформа се поддържаше във въздуха от висок бял хидравличен стълб, който се прибираше в пода, както и от четири осигурителни въжета, обтегнати от дупки в тавана към краищата ѝ. Шестдесет метра по-долу всякакви марки и модели коли, принадлежащи на служителите, запълваха паркинг с размерите на футболно игрище.

Когато стигнаха нивото на първия етаж, обозначено просто „Паркинг ниво 1“, слязоха от роувъра и го оставиха на Фред, момчето от службата за паркиране.

— Някакви вести от бъдещето? — попита той.

— Още не — отвърна Том. — Може би се движим по квантовия поток в погрешната посока.

Фред се ухили. Дори служителите по паркирането в „ЛайтТек“ бяха достатъчно умни, за да схванат квантовия хумор.

— Хитро, доктор Гринбаум.

— Не се притеснявай, Фред — добави Дейвид. — Днес ще е големият ден.

— Наистина ли?

— Не се навивай напразно — рече Том. — Доктор Гудман си мисли, че ще успеем, защото имал вяра, а всички знаем, че вярата е по-важна от науката.

Фред отново се разсмя и видя шанс да се подмаже.

— Да бе, доктор Гринбаум. Вярата да е по-важна от науката! Моля ви се!

Дейвид се намръщи. Фред им пожела приятен ден и двамата влязоха в комплекса през стъклените врати, украсени с логото на „ЛайтТек“ — три светлинни лъча, които се сливаха в една точка и образуваха конус. Зад вратите тръгнаха по яркочерен тунел, който продължаваше сякаш в безкрайността. След петнадесетина метра спряха като че без причина и Дейвид попита:

— Мислиш ли, че вече е дошла?

— Змията обикновено можеш да я откриеш в дупката ѝ.

— Особено щом въпросната змия е похарчила два милиарда долара, за да си построи дупката — добави с усмивка Дейвид.

— Ще ни убие, ако днес не направим пробив — рече Том и поклати глава. — Два милиарда долара за проекта ни... Трябваше да станем продавачи.

Дейвид се насили да се усмихне.

— Може пък да ни се отвори парашутът. Илюзията за безкраен коридор се стопи, образът стана млечен и се избистри, и се видя врата, която автоматично се отвори. Том и Дейвид влязоха. Зад тях вратата с прещракване се затвори и коридорът възобнови безкрайния си изглед.

Двамата се озоваха в контролния център и махнаха за поздрав на колегите си, които сновяха из помещението или работеха на компютърни терминали. Денят едва бе започнал, а вече бе лудница. Контролният център бе чудо на модерното инженерство и електроника, научните постижения, които му служеха за основа, нямаше да бъдат на разположение на външния свят поне още двадесет години. Стените и таванът се извиваха подобно на черен амфитеатър. Ниво подир ниво бяха разположени компютри и работни станции, чийто фокус бе насочен към дебело повече от метър плътно стъкло, разделящо контролния център от Приемна зона Алфа. От решетъчния под струеше светлина — квадратите приличаха на светещи гофрети. Лицата на хората бяха осветени изотдолу, също като във филми за призраци.

Дейвид и Том слязоха по централната пътека и тръгнаха към стъклената стена, където Сали Макфийлд се беше надвесила над рамото на един явно изнервен учен. Дейвид си помисли, че излъчва красотата на притежаваща сила жена. Често се изкушаваше да ѝ направи комплимент за вдигнатата на кок коса или за цвета на устните ѝ, но си държеше езика зад зъбите от страх, че ще го отреже. Само един човек се осмеляваше да роши перушината ѝ.

Том бързо вървеше към Сали, Дейвид нервно го следваше.

— Само гледай — прошепна Том. — Има очи и на тила.

— Шт! — скастри го Дейвид; не държеше още от сутринта да го мъмрят. — Ще те чуе!

Том му отвърна, като посочи очите си с два пръста, а после се тупна по тила и кимна към Сали. Дейвид се намръщи като последно

предупреждение.

— Доктор Гринбаум. Доктор Гудман. Закъснявате — каза Сали, без да се обръща.

Том успя да произнесе с най-сценичния си шепот:

— Нали ти казах.

Сали рязко се завъртя на високите си токчета и Том и Дейвид моментално трансформираха израженията си в благи усмивки.

— Госпожице Макфийлд — поздрави я Дейвид любезно и протегна ръка да се здрависа.

— О, Сали — каза Том с кисела усмивка, — винаги е приятно да те види човек.

Сали не обърна внимание на протегнатата ръка на Дейвид, а мина веднага на въпроса.

— Няма да ти е чак толкова приятно, ако до края на деня не видя някакъв напредък. Да го кажа по-ясно, давайте резултатите или дърпам щепсела.

Том се стегна, но преди да успее да отприщи гнева си, Дейвид се намеси по възможно най-дипломатичния начин, който успя да измисли.

— Госпожице Макфийлд... днес ще станете свидетел на нещо, което все още не можем да обясним. То за секунди ще промени хода на човешката история или по-точно бъдещето на човечеството. Уверявам ви...

— Том може и да харесва речите ти, Дейвид, но мен те изобщо не ме впечатляват — отрязва го Сали. — Интересуват ме само резултатите. От години ви държим тук. Крайно време е да видим, че си е заслужавало.

Кръвното налягане на Дейвид се покачи до критична стойност, но той успя да овладее собствения си срыв.

— Ще видите, госпожице Макфийлд. Съвсем скоро.

— Дано — каза Сали и използва същия номер с високите токчета, за да се въртне и да се отдалечи.

Дейвид се взираше в гърба ѝ и хвърляше наум по нея ръчни гранати. И в слепия си гняв произнесе една дума, която незабавно смени настроението на Том от гняв в задоволство и той се ухили.

— Кучка!

На Дейвид му трябваше цял час се успокои. Том знаеше, че Сали може да го ядосва както никой друг, но пък се чудеше защо Дейвид я гледа по толкова особен начин. Наблюдаваше го как от половин час се мъчи да запише някакви изчисления. Но всеки път, щом Сали минеше наблизо, тя сякаш се бе превърнала в магнит, а лицето на Дейвид бе станало от метал. Главата му я следваше през помещението и се отпускате, щом тя се скрие от поглед. Да не би да беше хлътнал по тая ледена кучка? Дали не виждаше в нея нещо, което Том не можеше да види? Реши, че ще разкрие отговорите на тези въпроси, но в момента имаше по-належащи дела, които изискваха вниманието му.

Десетки учени седяха зад конзолите, които изпълваха контролния център. Носеше се мирис на загрели компютри. Вълнението в помещението можеше почти да се пипне. Всеки член на научния екип, ръководен от Том и Дейвид, мечтаеше за този момент от години. Някои тук бяха прекарвали цялата си кариера в „ЛайтТек“ заради нищожния шанс, че може и да успеят.

Дейвид, Том и Сали стояха пред стъклената стена и се взираха в Приемна зона Алфа. От тавана до пода помещението беше гладко, никъде не можеше да се види ъгъл. Стените бяха боядисани в сиво, подобно на гигантски тиган. Дебелото стъкло, което разделяше контролния център от приемната зона, правеше цялата сцена да наподобява огромен аквариум. Очите на Том жадно търсеха нещо, каквато и да било аномалия, която да подсказва, че е настанал прорез във времевия поток.

Сали си погледна часовника.

— Би трябвало да видим нещо след четирийсет и пет секунди. Не че наистина очаквам да видя нещо, нали разбирате.

— Ако имаме късмет, все ще видим нещо. Дори да е само флукутация — отвърна Том.

— Млъкнете! — извика Дейвид. — И двамата! Това заяждане е безсмислено! След секунди светът ще се промени завинаги, а вие дрънкате глупости. Моля ви... в името на Моисей ви моля, просто млъкнете!

Том затвори уста, защото знаеше, че Дейвид е прав, но реакцията на Сали изненада и двамата: на лицето ѝ разцъфна усмивка, макар и само за миг, преди тя да я скрие и да зачака търпеливо, както беше наредил Дейвид.

— Благодаря — каза Дейвид.

Том го погледна и забеляза как наблюдава Сали, как следи меките ѝ устни за знак, че усмивката се е върнала. Дейвид май беше още по-смаян от усмивката на Сали, особено в напрегнат момент като този. Но това сега не беше важно — Том нямаше да му позволи да пропусне и секунда от нещото, което се надяваха да се случи.

— Дейвид — прошепна той и когато приятелят му го погледна, му кимна да гледа приемната зона.

— Добре де. — Дейвид се обърна към стъклената стена.

Том поклати глава. Какво му ставаше?

Помещението бе потънало в тишина. Том си погледна часовника. Пет секунди в повече. Затвори очи и разочаровано пое дъх. Бяха се провалили.

Пръстите на Дейвид потупваха изнервено по дебелото стъкло. Сали скръсти ръце и започуква с токове по пода. Десет секунди закъснение... Това не беше на добро.

Звук, подобен на пукане на пуканки, изпълни въздуха. Нещо ставаше. Всички започнаха да проверяват уредите си, да записват звука и да се подготвят за... какво? Звукът се усили, заблъска дебелото стъкло и заразтърсва контролния център. Едно метално шкафче в дъното на помещението се отвори и съдържанието му се изсипа на пода. В приемната зона проблесна светлина... а после всичко изгасна.

Миг тишина, след което всички избухнаха в овации. Том се обърна към Дейвид, очите му бяха широко отворени.

— Не е точно каквото очаквах, но добър резултат все пак — каза Дейвид като че ли малко разочаровано.

— И аз очаквах повече — отвърна Том.

Стиснаха си ръцете. Сали пристъпи към тях в мрака.

— Браво. Средствата ви се удвояват.

В същия миг зад нея се появи синкаво сияние, заискри и Дейвид и Том се вторачиха в него.

— По-добре да се сдобием с нещо повече от светлинно шоу следващия път — каза Сали, забелязала, че гледат покрай нея.

А после се обърна към приемната зона, която сияеше с глуха синя светлина, излъчвана от нищото.

Всички отново се смълчаха и загледаха приемната зона с блеснали очи.

Том опря длани на стъклената стена и загледа невярващо през нея. Челюстта му увисна.

— Успяхме! — Само това можа да каже.

Миниатюрен бял блясък се зароди в средата на приемната зона. Отначало светлината сияеше с еднаква сила, а после започна да примигва. Пулсираше бавно и с всеки нов светлинен тласък се придружаваше от силно басово „бум“.

Бум... Бум... Бум...

Все по-бързо и по-бързо. Светлината пулсираше и примигваше като в рейв клуб. Бум. Бум. Бум. Бум. Тряс!

Няколко сияещи вертикални стълба синьо-бяла светлина разцепиха въздуха в приемната зона. Един след друг светлинните прорези разкъсваха реалността, а сетне изчезваха. В дирята на всяко светлинно копие се появяваше предмет. Маса, покрита с чертежи, схеми и графики, шкаф, пълен с части и инструменти, които все още не бяха изобретени, както и няколко бюра, по които имаше различни уреди. Появиха се и няколко големи електронни машини. Мирис на озон изпълни помещението, засилваше се с всяка експлозия.

Суровата сила, отприщена от събитието, беше удивителна... и ужасяваща. Всички, с изключение на Том и Дейвид отстъпиха назад. Компютрите започнаха да примигват и да изключват. Във въздуха се разхвърчаха искри. Никой не обърна внимание. Всички погледи бяха приковани в разкъсванията на време-пространството в съседното помещение.

Спектакълът свърши със силен трясък, който накара всички да подскочат. А после и последната светлинна нишка се стопи и центърът потъна в мрак. Приемната зала още сияеше в светлина, подобно на искряща снежна буря, хиляди блещукащи синкави частици се сипеха по пода. Никой не помръдваше. Когато и последните частици се стопиха, се включи аварийното осветление. Дейвид изкрещя от възторг. Винаги сдържаните професионалисти в контролния център избухнаха в ръкопляскания и гръмогласен смях.

— Успяхме... успяхме! — развика се Том, вдигна Дейвид от земята и го стисна в смазваща прегръдка.

— Нали ти казвах! — надвикваше го Дейвид. — Нали ти казвах! Заподскачаха като деца в утрото на Коледа.

Сали стоеше неподвижна и се взираше през стъклото.

— Не мога... Просто не...

Том пусна Дейвид, изправи се пред нея и викна с всичка сила в лицето ѝ:

— Видя ли ма?!

Щом Том тръгна да се здрависва с развълнуваните им колеги, Дейвид пристъпи към Сали и каза с усмивка:

— Благодаря. Дължим ви всичко.

— О... няма защо — отвърна тя.

Дейвид ѝ подаде ръка и този път Сали я пое. Вместо да я стисне обаче, Дейвид я задържа и се взря в очите ѝ. И тя го направи отново. Усмихна се.

3. РАЗТЪРСВАНЕ

2005 г.

19:00

Аризона

Том и Дейвид прекараха следващите единадесет часа в щастливо подреждане на купищата документация, оборудване и инструменти, които бяха изпратени назад във времето от тях самите от бъдещето. Идеята, че това може да проработи, се бе родила в брилянтния мозък на Дейвид, а Том с жар я беше подкрепил. Щом обаче Дейвид научи за преждевременната и жестока кончина на Меган, стана до известна степен скептичен относно мотивацията му. Но Том непрекъснато го убеждаваше, че ако случайно успеят с това начинание, няма да опитва да променя трагичното минало. Защото бе наясно, че ако опита, двамата с Дейвид така и няма да се срещнат. А ако не се срещнеха, всякакъв успех в областта на пътуването във времето щеше да е невъзможен, което пък щеше да означава, че Том нямаше да може да се върне във времето. Това беше само един от теоретичните парадокси на пътуването във времето, с което сега се сблъскваха под формата на футуристични предмети, пръснати из цялото помещение.

Дейвид разтърка уморените си очи и продължи да мисли върху една схема, която показваше как да се навигира през времевия поток, без да се създава пространствена следа. Умът му беше потънал в изчисления и той попиваше информацията като някаква компютъризирана пиявица. И изведнъж извика, като че ли бе получил откровение:

— Виж! Виж! Ама разбира се! Как не се сетих по-рано?!

Том откъсна поглед от сребристия часовник, с който се занимаваше, и попита:

— Защо си сигурен, че сега си се сетил?

Дейвид се намръщи.

— Е, нали започнах работа по...

Но Том го отрязва с въпрос:

— Защо сме си изпратили часовници?

На масата пред него бяха наредени десет часовника. Но преди да получи отговор на въпроса си, той зададе друг:

— Чий е почеркът?

Дейвид се обърка.

— Моля?

Том повтори, без да откъсва очи от часовника в ръцете си:

— Чий е почеркът върху схемата?

— Откъде да знам? — отговори нетърпеливо Дейвид.

— Ами погледни де — каза Том.

Дейвид неохотно вдигна схемата и се взря в почерка. Том продължи удивено да оглежда часовниците.

— Има десет. Еднакви.

Дейвид остави схемата на една маса и равнодушно я отмести. Том така и не вдигна поглед. Дейвид реши, че е успял умело да отклони вниманието му, така че се отпусна и опита да насочи разговора в посоката, по която вече бе тръгнал.

— Дай да хвърля едно око — каза и посегна към часовника в ръката на Том.

Том го дръпна настрани и попита пак:

— Чий е почеркът? Твоят или моят?

— Хм, просто ми дай часовника...

— Кажи.

Настъпи мъчителен момент. Мъчителен за Дейвид обаче. От страна на Том това си беше чисто удоволствие.

— Твоят — призна Дейвид.

Том се ухили доволно и подаде часовника на Дейвид.

Циферблатът беше сребърен, обрамчен, както реши Дейвид, със злато. Дали това бяха подаръци, които да ознаменуват успеха им? Едва ли, помисли си, като погледна редичките малки бутончета и прокара пръст по двете страни на часовника. Бутоните бяха осем. Кварцовото екранче показваше часа — не беше правилен — имаше много място за други данни — числа, кодировки, проценти. За какво служеха тези часовници?

Дейвид видя възможност да загърби провала със схемата и заяви:

— Цифров е. Нали познаваш цифричките.

Том се засмя насила, а Дейвид продължи:

— Нямам представа за какво служи, но не показва точния час.

— Ей сега ще го наглася — каза Том и дръпна часовника от ръцете му.

— Чакай! — викна Дейвид, но Том вече натискаше бутончетата.

— Дай сега да видим — заяви накрая и седна на един лъскав метален стол.

Наведоха се да видят какво се изписва на циферблата. Том пак занатиска бутоните. Екранът показва няколко поредици числа, чието значение не можеха напълно да схванат. Том загуби търпение и започна да натиска бутоните с все по-голяма скорост.

И изведнъж въздухът се изпълни с пукане. Тъй като нямаше видим източник, който да издава звуци, двамата се озърнаха объркано. Звукът се засили и те се спогледаха.

Между лицата им запулсира светлинка. Отново се започваше...

Бум... Бум... Бум... Бум. Бум. Бум. Бум!

Дейвид се свря зад едно високо кошче за боклук, а Том преобърна една маса — по пода се разпиляха схеми — и клекна зад нея.

— Какво става? — изкрещя Дейвид.

— Откъде да знам! — отвърна Том.

— Ами погледни де!

— Ти погледни!

Дейвид надникна над кошчето. Ярката мигаща светлина го накара веднага да приклекне.

— Задействали сме ново времево събитие — прошепна той.

Неочаквана мисъл го прониза и той надвика увеличаващата се шумотевица:

— Часовниците... Те са устройства на времето. Задействали сме събитието с часовника!

Беше почти сигурен, че Том не може да го чуе през пукота и бумтенето, и не си направи труда да повтаря. Нова идея изскочи в ума му и веждите му подскочиха. Не само че в бъдещето бяха изобретили уред за пътуване във времето — бяха направили няколко, при това преносими.

Бум. Бум. Бум. Тряс!

Проблесна ярка светлина — и времето и пространството отново се разтвориха.

Бум! Столът изчезна и светлината изгасна. Том и Дейвид бавно надникнаха иззад скривалищата си. Към пода се сипеха шепа искри — към мястото, където беше паднал часовникът.

Том изпълзя иззад масата. Дейвид също се надигна, държеше пред себе си кошчето за боклук като щит. Наведоха се над часовника. На лицата им се изписа удивление. Стояха над частица от вселената, която се бе разкъсала от уред, направен от тях. Уред, който сега кротуваше в краката им. Седнаха на пода, разтърсвани от дива радост.

Миришеше на пуканки, приготвени с много масло, както и на няколко вида печено. „Пегис Поркър Палас“ беше най-близкото подобие на ресторант до „ЛайтТек“ — и доста далече. Поне такова бе мнението на Том. Двамата с Дейвид бяха редовни клиенти на бюфета „колкото можеш да изядеш“ и сто и осемдесет килограмовите местни бабаити с бархетни ризи, които поглъщаха невероятни количества храна, отдавна не им правеха впечатление. Сервитьорките непрекъснато щъкаха между масите и кухнята с огромни подноси. Том и Дейвид седяха в едно сепаре встрани от целия този спектакъл, с натъпкани кореми.

Докато Дейвид се доналиваше с безалкохолно и драскаше записки върху една салфетка, Том довършваше осмата бутилка „Хайнекен“. Един от модифицираните часовници лежеше на масата между тях. Том присви натежалите си клепачи и закова поглед върху него. Чудеше се как ли работи, но умът му беше толкова замъглен, че не искаше дори да опитва да отгатне. Точно затова беше оставил Дейвид да се оправя — пък и освен това Дейвид беше по-добрият математик.

Дейвид се изкиска и Том попита малко завалено:

— Е? Къде е според теб?

— Да го кажем така: някой археолог ще е много объркан, когато изкопае неандерталец, разположен на стол — отвърна Дейвид и се ухили до ушите.

— Може да сме променили хода на човешката история! — изграчи саркастично Том. — Представи си, столовете се изобретяват по-рано, което води до идеята да се въведат тронове, върху които да се коронясват крале, и монархията се ражда векове по-рано, отколкото

знаем сега! По мои сметки разместването в пластовете на времето трябва да ни удари след три... две... едно...

Привърши броенето с мощно оригване, на което не обърна внимание никой, освен шишкавия каубой от съседната маса, който вдигна едно пилешко бутче като за поздрав и кимна одобрително, сякаш искаше да каже: „Браво, пич!“.

Дейвид поклати глава. Като се напиеше, Том ставаше доста гаден, но пък не биваше да му се връзва човек.

— Макар да не мисля, че нашият стол ще има някакъв ефект върху времевия поток, за в бъдеще трябва да внимаваме повече.

— Значи, п-приятел... — Том се ухили пиански. — Казвай как бачка наш'то изобретение.

— Утре сутрин няма да помниш и дума от това — отвърна Дейвид и се засмя.

— Добре, направи ми кефа... — каза Том и замига като бухал в опит да избистри погледа си.

Дейвид вдигна часовника пред лицето му. Том се постара да се съсредоточи върху него. Дейвид уверено натискаше бутончетата и обясняваше:

— Гледай тук. Това наглася датата, имай предвид, че не може днешната дата, а датата, към която искаш да пътуваш. Дори сме включили възможности „пр. Хр.“ и „сл. Хр.“. Тук е времето от деня, отново точното време, когато искаш да попаднеш, не нашето време. И виж тук! Може във всяка точка на земното кълбо. След като избереш година и час, можеш да вкараш координати, които след това се нагласяват автоматично. Само се натиска този бутон и — пуф! — човек, хм, изчезва... в друго време... и на друго място, в друг живот, за едно мигване на окото.

— Хубаво — каза Том. — Тогава истинският въпрос е... дали часовникът... дете беше на стола... е създал времево... завихряне? Черна дупка? Всъщност как ще го кръстим това? Добре де. Не е важно... Защо не изчезна и часовникът?

— Мислих по този въпрос. Елементарно е, но съм убеден, че часовникът трябва да е прикрепен към обекта, който изпраща назад във времето — обясни Дейвид.

— Хм, още не мога да повярвам, че това чудо действа.

— Повярвай — каза Дейвид. — Крайно време е най-сетне да повярваш в нещо.

Забележката му попи бавно в замъгления мозък на Том и в процеса на попиването той кимна.

— Стига с тая вяра!

— Не исках да... Просто...

— Просто какво? — викна Том. — Просто искаш да повярвам в твоя бог? В твоя Ииисс... — Стисна очи, тръсна глава да я проясни и продължи: — В твоя Исус? Имал съм бил късмет. Това каза она — късмет! Ден с късмет...

И продължи през стиснати зъби:

— Меган умря, защото тръгна да „спасява хората“.

Ноздрите му се разшириха, устните му се извиха надолу.

— Да спасява хората... така го наричаше. Умря, защото беше християнка. Умря... умря, защото вярваше в она задник — твоя Бог, дето не му пука за тези, които му служат.

Дейвид се огледа. Започваха да привличат публика.

— Чуй ме, Боже! И аз искам да ти служа, че и аз да пукна! — разкрещя се Том към тавана. Погледна Дейвид. — Исус, Исус е виновен за смъртта ѝ! Тя е мъртва. Вината е негова. Как изобщо мога да повярвам в него? Ако той е този, който всички твърдят, че е, защо остави Меган да умре?

Дейвид заговори бавно и тихо:

— Понякога лоши неща се случват на добрите хора и не ни е дадено да разберем защо. Но висшето добро...

— Висшето добро ли? Дейвид, жена ми беше застреляна пред мен и умря в краката ми! Ей в тези крака. А кръвта... Какво добро изобщо може да произлезе от това?! — Том се разгорещи още повече. — Ти не беше там, Дейвид. Ако... ако вярваше в бога на Меган, човек умираше. Убиваха го. Бум — и край. А ако не вярваше, живееше. Толкова е просто... толкова лесно... Бъди доволен, че не си бил там. И ти щеше да си мъртъв.

— Тя е умряла за това, в което е вярвала, Том. — Това беше всичко, което Дейвид можеше да каже.

— Защо си мислиш, че... Какво?... Да, знаеш ли, че си много прав... Тя умря за това, в което вярваше — за нищо. Умря за едното нищо... Умря за нищо.

Скочи и тресна по масата с всичка сила, което привлече вниманието на всички в ресторанта. Гърдите му се издуваха от вълнение при всеки дъх. Мислеше си за Меган и как би искал да можеше да я спаси, да се върне и да я спаси, но беше наясно, че не е възможно. Времето щеше да бъде променено завинаги и уредът за пътуване във времето, който беше изобретил, щеше да престане да съществува, и така щеше да го затвори в неразрушим цикъл от поражения. Но имаше нещо, което беше в състояние да направи. Нещо, което нямаше да промени времето, но щеше да докаже веднъж и завинаги, че Меган е умряла напразно и че наивните вярвания на Дейвид се основават на измислици. Поне Дейвид можеше да бъде спасен от един живот на безсмислено отдаване на мъртво божество.

Оттласна се от масата и закрачи към вратата.

— Том, почакай! — Дейвид се стресна, не беше наясно какво става.

Трескаво зарови из портфейла си, за да плати за вечерята. Том вече бе излязъл.

Дейвид изскочи от ресторанта. Къде беше Том? Дали щеше да го открие разплакан заради загубата на Меган? Дали щеше да го посрещне бърз удар в челюстта? Дали Том щеше да се свлече в несвяст и да се събуди с главоболие?

Ланд роувърът закова пред него, като вдигна пушилка и почти му премаза краката. Том го изгледа през смъкнатия прозорец.

— Какво правиш? — възкликна Дейвид.

— Ако можеш да се върнеш назад във времето... и да станеш свидетел на което и да било събитие... от Ден първи до финала, къде щеше да отидеш?

Дейвид беше вбесен, не възнамеряваше да си губи времето с глупави гатанки.

— Том, не знам.

— Е, аз пък знам.

— Том...

— Ще ти го докажа веднъж завинаги. Ще го докажа на света. Жена ми е мъртва, а също и твоят бог, мъртъв и погребан — каза Том.
— Не се притеснявай. Нищо няма да променям. Няма да се намесвам.

— Ти си пиян! — изкрещя Дейвид. — Не можеш да шофираш!

— Не можеш да ме спреш, Дейвид.

— Дай ми ключовете.
— Довиждане, Дейвид.
— Дай ми ключовете! Веднага!
— Чао.
— Какво си намислил?

За Том разговорът беше приключил и той настъпи газта до дупка. Автомобилът отпраши, като остави Дейвид да се души във вдигнатия облак прахоляк. Той се разкашля, затича след колата и завика:

— Чакай! Спри! Чакай...

Спря и си пое дъх. Умът му преценяваше всички възможности. Макар да беше пиян, Том говореше логично. Замисли се над думите му. Къде смяташе да отиде? Какво събитие възнамеряваше да наблюдава?

Отвори дланта си, погледна тежкия метален часовник и откри отговора. Бяха отворили вратата към миналото и Том щеше да я прекрачи, за да се изправи пред онзи, когото обвиняваше за болката си.

Обзет от истинска паника, Дейвид възкликна:

— Не... О, не, Том...

Влетя с трясък през вратата на „Пегис Поркър Палас“ и се развика:

— Помощ! Някой да ми помогне! Трябва някой да ме откара!

Помещението беше пълно с мръсни и подпийнали шофьори. Всички го изгледаха ядосано, раздразнени, че им развалят яденето. Дейвид видя погледите им и разбра, че скоро няма да отиде никъде.

Един тъмносин пикап „Шевролет“ със закрепени на предната броня бизонски рога спря сред облак прахоляк само на три метра от навеса сред пустошта. Дейвид отвори вратата и изскочи.

— Благодаря — каза на Бети, сервитьорката от „Пегис Поркър Палас“, която беше използвала почивката си, за да го докара бог знае къде и бог знае защо. Бети се наведе през прозореца и се изплю.

— Сигурен ли си, че искаш да те оставя тука? Наоколо няма нищо.

Дейвид се усмихна и кимна, искаше тя да си тръгне възможно по-бързо.

— Да, сигурен съм. Благодаря ти още веднъж.

— Ами хубаво тогава — каза Бети и вдигна вежда. — Ти ще се влачиш пеш обратно.

Даде газ, зави и изчезна в мрака, кънтри музиката гърмеше. Щом пикапът се скри от поглед, Дейвид се втурна в бараката, като момченце, на което ще му се пръсне пикочният мехур. Зеленият лазер се спусна от тавана.

В гаража го посрещна Фред.

— Привет, доктор Гудман. Какво правите двамата тук толкова късно?

— В смисъл? — попита Дейвид.

— Ами с доктор Гринбаум.

— Той тук ли е?

— Да де. Пристигна преди няма и дваайсет минути. Не изглеждаше много на себе си обаче. Насмалко да ме прегازی.

— Може пък и да не съм закъснял — каза на себе си Дейвид.

— За какво? — озадачено попита Фред.

Из комплекса проехтя аларма, толкова изненадващо силно, че Дейвид и Фред затиснаха уши. По стените засвяткаха червени лампи. Воят на алармата спря почти веднага, но лампите продължиха да светят. Дейвид разбра, че вече е твърде късно.

Влезе в контролния център. Там цареше същински хаос. Учените търчаха, чудеха се какво се е случило. Въоръжени служители от охраната се бяха наредили покрай стените и по пътеките, наблюдаваха за нещо нередно — а доколкото Дейвид можеше да види, всичко беше нередно. В центъра на суматохата се беше изправила Сали и раздаваше заповеди като генерал.

Обърна се към Дейвид и той видя как на лицето ѝ се появи изражение, което след секунда се зарече никога да не забрави: облекчение. Сали забърза към него и каза:

— Някой го е използвал! Някой е отпътувал във времето! Как е възможно?! Само ти, Том и аз имаме... Къде е Том?

Дейвид бързо попита:

— Останалите часовници тук ли са?

— Да — отвърна Сали. — Само един липсва.

Спенсър, скромнен учен с очила с дебели стъкла, леко прегърбен, се приближи с наведена глава и изчака Сали да го забележи.

— Какво има? — почти викна тя.

— Ами... по-подробният преглед на данните по времето на инцидента показва второ изкривяване на време-пространството — обясни Спенсър.

— Което значи? — запита Сали.

— Което значи двама души — рече Дейвид.

— Или предмети — добави Спенсър.

— Които са пътували през времето от това помещение приблизително по едно и също време — довърши Дейвид.

— Как е възможно такова нещо? — попита Сали. — Всички часовници, с изключение на два, са тук. Твоят все още е у теб, нали?

Дейвид извади часовника от джоба си и ѝ го показва.

— Което означава, че някой или нещо се е прехвърлило в помещението и след това отново извън него, след като първият часовник е изчезнал.

— Липсва ли нещо друго? — обърна се Сали към Спенсър.

— Абсолютно нищо. Само единият часовник и столът — отвърна Спенсър с необичайна увереност.

— Добре — каза Сали.

Дейвид потупа Спенсър по рамото и каза:

— Добра работа, Спенс.

— Благодаря, Дейвид. До скоро виждане в миналото — отвърна Спенсър и бързо се отдалечи.

До скоро виждане в миналото ли?

— Дейвид, какво мислиш за всичко това? — запита Сали.

Дейвид пренебрегна коментара на Спенсър и се съсредоточи върху настоящите проблеми.

— Ако трябва да налущкам — каза той, — това е или страничен ефект от разкъсването във времето вчера, или нашите бъдещи версии прибавят или прибират нещо, което са ни изпратили. Ако не е било от вътрешен източник, така или иначе не можем да направим нищо. Предлагам да съсредоточим усилията си върху настоящия проблем.

— Съгласна съм.

Влязоха в Приемна зона Алфа, която гъмжеше от охрана.

Дейвид забърза към наредените на една маса часовници. Вдигна един и го разгледа.

— Добре, точно като другите... Може и да успее да го настигна...

— Кого да настигнеш — попита Сали. — И как, за бога, можем да открием къде е отишъл?

Дейвид я погледна.

— Знам къде е отишъл.

— Дейвид, за последен път — кой? — раздразнено запитва Сали.

Дейвид млъкна. Дали да й каже? Дали щеше да му има доверие, след като научи истината? Честността му надделя.

— Том Гринбаум...

Сали го изглежда объркано.

— Какво? Защо?

— Дълга история — каза Дейвид. — Нямам време да обяснявам, а и ще имам нужда от някои неща.

Започна да се подготвя умствено за задачата, която знаеше, че трябва да реши сам. От години не беше водил разговор на родния си иврит, да не говорим за изучаваните в училище гръцки и арамейски. Слава богу, че му ги бяха набивали в главата в частните израелски училища. Опасяваше се, че Том може да е в по-неприятна ситуация. Започна да си отбелязва наум вещите, от които щеше да има нужда: тогавашни дрехи можеха да се направят. Пари... злато и сребро сигурно щяха да свършат работа. Също така сандали... и прикритие за часовника.

Щеше да отпътува в миналото. Най-добре щеше да е сам да е свидетел на събитието, подтикнало неговия партньор и най-добър приятел да рискува да промени света, за да докаже правотата си. Да, трябваше да види всичко със собствените си очи.

Заминаваше за Замбия.

4. ПРОПАДАНЕ

1985 г.

14:02

Замбия, Африка

Непознат пукащ шум изпълни джунглата, подплаши птиците и те се стрелнаха към сигурността на небето. Сред гъстата зеленина запроблясва светлина, сякаш някой бясно правеше снимка след снимка. Ниско над земята се появи светлинен процеп и изхвърли Дейвид. Той направи няколко несигурни крачки и се облегна на едно покрито с мъх дърво. Бум! С подобен на гръмотевица трясък светлината изчезна. Сияйни синкави искрици се посипаха по влажната пръст — като фойерверк за завършека на събитието.

Дейвид се опита да направи още една крачка, но падна на земята и повърна в някакви папрати. Може би идеята не беше чак толкова добра? Доколкото знаеше, пътешествието във времето беше безпроблемно само за неживи предмети. Изправи се и огледа гъстата джунгла. Това трябваше да е Замбия, но дали координатите бяха правилни? През ума му проблесна мисъл и върху измъченото му лице се появи усмивка — беше проработило! Беше успял да направи пътуване през времето и пространството! Той... Тряс! Далече проехтя изстрел и Дейвид си спомни какво е дошъл да види.

Внимателно си запроправя път през гъстата растителност в посоката, от която бе долетял изстрелът. Движеше се приведен и се мъчеше да избягва множеството змии, паяци и хищници, които нямаше как да забележи, но за които беше сигурен, че дебнат наблизо. Металическо прещракване го накара да замръзне.

— Обръща се — последва плътен глас. — Бавно!

Дейвид се подчини и се озова лице в лице с четирима мъже. Прецени, че са от някое местно племе. Облеклото им беше смесица от съвременно и примитивно. Един носеше бейзболна шапка на отбора „Янки“... Дейвид си спомни вечерта, как Том му бе разказал цялата история. Четирима мъже с тъпи дрехи, с пушки... и единият от тях —

Том го наричаше Запалянкото на „Янки“, защото носел тяхна шапка. Това бяха убийците на Меган! Това бяха мъжете, които Том щеше да убие само след минути! Съзнанието на Дейвид гъмжеше от мисли и теории за това как неговото присъствие ще се отрази на това минало, а и на бъдещето му.

Помисли си да се прехвърли обратно в бъдещето пред очите им и така да спаси живота си, но вероятно щеше да обърка или уплаши тези мъже дотолкова, че събитията от миналото никога нямаше да се случат. Потръпна при мисълта, че вероятно вече променя миналото точно както се страхуваше, че ще го направи Том.

Намръщи се, когато усети стоманата да притиска челото му.

— Кой си ти? — попита запалянкото на „Янки“. — Ти с мисионери?

— Не — отговори Дейвид. Чудеше се дали това щеше да е билетът, с който да се измъкне оттук. — Нямам нищо общо с никакви мисионери.

Запалянкото на „Янки“ се наведе и внимателно огледа лицето му.

— Познаваме те? Мислим, познаваме те.

— Не — отвърна Дейвид. — Аз съм учен.

Отговорът му като че ли ги обърка. Не беше отговор, който бяха очаквали. Запалянкото на „Янки“ видя табелката на „ЛайтТек“ на ризата му, хвана я, погледна снимката, после погледна Дейвид. Огледа го целия, спираше погледа си на шарената вратовръзка, запасаната риза и излъсканите обувки. Те като че ли разпръснаха всички подозрения, че Дейвид лъже. Четиримата проведоха бърз разговор на родния си език, а после Запалянкото каза:

— Ти късметлия, господин Учен. Ти не вярва каквото те вярва, така че ти живее. Но ние мислим ние видим теб пак. Да, видим пак.

Дейвид усети пристъп на вина, докато потискаше порива да застане редом до своите братя вярващи и да каже на тези мъже, че и той вярва в същия Бог. Но почувства, не, знаеше, че съдбата на пространството и времето зависят от това да си държи устата затворена.

Запалянкото не беше свършил с изказването си.

— Обаче — каза той бавно — ти нарушил земя на племе и трябва накаже.

На Дейвид това не му хареса и той с изненадваща бързина се втурна в джунглата. Трябваше да се отърве от тези мъже, преди да е станало прекалено късно да убият Меган. Изтръпна от ужас пред факта, че е тук и може да предотврати убийството на Меган, а всъщност помагаше на нейните убийци.

Четиримата се втурнаха след него като лъвовe, преследващи плячка. Тръни и клони деряха дрехите и кожата му. Дейвид се спъна и падна. Отдясно чу изстрел, вдигна глава... и видя отляво поле. Да! Том му беше разказал за полето с високата жълта трева. Това беше точно то! Тук се бе случило всичко.

Дейвид бързо скочи, но четиримата вече го бяха настигнали. И започнаха да го бият. Удар с приклад насмалко да му счупи ребрата. По гърба му се посипаха ритници. Наказваха го заради нарушаването на територията им, но той разбираше, че само още минута и това ще подпише смъртната му присъда. Трябваше да има начин да се отърве, нещо, което да може да им предложи. Мислите му бяха грубо прекъснати от силно изхрущяване — бяха измъкнали едната му ръка от раменната става.

Дейвид изкрещя, а рамото му изпрати порой електрически импулси към мозъка му, казваше му, че тялото му няма да издържи още много. Вече беше сигурен, че животът му скоро ще приключи. Причерня му. Болката от всеки удар вече беше просто глухо тупкане. Естествените болкоуспокоителни, произведени от тялото му, бяха нахлули в кръвта. Изпаднаше в шок.

Един от мъжете дърпаше часовника от китката му, но не успяваше да го смъкне. На Дейвид му се стори, че някой извика: „Жена избягала!“ — и погледна с едното си око, другото вече беше подутото. На пътеката, само на три метра от тях, стоеше жена, взираше се в него объркано. Четиримата явно също бяха изненадани, защото за момент не предприеха нищо. Това забавяне беше достатъчно, та Дейвид да може да събере всички парчета на мозайката.

Позна Меган от снимките, които беше виждал в дома на Том. Но защо не бягаше? Защо не помръдваше?

— Меган! Бягай! — От устата на Дейвид пръсна кръв.

Меган сбърчи чело. Дейвид реши, че вероятно се чуди откъде знае името ѝ. Но като че ли успя да осмисли думите му — и побягна. Четиримата хукнаха след нея и докато тичаха, на Дейвид му се стори,

че забелязва нещо необичайно. Запалянкото на „Янки“ бе следван от две сенки, сякаш имаше два източника на светлина. Едната сянка обаче беше по-различна — не следваше точно всяко негово движение, а на моменти като че ли имаше свое съзнание... Не, сигурно му се привиждаше... От друга страна, вече беше видял достатъчно, а и със сигурност щеше да умре, ако останеше тук.

Погледна часовника. Слава богу, онзи не беше успял да го свали от китката му. Въведе няколко числа и натисна последния бутон. Над главата му запулсира ярка светлина. Молеше се силният шум от разкъсването на времето да не отклони вниманието на убийците на Меган, за да могат да извършат зловещото си дело.

Светлината се разшири, усили се. Главата му се замая, ушите му пищяха. В следващия миг загуби съзнание и светлината го погълна.

И Дейвид изчезна. Бум! Времето отново се успокои.

Дейвид се появи само секунди, след като беше изчезнал, и Сали ахна. Целият беше в кръв. Сали си помисли, че нещо се е объркало със скока във времето. Представи си как вътрешните му органи са усукани и обезобразени от пътуването във времето — страничните му ефекти, ако имаше такива, все още не бяха документирани. Тя коленичи до него и изхлипа:

— Дейвид! Дейвид, моля те, не умирай! Моля те, Дейвид...

Здравото око на Дейвид се отвори.

— Сали, слава богу... работи... работи... — Само това успя да каже, преди да припадне.

Дейвид се събуди в болнична стая. В единия ъгъл под тавана имаше телевизор на поставка, във въздуха се носеше миризма на лекарства, а отдысно... отдысно беше Сали! Дълбоко заспала на един стол до леглото му.

Дейвид не можеше да повярва на това, което виждаше — а вече виждаше и с двете си очи. Откога стоеше при него? Колко време бе лежал в безсъзнание? Измъкна се от леглото и взе медицинския картон, на който бяха отбелязани данните на здравословното му състояние. Отиде до прозореца и погледна навън. Видя шосе и до

шосето табела с надпис: „Баптистки болничен и медицински център Финикс“. Вероятно го бяха докарали с хеликоптер.

Погледна картоната си. Три натъртени ребра, изкълчено рамо — вече наместено, както и няколко драскотини и охлузвания. Нищо, което да застрашава живота, но Дейвид знаеше, че нямаше да е така, ако не беше Меган. Спомни си блясъка на очите ѝ, дългата ѝ коса... жената, която Том обичаше. Макар никога да не беше изпитвал дълбока любов към жена, Дейвид вече разбираше по-добре Том — и какво е преживял, и как то се е отразило на живота и вярванията му.

— Хм — обади се Сали. — Доста апетитен задник.

Дейвид подскочи — чак сега се сети, че е с престилка от изкуствена тъкан и че задникът му е гол. Обърна се изчервен, опита да се покрие и каза:

— Сали. Аз, въ... аз...

— Спокойно де — каза тя. — Можеше да е и по-лошо.

Дейвид замръзна. Това комплимент ли беше? За задника му? Вероятно Сали също се усети, защото бързо се поправи:

— Искам да кажа, можеше да пострадаш по-лошо. Как си?

— Ами... радвам се, че съм жив.

— Какво стана?

Дейвид седна на леглото, намръщи се от болката в ребрата и каза:

— Видях я. Жената на Том.

За миг се замисли, загледан през прозореца.

— Единственият отрицателен ефект от пътуването във времето е краткотрайно, но много силно прилошаване. Веднага щом пристигнах, ме нападнаха четирима мъже. Щяха да ме убият, ако не беше Меган. Тя... познах я. Толкова красива... толкова изплашена! Викнах ѝ да бяга и тя побягна. Останалото... останалото го знаеш. — Той се навъси.

— Извадих късмет — продължи Дейвид. — Присъствието ми там можеше да промени всичко. Ако я бяха оставили да избяга и ме бяха довършили, ако тя не се беше спряла, ако не я бяха забелязали... нямаше да седим тук и да водим този разговор.

— Обаче работи, нали? Те функционират? Часовниците.

— Без грешка. — Дейвид успя да докара усмивка.

— Това е чудесно. Страхотно! Помисли за всички неща, които можем да научим. Всички неща, които можем да направим. Ние ще...

— Сали — каза Дейвид твърдо. — Не забравяй, че Том все още е някъде там и ако не го върнем, ти и аз, и целият ни свят може да престанем да съществуваме така, както съществуваме в момента.

— Е, колко от нашия свят може да промени Том, като посети Израел отпреди две хиляди години? Мислиш, че натам се е запътил, нали?

— Да. Сто на сто — рече Дейвид. — Колко ли? Представи си например един свят без Исус Христос.

Сали като че ли се развесели.

— Искаш да кажеш свят без християнство? Край на телевизионните евангелисти? Край на Свидетелите на Йехова, които да ме тормозят на входната врата? О, съгласна съм!

На Дейвид обаче не му беше забавно.

— Това не е шега. Макар да не споделяш моите вярвания за Исус, не можеш да отречеш влиянието, което животът му е имал върху целия свят през последните две хиляди години.

Сали го погледна заинтригувано.

— Християнството — продължи той. — Византия. Кръстоносните походи. Безброй раждания, погребения, бракосъчетания — всичко.

Взе чантичката на Сали и я отвори.

— Какво правиш!? — възмути се тя, но без да ѝ обръща внимание, Дейвид извади една банкнота и я вдигна пред лицето ѝ.

— Какво пише тук?

Тя погледна банкнотата. Беше разбрала какво ѝ показва Дейвид и прочете на глас:

— „В Бога вярваме“.

— Именно — заключи Дейвид. — В Бога вярваме. Богът на Америка не е някакво неясно същество или богиня от горските духове. Той е мъж. Той е Исус. Тази държава е била основана върху система от вярвания, създадена от един мъж, който сега Том иска да опозори.

Сали го изглежда невярващо.

— Ако Том докаже на света, че Исус е бил мошеник, ще унищожи всичко, което знаем, и всеки, на когото държим. Не просто християнството е заплашено. Заплашено е всяко човешко същество от последните две хилядолетия.

Сали пребледня, но все пак успя да попита:

— Кога можеш да тръгнеш?

Дейвид се изправи.

— Всичко готово ли е?

— Да.

— Значи днес.

— Не можеш. Ти...

— Стига! — заяви властно Дейвид. — Том трябва да бъде спрян и аз съм единственият, който може да го направи... дай ми панталоните и се обърни.

Сали се подсмихна, взе панталоните и му ги подхвърли.

— Ще те чакам отвън.

Дейвид я гледаше как излиза и в съзнанието му се зароди някакво усещане. Всред всички хаотични сценарии, които се оформяха в ума му, там пускаше корени нещо непознато и също така плашещо. Да не би да беше любов?

Дейвид се разглеждаше в голямото стенно огледало и не можеше да познае мъжа, когото виждаше. Не само че приличаше на древен юдей — направо си беше такъв. На „ЛайтТек“ им трябваха два дни да набавят всичко необходимо. На него не му се чакаше, но раните се нуждаеха от време, за да заздравеят, а и с пътуванията през времето той можеше да тръгне дори след десет години и пак да стигне когато трябва.

Беше облечен в кафява роба, поръбена с червен кант, обут беше със сандали, а часовникът беше умно прикрит като усукана гривна, не съвсем стандартна вещ за древен Израел, но не би трябвало да привлича ненужно внимание. Дейвид беше наясно, че да върне Том ще е също толкова рисковано, колкото и скока на Том назад във времето, така че не искаше да оставя нищо на случайността.

— Не е зле — каза Сали и му подаде малка кесия.

Дейвид я отвори. Беше пълна с древни златни монети, скъпоценни камъни и бижута. Очите му блеснаха.

— Не мислиш ли, че е малко прекалено?

— Искам да си подготвен за всякакви обстоятелства. Все пак това, че притежаваш тези пари, не значи, че трябва да ги похарчиш.

— Какви обстоятелства ще изискват да съм червив от пари? — попита Дейвид.

— А ти знаеш ли как да пасеш овце, да работиш на нивата, да отглеждаш маслини?

— Не, но там ще прекарам най-много само няколко дни, вероятно даже и по-малко. Щом открия Том, ще се върнем. Не мога да похарча толкова и за целия си живот — заяви Дейвид... и изведнъж се стресна и възкликна: — О!...

— Ако заседнеш там, ако часовникът ти се счупи или се повреди, или...

Дейвид завърза кесията за плетения колан.

— Ясно, загрях.

— Просто си намираш някоя дупчица в градската стена и си траеш... до края на живота си.

Дейвид не беше предвидил възможността да остане завинаги в миналото. Прокле се, че не се беше сетил за това след предишното си приключение във времето. Дори тогава насмалко да изгуби единия от часовниците, а реално беше прекарал там само няколко минути! Реши, че ще направи всичко необходимо, за да не се разделя с часовника.

— Ще се върна — заяви уверено. Погледна Сали в очите и ѝ се усмихна. — Обещавам.

Сали също му се усмихна и каза:

— По-добре тръгвай към подготвителната площадка. Момчетата почват да нервничат.

— Ти ще дойдеш ли да наблюдаваш? — Стараеше се тонът му да не издава прекалени надежди.

— Не бих го пропуснала за нищо на света.

В момента, в който той се обърна да тръгне, Сали внезапно го спря:

— Дейвид, чакай.

Той спря. Какво пък беше това? Обърна се към Сали. Лицето ѝ бе по-меко, очите ѝ бяха сведени.

— Искях да ти се извиня — каза тя.

Дейвид без малко щеше да припадне.

— Знам, че се държа като задник — каза Сали бавно, — но се опитай да разбереш, че това не съм истинската аз. Работата ми е... сложна и понякога се налага да казвам и да правя неща, които не ми се

нравят, за да съм сигурна, че всичко ще бъде свършено както трябва. Просто искам да знаеш... ако се случи нещо.

— Разбирам. Благодаря ти за извинението — отвърна Дейвид.

И реши, че трябва да тръгне, преди да бъде казано или направено нещо друго, за да не се разколебае да рискува живота си, та да върне Том.

— Ще се видим долу — каза и тръгна към вратата.

— Дейвид, нека си остане между нас, нали? Не мога да си позволя някой друг да узнае, че не съм чак такава кучка.

Дейвид спря на вратата.

— Тайната ти ще бъде опазена.

И излезе.

Сали остана сама, загледана във вратата. Почувства как я облива тъга. Затвори очи, но бързо си възвърна самообладанието, когато вратата зад нея се отвори. Влязоха трима мъже и тя се обърна да ги посрещне с хладния поглед, който бе усъвършенствала от години.

Мъжът в син костюм беше Джордж Дуайт, главният изпълнителен директор на „ЛайтТек“ и един от единствените трима, чиято дума се чуваше по-силно от нейната. Приличаше на политик, който завинаги е останал на предизборното поле. Косата му беше зализана назад, ноктите — с безупречен маникюр. Джордж разполагаше с повече власт от Сали, но тя знаеше, че въпреки това го дразни.

Джейк Париш, висок проникателен мъж с присвити очи, беше помощникът на Джордж. Той беше неговият глас, момчето за всичко, а също и постоянен трън в петата на Сали. Всички заповеди на Джордж идваха чрез устата на Джейк и от предаването им той явно извличаше неимоверна наслада. Сали знаеше, че Джейк ламти за власт: забелязваше го в моментите, когато съобщаваше заповеди и се усмихваше злорадо. Винаги го наблюдаваше зорко, щом цъфнеше в нейния отдел. Днес не бе по-различно. На лицето му беше изписано изражение от типа „знам повече от теб“. Можеше да се закълне, че очите му й се присмиват.

Третият мъж беше непознат — висок, подстригана по войнишки коса, спретнат. По тялото му сто на сто нямаше и гънка тлъстина. По

гладката му брадичка с трапчинка нямаше и следа от косъмчета, а в очите му се съзираше още по-малко интелигентност. Сали не го хареса от пръв поглед.

Като се усмихваше с блестящо белозъбата си фалшива усмивка, Джордж каза:

— Добре се справи. Дори мисля, че е малко прекалено подлично даже за теб, Сали — да го пързаяш по такъв начин.

Сали преглътна и отвърна:

— Правя каквото е нужно.

— Радвам се да чуя, че това все още е твоето мото — заяви Джордж.

— Защо? — Сали вдигна вежди. — Замислил ли си нещо?

Джордж хвърли кос поглед към Джейк и той чинно пристъпи напред.

— Директор Макфийлд, както ви е известно, един от нашите водещи учени, Том Гринбаум, е извършил пътуване назад във времето, като е използвал уреди, собственост на „ЛайтТек“. Това не само е престъпление срещу „ЛайтТек“, но като се вземат предвид намеренията на доктор Гринбаум, е престъпление срещу цялото човечество. С оглед възникналата опасност вярваме, че е необходимо да се приложат някои предпазни мерки, някои... действия в случай на неуспех.

— А по-точно? — попита Сали. Не беше изненадана от подобно поставяне на въпроса.

— По-точно, директор Макфийлд — проговори непознатият отсечено като военен, — това означава, че ако ситуацията не може да бъде овладяна, трябва да бъде елиминирана.

— А вие сте? — поинтересува се Сали.

— Капитан Джон Робъртс.

Джордж се намеси:

— Капитан Робъртс е ръководителят на нашето Темпорално охранително подразделение.

— Темпорално какво? Защо никой не ме е информирал? — Сали скръсти ръце пред гърдите си.

— Вие ръководите разработването на технологията. Не е необходимо да бъдете уведомявана. Капитан Робъртс от години се

обучава, в случай че вашият отдел успее — обясни Джордж и се подсмихна. — А в момента, в който успяхте, изгубихте контрол.

— Какво сте намислили? — попита Сали, макар вече да беше наясно с отговора.

— Чухте капитан Робъртс. Ако ситуацията не може да бъде овладяна, трябва да бъде елиминирана. Робъртс е обучен за всяка възможна ситуация. Говори петнадесет езика, майстор е във внедряването в различни култури, а също е усъвършенствал няколко вида ръкопашен и въоръжен бой.

— Точно от това имаме нужда — от поредния анимационен супермен, който да избива хора в миналото — изсмя се Сали.

— Госпожице Макфийлд — рече Робъртс, — уверявам ви, че аз съм най-добре обученият жив мъж, който може да се справи с положението. Ако доктор Гудман се провали, аз ще успея.

— В кой исторически момент възнамерявате да се върнете? — попита Сали.

— Изчислили сме датата, на която най-вероятно е бил разпнат Исус. Ако доктор Гринбаум иска да опровергае историята на Исус, ще трябва да започне оттам — обясни Джейк.

— Потеглям три минути след доктор Гудман — добави Робъртс. — Ако той не върне доктор Гринбаум, когато ги открия, ще се справя със ситуацията по възможно най-ефикасния начин.

— Ще жертваме бъдещето им, за да спасим миналото си — каза Сали, схванала какъв е планът.

— Именно — каза с усмивка Джордж.

— Предполагам, че ще ме държите в течение, нали? — подхвърли тя иронично.

— Естествено — отвърна Джордж. — О, и на никого нито дума, нали?

— Естествено.

И Сали излезе. Чудеше се как беше допуснала да се случи такова нещо. Том и Дейвид бяха получили смъртни присъди, а тя беше единствената, която можеше да спаси живота им.

5. СПУСКАНЕ

28 г.сл. Хр.

15:33

Витания, Палестина

Том се събуди. Всичко го болеше. Главата му пулсираше, очите му пареха, сякаш бе плувал твърде дълго в прекомерно хлориран басейн. Гърлото го изгаряше, като че бе погълнал цяло шише киселина. Бавно се надигна на колене и разтърка очи.

Местоположението му беше странно и объркващо. Намираше се в някакъв храст. Това не беше добър знак. Хвана се за няколко клонки... и си спомни за успеха им предишния ден. Спомни си как с Дейвид ядяха в „Пегис“. И че беше пил... доста. Реши, че сигурно се е държал като глупак, но след четвъртата бира вечерта беше изпразнена от съдържание. От главоболието, сухотата в устата и странното обкръжение заключи, че се е натряскал яко. Колко време беше лежал в безсъзнание? Защо Дейвид не го беше завлякъл у дома?

Измъкна се от храста и се подпря на едно дърво. И чак сега осмисли какво прави — опираше се на дърво... посред аризонската пустиня? Огледа се. Навсякъде дървета, храсталаци и смайващо многообразие от пъстри цветя: оранжеви, жълти, червени. Вдиша дълбоко и усети силния им аромат. Упойващият мирис на цветята не приличаше на нищо, което бе вдъхвал. Нямаше представа, че в Аризона съществуват подобни оазиси. Където и да се намираше, беше красиво и той реши да се опита да запомни как да се върне тук — веднага щом откриеше как да се махне оттук, разбира се.

Тръгна и вървя почти час, както му се струваше, макар че вероятно бяха само десетина минути. Седна да си почине за минутка — и пак заспа. Не беше сигурен колко време е спал, но осъзна, че не се е събудил от само себе си. През главата му премина гъделичкащо усещане, от което настръхна. Не беше сам, а ако се съдеше по пущинака наоколо, едва ли си беше намерил човешка компания.

Ококори се и задиша задъхано, щом чу пукот на клони някъде наблизко. Не беше във форма нито да избяга, нито да пребори или надхитри раздразнено животно. Надигна се и обгърна едно дърво, притисна тялото си до него в усилие самият той да се направи на дърво. Каквото и да се намираше наблизко, каквото и животно да го дебнеше... се приближаваше.

Все така прегърнал дървото, Том наведе глава да погледне. Не видя нищо. Наведе се на другата страна и бавно подаде глава иззад дървото. И я видя.

Коза. С клепнали уши. Ядеше нещо, може би опадали плодове. Том си пое облекчено дъх. Козата го чу, погледна го, после продължи да си търси храна. Том я гледаше и объркването му нарастваше с всеки дъх. Коза? В Аризона?!

Затвори очи, обърна се, подпря се на дървото и се опита да се съсредоточи. Къде се намираше? Как се беше озовал тук? Сбърчи нос. Подуши нещо особено във вентреца, който бе сменил посоката си. Отвори очи... и сърцето му прескочи един удар.

На три-четири метра беше приклепнал звяр, който поразително приличаше на лъв. Но беше малко по-различен. Главата му беше по-голяма, а тялото — по-масивно. Том се смрази, умът му изключи. Лъвът бавно пълзеше напред, с напрегнати мускули, готов да скочи. И в следващия миг скочи.

Скоростта му беше зашеметяваща. Том изпищя, когато лъвът прониза въздуха и прелетя покрай главата му.

Чу как звярът сграбчи жертвата си, чу вряска на козата, преди лъвът да ѝ прехапе врата. Призля му. Погледна. Тежко дишаният лъв лежеше на земята, здраво стиснал в челюстите си врата на козата.

И Том разбра със сигурност, че не се намира в Аризона. Но реши, че ще е по-разумно да установява къде е, след като предотврати непосредствената физическа опасност — да се превърне в десерт за лъва. Бавно запълзя настрани, като гледаше дървото да е между него и хранещия се лъв. В момента, в който беше сигурен, че лъвът не може да го види, чуе или подуши, побягна.

Дърветата и храстите се мяркаха като сенки покрай замъгления му поглед. Том знаеше, че този спринт ще го довърши, но да умре от изтощение или обезводняване изглеждаше много по-привлекателно, отколкото да бъде изяден жив. Положи всички усилия да се оглежда,

докато тичаше. Навсякъде около него имаше неща, които не трябваше да ги има. Дървета като тези не беше виждал никога, някои дори имаха плодове — фурми, смокини и шамфъстък.

Все повече и повече се раздражняваше от ситуацията, в която се бе озовал — и все по-бавно тичаше. Плюс това през всичките години в Аризона нито веднъж не беше видял комар. А сега цял разярен облак от тази напаст го изпиваше, сякаш беше ходеща кръвна банка. Том — вече бе спрял да тича — откърши клон, за да пропъжда гадните кръвопийци. Над главата му кръжеше голяма хищна птица, която сякаш му се надсмиваше, и това правеше ситуацията да изглежда още по-страшна.

Краката му горяха, усещаше пронизваща болка в прасците, но продължаваше напред. С алкохола, който бе изпил предната вечер, и при тази изгаряща жега нямаше да издържи още дълго. Провря се през някакъв храсталак и излезе на открито. Не просто на открито... а на път! Обля го вълна на облекчение. Огледа се. Пътят беше пуст. Той бръкна в джоба си, извади една монета, подхвърли я и се падна тура. Тръгна наляво.

Само след десетина минути видя трима души, вървяха към него. Закрачи по-бързо, изпълнен с отчаяние и с надежда за човешки контакт. След всичко, което беше извършил през живота си и което вярваше, че му предстои да извърши, щеше да е срамота, ако умреше сега, насред пътя.

След малко видя, че единият от тримата всъщност е животно. Кон, помисли си, но после осъзна, че е магаре. След това забеляза колко странно са облечени хората. Единият, мъж, носеше червена роба, вързана през кръста с кафяв колан. Другата, жена, носеше мръсножълта роба и бяла забрадка. Том се спря — изтощението най-накрая го победи. Докато се свличаше на колене, двамата непознати се втурнаха към него...

Отвори очи и видя небето. Лежеше по гръб. Жената и мъжът се бяха навели над него и си говореха на език, който му беше смътно познат. Очевидно бяха озадачени от облеклото му и обсъждаха какво да правят с него. Умът на Том най-после включи и той успя да сглоби частите на картината. Околността, растителността, хората, магарето, езикът и дрехите на тези хора... Извъртя глава наляво и си погледна

китката. Носеше часовник, но не беше неговият. Този беше различен. Беше... часовникът... уредът за пътуване във времето!

Сърцето му почти спря. Случките от предишната нощ избухнаха в съзнанието му, връхлетяха го като засилил се влак. Беше се озовал в миналото!

— Господи... — въздъхна високо.

Мъжът и жената спряха да говорят и се втренчиха в него, очевидно в опит да разберат какво казва, и той разбра, че трябва да направи опит да комуникира.

— Вода — каза на родния си иврит. Надяваше се, че две хиляди години не са го изменили кой знае колко. От друга страна, не беше говорил на иврит от петнадесет години.

Извади късмет. Жената бързо вдигна до пресъхналата му уста пълен с вода мях и когато Том се напи, мъжът попита:

— Кажи ми, страннико, ти евреин ли си?

Том поразмисли, преди да отговори. Беше американски гражданин и не се придържаше към еврейската вяра от толкова отдавна, че вече не се смяташе за истински евреин. Но при дадените обстоятелства реши, че ще е разумно да се върне към нея.

— Да — каза на иврит. — Евреин съм.

Не очакваше реакцията, която предизвика отговорът му. И мъжът, и жената отстъпиха назад.

— В такъв случай не ще ти помагаме повече.

Обзе го паника.

— Чакайте! Защо?

Мъжът и жената го гледаха с присвити очи.

— Ние сме самаряни, тъй че със сигурност не ще искаш помощта ни.

— Ще приема помощ от всеки, който ми я предложи — рече Том.

Мъжът и жената се спогледаха и това им беше достатъчно, за да се решат.

— Ще те отведем до Витания и ще ти намерим подслон. Сетне ще те оставим.

— Благодаря ви — отвърна Том.

— Но първо... кажи ни, защо си облечен тъй странно? — попита мъжът.

Том се погледна. Сини джинси, маратонки и разкопчана риза с къс ръкав в червено и синьо. Напрягна ума си за някакъв отговор и каза:

— Бях роб... В... Азия... и избягах. Там така се обличат.

Мъжът и жената го гледаха изумено.

— Роб? — попита мъжът. — Чувал съм за тази Азия. Пътувал си дълго, за да избягаш от робството си. Подобно на Моисей из Египет, сега си свободен. Ела, следвай ни и ние ще се постареем да получиш необходимите грижи. Познавам един човек от Витания, който може да ти помогне.

Помогнаха му да се качи на магарето. То вонеше отвратително, но изтощението надви вонята и той се вкопчи в животното и заспа, а двамата самаряни поведоха магарето обратно по пътя, по който бяха дошли.

Дейвид бе толкова готов, колкото можеше да е при такъв кратък срок. Беше облечен както трябва, говореше езика както трябва, най-малкото по-добре от Том, а освен това познаваше вярванията и културата на древните евреи. За разлика от Том, Дейвид никога не се беше отказвал от еврейското си наследство. Вярно, беше християнин, което днешните евреи смятаха за богохулство, но пък християнската вяра все пак се основаваше на един евреин, който бе живял в еврейска култура. Дейвид знаеше много за библейските времена, но знаеше и че исторически книги отпреди две хиляди години не могат да са в състояние да уловят истинската същност на нещата, ежедневието на древна Палестина, неговата родина.

Готов или не, Дейвид потегляше. Знаеше къде и кога е отишъл Том. Вече беше прегледал откритото в приемната зона книжле с инструкции — реши, че може би неговото бъдещо аз е предвидило тази случайност. От него узна, че във всеки часовник има вградено засичащо устройство. Всеки часовник можеше да се използва, за да засече друг, независимо от времето или мястото на планетата. Запази в тайна наръчника — дори и от Сали. Моралните аспекти, свързани с пътуванията във времето, бяха сложни и той не искаше друг да узнае как да използва часовниците в пълния им потенциал. Изчете наръчника с инструкции, запомни го и го унищожи.

Сали влезе в приемната зона и каза развълнувано:

— Дейвид. Щом откриеш Том, хващай го и се връщай възможно най-бързо. Без разни туристически разходки.

— Естествено — отвърна Дейвид.

— Чудех се... къде и кога мислиш, е отишъл Том? — попита тя.

— Най-логичният избор за човек, който би искал да дискредитира историята за Исус, ще е неговата смърт и възкресение, точно до Йерусалим — каза Дейвид; знаеше, че планът е такъв, но не искаше да разкрива, че има повече информация.

Сали изглеждаше разочарована.

— Само недей да се застояваш прекалено, чу ли?

Дейвид се обърка. Какво се опитваше да му каже Сали?

— Чух — отвърна. — Отивам и се връщам с Том, преди да е изминала и минута от тукашното време.

Сали се усмихна и като че ли се поотпусна. После попита:

— Имаш ли всичко необходимо?

— Чакам само дрехите на Том.

В същия момент влезе един мъж — носеше дрехите за Том, почти същите като тези, с които беше облечен Дейвид. През отворената врата Дейвид видя трима души. Единият беше Джордж Дуайт, а вторият — помощникът му — Джейк. Но кой беше третият нямаше никаква представа. Постара се да го запомни. Мъжът беше с дрипави старинни дрехи и по всичко личеше, че е нащрек и готов за действие. Размърда ръка и Дейвид зърна отблясък на светлина, отразена в нещо, което приличаше на пистолет. Това не беше добре.

Сали също видя тримата и се опита да застане пред Дейвид, но беше прекалено късно.

— Кой е този? — попита Дейвид. — Какво прави тук?

Сали се поколеба.

— Кажи ми или сам ще го питам — настоя Дейвид.

— Това е капитан Джон Робъртс. Ръководи Темпоралното охранително подразделение на „ЛайтТек“.

— Какво?!

— Той е нашият... резервен план.

— Резервен план ли?

— Ако по някаква причина не успееш да се върнеш.

— Искаш да кажеш, ако решим да не се връщаме.

— Това не зависи от мен — каза Сали. — Джордж пое нещата. Имаш късмет, че изобщо те пуска да отидеш. Това е било задействано преди години, не са ме уведомявали. Просто стой настрана от него. Ако те открие, връщай се без Том.

— Защо?

— Просто го направи — каза Сали. — А сега тръгвай. Колкото по-скоро тръгнеш, толкова повече време ще имаш да откриеш Том, преди Робъртс да ви последва.

— Струва ми се, че Робъртс ще има по-големи затруднения да ни открие, отколкото си мисли. — Дейвид се ухили.

— Какво искаш да кажеш?

— Просто времето е на моя страна.

Видя как Джордж, Джейк и Робъртс влизат в задната част на контролния център и каза:

— Е, време е да тръгвам. Ти по-добре излез оттук.

Между тях вече сияеше ярка светлина.

— Пази се — каза тя и бързо излезе.

Бум. Бум. Бум. Бум. Тряс!

Дейвид изчезна сред ярко проблясване и остави след себе си само сияйни частици.

През стъклената стена Сали гледаше как малките синкави искрици се сипят по пода. Чудеше се дали ще види Дейвид пак.

— Ще му оставя една минута, преди да отида да довърша работата — каза капитан Робъртс зад гърба ѝ.

Тя се обърна.

— Опитайте се да ги върнете живи, капитан Робъртс. Прекалено много средства сме инвестирали в двамата, а никой не е по-наясно с тази технология от тях.

— Ще се постарая — рече Робъртс. — Но ако вашите момчета ми създадат някакви неприятности, ще имам само две възможности...

Измъкна изпод дългата си роба дълъг военен нож.

— Рядка...

А после измъкна пистолет, със заглушител.

— Или нормална.

Сали се втренчи в него, а той се изхили. Само човек, обучен като този тип, можеше да реши, че това е смешно.

Стаята беше странна. Стените бяха голи — измазани с глина кирпичени тухли. Том седна на сламеника. Все още му се гадеше, но главоболието се бе поутолило. Стана и залитна. Беше по-замаян, отколкото си мислеше. Ала нямаше да допусне това да го спре. Трябваше да се стегне. Трябваше да разбере къде се намира и как да открие Исус.

Спомни си защо се е върнал във времето и макар да бе истина, че в трезво състояние никога не би го направил, все пак бе тук. Най-малкото, което трябваше да направи, бе да докаже на Дейвид, че това не е пълна глупост от негова страна. Гордостта му го изискваше. Можеше да си представи сега Дейвид, как ръмжи от яд някъде в бъдещето и се опасява, че краят на света приближава. Това го накара да се усмихне.

Навлече раздърпаната роба, която беше закачена на стената, и излезе на улицата в малкия, но оживен град. Улиците бяха мръсни, всички сгради бяха направени от същите белезникави тухли, ала това, което най-много го порази, беше архитектурата. Градът беше красив. Том тръгна по оживената улица, с възхита разглеждаше всичко, слушаше древните езици, долавяше острите миризми на готвено агнешко и на цветя. Цветовете бяха по-ярки, отколкото си бе представял като дете. Хората бяха облечени в пъстри дрехи, сградите бяха украсени с веещи се платнища, а цветята... цветята бяха навсякъде.

Отново го обхвана замайване и Том вдигна ръка към главата си. Това сигурно беше последица от пътуването във времето. Олюля се и се блъсна в някакъв човек, който му се развика на арамейски:

— Гледай къде вървиш, свиньо!

Но той не можеше да го разбере.

Удариха го, той падна и се стовари върху една старица, която носеше храна, може би я продаваше. Хлябът и плодовете изпопадаха по земята. Том се наведе да ѝ помогне да ги събере, но тя му се развика като на пакостливо куче:

— Марш! Пустите просяци, няма да ми пипате храната!

Езикът ѝ бе странен, но значението на думите беше пределно ясно. Той се опита да обясни на иврит:

— Просто се опитвам да ви помогна.

От сбръчканото лице на жената в него се втренчиха широки ядни очи и тя изкрещя:

— Говориш като луд! Я да се махаш!

И пак се нахвърли върху него. Той бързо се дръпна и се натъкна на лакътя на някакъв огромен мъж. Хрущялът в носа му изпраця. Той падна на земята, а мъжът само го изгледа и отмина, очевидно безразличен и без да го е грижа за сблъсъка. Дланите на Том остъргаха камъчетата по пращната улица.

Той се сгърчи от болка. Първото му пътешествие във времето не се развиваше добре. Успя да се надигне на колене и погледна дланите си. Бяха покрити с окаляна кръв. Махна камъчетата — болеше — и избърса мръсотията. Потрепери от мисълта колко много бактерии нахлуват в кръвоносната му система.

Все още на колене, простена от болка и стисна ръцете си.

— Това не е най-доброто място за отправяне на молитва — чу дълбок глас зад себе си. Мъж, говореше на иврит.

Том се обърна и го погледна. Беше чорлав, брадат и приличаше на човек, който си изкарва прехраната с тежък труд. Изсечените му черти му придаваха вид на човек, с когото не би искал да влизаш в двубой при пиянско сбиване, ала очите му бяха топли.

— Аз... не се моля — каза Том.

— Естествено, че не — отвърна с усмивка мъжът, наведе се и хвана Том за ръцете. — Хайде, стани, преди да те стъпчат.

И го вдигна, и любопитно го огледа.

— Ти роб ли си, или господар?

— Какво искаш да кажеш?

Мъжът посочи дрехите му:

— Облечен си като просяк или роб...

После хвана китката му, изви я така, че да се види часовникът за пътуване във времето, и добави:

— Същевременно носиш за украса предмет, който несъмнено идва от далечен край и струва поне петдесет овце.

Том се усмихна. Часовникът струваше доста повече от петдесет овце. И вероятно бе най-ценният предмет в човешката история — или

поне един от десетте най-ценни. Опита се да обясни:

— Аз съм... от много далеч. Там не е необичайно хората с обикновено положение да носят такива неща.

Брадятият като че ли схвана.

— Това обяснява защо говориш толкова лошо. Не знаеш ли арамейски?

— Не — отвърна Том.

Мъжът не изглеждаше учуден.

— Ако смяташ да останеш тук, ще трябва да го научиш.

Том се усмихна.

— Ще се постарая.

— Изглеждаш уморен, приятелю. Ела да те почерпя едно питие — предложи мъжът.

— Това ще е чудесно — каза Том малко виновно: разбираше, че не бива да разговаря с този мъж, но едно питие с някоя личност без историческо значение не би трябвало да промени бъдещето. Пък и умираше от жажда.

Брадятият го поведе. Том тръгна до него и избърса дланите си в мръсната роба. Няколко изтръсквания и прахта се разпиля във въздуха — и се видяха гладките му длани. По тях вече нямаше ранички. Всичко, което беше останало, бяха петна засъхнала кръв. Раните му бяха напълно излекувани, сякаш никога не ги бе имало. Може би заради липсата на болка или от замайването поради изпълнената с преживелици първа разходка из миналото, но Том така и не обърна внимание на това.

6. СБЛЪСЪК

28 г.сл. Хр.

16:46

Витания, Палестина

Стадо овце кротко пасеше сочната трева на билото на един от няколкото полегати зелени хълма. Една овца в средата надигна глава — като фар сред бяло море — сякаш усетила нещо нередно. Огледа се тревожно, отстъпи и се блъсна в друга — и така предаде вълна от нервно напрежение, която се разпространи от средата на стадото до всичките му краища. Цялото стадо надигна глави, нащрек и за най-слабия шум или миризма на хищник.

Бум! В средата на стадото избухна ярка светлина, чу се трясък като от гръмотевица. Няколко овце меко тупнаха на земята. Останалите панически се разбягаха, блееха като полицейски сирени.

Дейвид примига и се огледа объркано. От ефектите от пътуването във времето, съчетани със суматоката на неясните движения около него, му се гадеше. Из целия свят танцуваха овце като бели облаци, сияещите сини искрици се сипеха по земята. Приличаше на влудяваща въртележка. Безумната какофония на стадото стана непоносима. Острият мирис на урина и изпражнения увеличаваше замаяността му. Дейвид опря ръце в земята, стисна тревата и повърна.

Стадото спря лудешкото си блеене и се вторачи в Дейвид — той си бършеше устата. Стотици тъмни очи го проучваха. Къде се намираше? Да не би да беше изчислил погрешно? Това правилното време ли беше? Нечий глас даде отговор на въпросите му.

— Какъв беше тоя гръм? — попита разтревожен глас на арамейски.

— Не знам! Видя ли светлината? — долетя и отговор.

Двама мъже се приближаваха бързешком.

Дейвид — чувстваше се като Одисей, който се крие от циклопа Полифем — се снижи и се заизмъква на четири крака в посока, обратна на приближаващите се овчари. Стигна подножието на хълма и

се свря в някакъв гъсталак. Почувствал се в относителна сигурност, надникна, за да види какво става.

Двамата овчари обиколиха стадото. Никога не бяха виждали овцете толкова изплашени, дори когато ги нападаха лъвовے. Но животните вече се успокояваха и не се виждаше никаква опасност. И тъкмо когато овчарите се готвеха да си тръгват, единият стъпи в нещо, погледна надолу и сбърчи лице. Беше стъпил в повръщаното на Дейвид.

— В стадото има някой! — викна овчарят.

Тръгнаха през овцете, за да открият разбойниците. И друг път им бяха крали животни.

Дейвид наблюдаваше от достатъчно далече, но реши, че съвсем скоро претърсването ще обхване и околната местност. С парите, които носеше, вероятно щеше да успее да подкупи овчарите, за да не предприемат никакви действия срещу него. Но пък какво би ги спряло да не го ограбят? Тогава щяха да забогатеят и без съмнение част от историята щеше да бъде променена. Осъзна, че изобщо не бе трябвало да взима парите. Ако не се справеше и не успееше да се върне в бъдещето, по-добре беше да стане просяк... или дори труп.

Изправи се. Светът вече се въртеше по-бавно. Той тръгна през гората.

След няколко минути излезе на пращен път и тръгна в посоката, която указваше часовникът му. Знаеше, че Том е наблизо, най-много на една миля, и че вероятно е изпаднал в беда. Представяше си как се налага да го спасява от някой затвор или пък още по-лошо — да изравя трупа му.

Изкачи един хълм и осъзна, че е плувнал в пот. До този момент не беше обръщал внимание на жегата. Прецени, че вероятно е над тридесет и пет градуса и много влажно. Вече беше изкарал повече време на слънце, отколкото за цяла година. Опитва се да не мисли как се пържи кожата му, но струйките по ръцете, които му причиняваха сърбеж, постоянно му го напомняха.

От билото на хълма видя гледка, която заличи от съзнанието му всички тревоги. Пред него се бе ширнала Палестина, каквато не си бе представял никога. Плодородна и потънала в зеленина, страната изобщо не приличаше на съвременния Израел. В подножието на хълма имаше град — би трябвало да е Витания. Внезапно го проряза неочаквана мисъл. Бе стоял на същия този хълм и преди, като момче, когато пътуваха на автостоп с приятели... две хиляди години в бъдещето.

Как се бе променил светът! Докъдето стигаше поглед, всичко бе потънало в зеленина. Дървета и цветя осейваха зелените хълмове. Дейвид разбра защо тази земя е наречена Обетована и най-накрая осъзна причините, поради които през идните векове за това парче земя щяха да се водят борби. Завладяха го емоции, които дори като че ли влошиха последиците от пътуването във времето. Зави му се свят, приля му пак и той се свлече на колене. Искаше да си е в леглото и да спи с дни... но и каменният път щеше да свърши работа. Просна се на пътя, искаше да спи, да спи...

И чу хрущене по настилката. Съвсем близо. Отвори очи и видя мъж, жена и магаре — бяха се надвесили над него. Последното, което чу, бе как мъжът казва:

— Пак ли...

Когато се събуди, Дейвид благодари на милите хора, които го бяха докарали в града, и бързо ги отпрати по пътя им — искаше да остане на спокойствие, за да свърши важната си работа: да открие Том.

Бе очарован от света, в който бе попаднал. Мирисът на цветя и непозната храна дразнеше носа му. А гледката и звуците, създавани от тези древни люде, животни и сгради, бяха почти достатъчни, за да го откъснат напълно от задачата му. Видя римски войници и това му напомни за капитан Робъртс, човека с пистолета в бъдещето. Дейвид беше наясно, че ако скоро не открие Том, може да промени това бъдеще. Най-малкото двамата с Том щяха да свършат с куршуми в телата хиляда и петстотин години преди барутът да бъде изобретен.

Заникът го завари все така отчаяно да претърсва улиците на Витания. Часовникът бе свършил отлична работа да посочи общото положение на Том, но му бе невъзможно да открие с точност къде се намира. С напредването на часовете Дейвид се отчайваше все повече и накрая реши, че ако просто започне да разпитва хората дали не са

видели Том, това няма да окаже никакво влияние в бъдещето и ще му помогне да го открие, а с това и да предотврати по-голямата опасност. Разпита двадесетина души за Том, описваше облеклото му, че не знае добре езика, външността му. След половин час се натъкна на нещо полезно.

— Тоя грубиянин ме блъсна и се опита да окраде храната ми — развика се една възрастна жена.

Дейвид не можеше да повярва на ушите си. Том беше тук само от няколко часа, а вече бе успял да остави трайни впечатления, най-малкото у тази жена. Колко още поразии беше направил?

— Този мъж какъв ти се пада? — попита жената подозрително.

— Другар ми е — отвърна Дейвид. — Изгубил е ума си и се опитвам да го намеря, преди да е направил някоя голяма беля.

— Тръгнаха да се черпят с един мъж, който се смили над него.

— Накъде тръгнаха?

Жената вдигна изкривен пръст на изток.

— Благодаря ти за любезността — рече Дейвид, заобиколи я и пое в указаната посока.

— Любезността няма нищо общо — подхвърли жената зад гърба му. — Аз лично се надявам римляните вече да са го сгасчили, но ако не са, може поне ти да го разкараш от улиците.

Дейвид ускори крачка...

Колко гостилници можеше да има в град като този? Вече бе проверил три, но от Том нямаше и следа. Слънцето почти се бе скрило, а Дейвид не разполагаше с източник на светлина, за да търси през нощта. Не му харесваше, но разбираше, че трябва да си намери подслон. Надяваше се да не вземе стая, в която иначе би отседнал някой важен пътник или пък където трябва да бъде заченат някой от неговите наследници. Възможностите за нежелани стечения на обстоятелствата бяха неизброими.

Реши да влезе в гостилница, която предлагаше и стаи за нощуване. Щеше да потърси за последно Том и все пак да наеме стая. Вече бе променил мнението си за парите — бе осъзнал, че без тях ще се наложи да нощува под звездите и най-вероятно някой ще го нападне и ще го ограби.

Гостилницата беше препълнена с посетители и всички се обърнаха да го огледат, като влезе. Той също оглеждаше лицата, като се

стремеше да не се спира на никое прекалено за дълго, че да не предизвика никого. Спря до един мъж, за когото реши, че е собственикът, но не можеха да се чуят, понеже глъчта от съседното помещение беше оглушителна. И изведнъж до слуха му достигна познат смях, смесен с виковете от другата стая.

Той се обърна и се запъти натам. И щом пристъпи вътре, се препъна в някакъв съд и се просна на пода. Цялата стая потъна в мъртвешка тишина, а в следващия миг изригна в смях. Една яка ръка се появи пред лицето му — предлагаше му помощ, за да се надигне. Дейвид я хвана и бързо го изправиха на крака.

— Благодаря — каза Дейвид.

— Удари ли се? — попита мъжът, който му бе помогнал да се изправи. Беше чорлав и брадат.

— Не много.

— Ти си вторият човек, когото днес вдигам от земята. Май почва да ми става навик — с усмивка каза мъжът. — Ела на нашата маса и пийни. Но трябва да те предупредя, че говорим на иврит, защото, ако искаш вярвай, но нашият нов приятел не знае арамейски.

— Аз... благодаря, но... — „Нашият нов приятел“ ли? Дейвид хвърли поглед към масата и видя Том, седеше и се хилеше на някаква шега! Значи не само че се намесваше в миналото, но дори завързваше приятелства!

Том го погледна, но не можа да го познае в тази обстановка и с облеклото му... но после се вгледа и усмивката му се стопи.

— Дейвид?

— Вие познавате ли се? — попита брадатият.

— Трябва да поговорим — каза Дейвид на иврит с възможно най-заповедния си тон.

— Как успя да ме намериш толкова бързо?

— После ще ти обясня — каза Дейвид, опитваше се да му каже с лице: „Не пред местните!“.

Брадатият изглеждаше малко объркан от разговора им, но явно нямаше желание това прекъсване да провали хубавата вечер.

— Това твой приятел ли е? — попита той Том.

— Да — отвърна той.

С ненадеен прилив на енергия Дейвид сграбчи Том и го дръпна настрана от масата и от брадатия. Шепотът му беше почти вик:

— Ти контактуваш с тях! Имаш ли представа какви ще са последиците?!

— Нищо, което да промени бъдещето — рече Том. — Тези мъже с мен или без мен щяха да са тук, а разговорите ни не са минавали на други теми, освен за курви, за самаряните и за Десетте божии заповеди, представи си!

— Връщаме се. Веднага! — настоя Дейвид.

— И как? Няма да посмеееш да го направиш пред толкова много хора. Пък и двамата знаем, че не можеш физически да ме завлечеш достатъчно далеч сам.

Гневът на Дейвид достигаше критично равнище.

— Том, това е глупаво! Дори за теб!

Брататият мъж ги прекъсна с усмивка:

— Я седнете и пейнете, приятели!

При нормални обстоятелства Дейвид никога не си позволяваше да е груб, но сега залогът бе толкова голям, че можеше да оправдае следващите му думи:

— Млъкни и ни остави на мира!

— Успокой се! — настоя Том. — Един гневен изблик е вероятно да остави негативни последици във времето, отколкото няколко чапки в приятелска компания.

Дейвид пое дъх и се овладя.

— Имаш предвид като старата жена, която си се опитал да ограбиш?

— Срецнал си я? — Челото на Том се сбърчи от притеснение.

— Да, но това няма значение. Всяко влияние върху времето е отрицателно влияние. Трябва да се върнем, да се върнем веднага!

— Но аз не се опитвах да я ограбя, просто...

— Не ме интересува какво е станало. Тръгваме си.

— Не.

— Какво?

— Не.

— Това не е игра, Том. Беше се напил и мога да ти го простя, но сега вече говориш глупости.

— Съвсем сериозен съм. Няма да тръгна — заяви Том. — Ще направя това, за което дойдох — ще докажа, че Исус е измамник.

— А помисли ли за последствията? Следващите две хиляди години глобална човешка история се определят от събитията в живота на Исус.

— Не съм глупак — отвърна Том. — Нямам никакво намерение да споделям с друг това, което открия — само с теб. Не разбираш ли, грижа ме е за теб дотолкова, че да рискувам собствения си живот, за да спася твоя от безполезно съществуване, прекарано да вярваш в една лъжа.

— Като Меган.

— Дейвид, ако беше видял какво се случи с Меган... ако беше там... Да видиш живота в очите ѝ, преди да загине...

— Видях.

Дъхът на Том секна.

— Преди да дойда тук, отидох в Замбия. Видях я. Видях мъжете, които я убиха. Те и мен насмалко да убият. Вече рискувах да променя бъдещето, за да разбера какво те е подтикнало да дойдеш тук и да се опитаеш да направиш нещо толкова безумно.

Том бе потресен до дъното на душата си.

— Ти си я видял?! Жива?

— Да.

Том въздъхна:

— Е, значи разбираш защо съм тук.

Дейвид си припомни кипящата от живот жена, която бе видял в Замбия, и си я представи простреляна в ръцете на Том.

— Да — каза. Не можеше да повярва, че е произнесъл тази дума.

Том също не можеше да повярва.

— Какво?!

— Разбирам.

На лицето на Том разцъфна усмивка.

— Хайде, приятели — повтори брадатият мъж, — сядайте при нас!

Том и Дейвид се спогледаха и се разбраха само с очи. Дейвид омекна.

— Наистина е невероятно човек да е тук... Ще е срамата да се прибера без културен опит от първа ръка.

— Няма да съжаляваш — рече Том.

— Но на сутринта се прибираме — строго заяви Дейвид.

Том само се усмихна. Тръгнаха към масата, пълна с непознати хора от друго време и място. Брадатият мъж им подаде питиета.

— Заповядайте, приятели!

Том и Дейвид се чукнаха с глинените купи и отпиха. Дейвид се задави и изплю течността като фонтан.

— Какво е това?

— Вино, естествено — засмя се брадатият.

— Съжалявам, не пия вино — каза Дейвид. — Само вода.

Цялата маса избухна в смях.

— Друже, страхувам се, че водата тук ще ти причини повече неприятности.

Дейвид вдигна вежди и погледна купата с вино.

— Имам чувството, че ти казва истината — добави Том.

Дейвид отпи малко, преглътна и сбърчи нос.

— Истинско чудо! — каза Том на брадатия. — От години се мъча да го накарам да пийне поне глътка!

Брадатият се засмя и отвърна:

— Срамота е, че става мъж чак на тази възраст!

Цялата маса отново се заля в смях. Том се наслаждаваше на всичко. Това беше неговият тип хора, неговият тип място.

Дейвид неволно се усмихна, подтикнат от сърдечния смях. Отпи пак и преглътна вече по-лесно. Може би цялото това нещастно стечение на обстоятелствата щеше да приключи без трагично събитие, а дори и със скъпи спомени? Оставаше също надеждата, че Том няма да се напие пак и да се върне например до триаския период. Е, разбира се, тъкмо там нямаше да направи някаква сериозна поразия, ала тук и сега следващите две хилядолетия бяха заложили на карта.

ЗАЧАТИЕ

7. ВЪЗПРАВЯНЕ

28 г.сл. Хр.

07:32

Витания, Палестина

На сутринта разговорът между Том и Дейвид беше кратък и по същество. Том все още нямаше намерение да си тръгва, а Дейвид все още настояваше да отпътуват незабавно, само че Том забеляза, че сега аргументите не продължиха чак толкова дълго. След като Дейвид се поуспокои, Том го убеди, че трябва да повървят заедно с новия си приятел, брадатия мъж, за да видят родината си такава, каквата е била. Просто щели да вървят с другите и нямало да правят нищо, което да има някакви последствия. Щели да си останат странични наблюдатели и дори нямало да споменават имената си. Накрая Дейвид се съгласи и потеглиха заедно с брадатия и неговите другари.

След двадесетина минути на Том му се прииска да не бе убеждавал Дейвид да тръгват. Новото облекло, което Дейвид бе донесъл от бъдещето, бе неудобно, причиняваше му сърбеж и беше прекалено плътно в тукашната жегата. Освен това беше идентично с това на Дейвид. Дейвид му беше обяснил, че се били стремели да постигнат автентичност, а не да се съобразяват с модни тенденции. И че не бил възнамерявал да остават толкова време и ако изглеждали странно с едни и същи дрехи, така да бъде. Но Том беше наясно, че е само въпрос на време, преди духовитите им нови познайници да започнат да ги поднасят, а времето си течеше.

Брадатият се приближи изотзад до тях и стовари по една тежка ръка върху раменете им.

— Прекрасен ден за пътуване, нали?

— Да, така е — каза Дейвид. Все още си имаше едно наум по отношение на този мъж: струваше му се прекалено добронамерен.

— Чудех се дали... — продължи мъжът.

„Хайде, почва се“, помисли Том.

— Хубаво е във времена като тези да видиш двама мъже като вас да са такива другари. Като че ли сте братя — рече мъжът.

Том си помисли, че го казва заради еднаквото им облекло.

— Братя с едни и същи дрехи! — Мъжът се разсмя високо. — Направо близнаци.

Другите, които вървяха с тях — някои от предишната вечер, други новодошли — се присъединиха към сърдечния смях. Братият разтърси дружелюбно Том и Дейвид и добави:

— Съжалявам, приятели, но нямаше как. Сами си го изпросихте.

— Не думай — промърмори под нос Том.

След миг мълчание братият проговори отново, ала гласът му бе станал искрен и тих:

— Кажете ми, защо вие двамата сте пътували толкова надалеч? Какво сте дошли да търсите?

И преди Дейвид да успее да отправи предупредителен поглед към Том, той отговори:

— Исус — каза той. — Дойдохме да видим Исус.

— Не го слушай. Той не иска да види Исус — каза сурово Дейвид.

— Твърде жалко тогава — рече братият.

Дейвид не можа да се сдържи:

— Защо?

— Защото и ние сме тръгнали натам.

Дейвид пребледня.

Братият посочи един висок хълм в далечината и добави:

— Това е Елеонската планина. Исус скоро ще е там.

Дейвид гледаше така, сякаш някой го беше зашлевил през лицето.

— Е... Елеон... ската... пла...

— Какво? — попита Том. Не можеше да разбере защо тази Елеонска планина е толкова важна за Дейвид.

— Елеонската планина е мястото, където... — Дейвид спря, осъзнал, че братият още ги слуша, сграбчи Том и го дръпна настрани.

И му прошепна:

— Елеонската планина е мястото, където Исус призовава дванадесетте...

— Стига, Дейвид, нищо няма да стане, ако просто го погледаме — прекъсна го Том.

— Знам какво се опитваш да направиш, като ме водиш от едно събитие към друго, за да можеш накрая да докажеш толкова важното за тебе гледище. Не отиваме нито крачка по-нататък обаче — това е окончателно!

— Няма да говорим с него. Само ще хвърлим един поглед и изчезваме. Обещавам. Пък и вече минахме през аргумента, че не си в състояние да ме спреш физически. Освен, естествено, ако не възнамеряваш да проявяваш насилие.

Но още преди Том да спре да се смее на собствената си шега, Дейвид излезе от релси и заби юмрук право в челюстта му. Том се отдръпна и само разтри брадичката си.

И се разкиска:

— Е, това вече беше приличен опит.

Дейвид пуфтеше и сумтеше, готов да понесе ответен удар, който обаче така и не последва.

— Не знаех, че в старопиталището ви учат на бокс — рече Том.

Лека усмивчица плъзна по лицето на Дейвид и двамата се върнаха при брататия, който явно беше развеселен от случката, на която бе станал свидетел.

— Вие сте най-странните другари, които съм срещал — каза и после се обърна към Том: — Казах ти, че пиенето ще го направи мъж... макар че още удря като момченце!

Дейвид се разсмия високо за първи път, откакто бе дошъл в това време. Този странник, който ги бе превърнал в свои приятели, много приличаше на Том, дори и по чувството си за хумор.

— Каза, че отиваме към Елеонската планина, за да видим Исус, така ли?

Брататият кимна.

— Познаваш ли го? Виждал ли си го? — попита Дейвид.

— Всеки ден — отвърна с усмивка брататият. — Давиде и близнако, хайде след мен.

И се обърна, и тръгна към високия хълм в далечината.

Том се обърна към Дейвид.

— Близнак ли? Това да не е някакъв прякор?

Дейвид отвърна усмихнато:

— Май да.

Приближаваха се към Елеонската планина. Дейвид усещаше, че сърцето му тупти по-силно, а краката го носят по-бързо. Макар това, което правеха в момента, да беше срещу здравия му разум, той не можеше да отрече, че идеята да види човека, за когото вярваше, че е Спасителят на света, е неустоима. Когато стигнаха до хълма, видяха, че там вече се е събрала голяма тълпа — всички нетърпеливо очакваха Исус.

Да си проправят път през навалищата се оказа по-лесно, отколкото очакваше Дейвид. Беше си мислил, че хората от древния свят няма да са учтиви, но тези тук бързо им правеха път, докато те се изкачваха по склона.

Когато стигнаха на най-високото място, Дейвид вече не можеше да владее възбудата си. Покатери се на един камък, за да вижда по-добре, и се вторачи в насъбралите се. Реши, че да открие Исус дори сред всичките тези хора ще е проста задача. Самото му излъчване би трябвало да е осезаемо. Съсредоточи се върху задачата. Поразителната гледка на потъналия в зеленина пейзаж вече не привличаше вниманието му. Смесицата от езици и култури, събрани пред него, бе станала без значение. Той беше решен да зърне Исус и после тихичко да избяга обратно в бъдещето. Или поне такъв беше планът му.

Том, от друга страна, чакаше спокойно, облегнат на една маслина.

— Виждаш ли нещо? — попита по едно време.

Дейвид поклати глава.

— Не.

Том се обърна към брадатия и попита:

— Та кога ще дойде Исус?

Брадатият се подсмихна и отвърна:

— Вече дойде.

На лицето на Том се изписа неверие. Той се взираше в тълпата.

— Къде? — попита. — Не виждам никой, който би могъл да е...

— Това е, защото нямаш очи да виждаш. Ти си слепец — прекъсна го брадатият.

Думите на мъжа бавно придобиха смисъл в съзнанието на Дейвид... но щом това стана, реакцията му бе бурна. Той извъртя глава към чорлавия брадат мъж толкова рязко, че се подхлъзна на камъка. Падна тежко, но бързо скочи. Пристъпи към брататия... Нима това бе Спасителят?

Чорлавият брадат мъж се усмихна и Дейвид усети прилив на енергия, когато осъзна истината. Избута настрани объркания Том и падна на колене.

— Господи! — възкликна развълнувано.

Трепереше, очите му се наляха със сълзи.

Том все още не можеше да разбере.

— Какво правиш?

Отвърна му брататият:

— Той има очи, които виждат, и уши, които чуват.

После се обърна към Дейвид:

— Стани, Давиде!

Дейвид се опита да се надигне, но краката му бяха омекнали. Никога не бе изпитвал такова вълнение. Вярваше в Христа от двадесет и пет години. Ходеше на черква, беше кръстен, причестяваше се, правеше всичко, което християните смятаха за свръхестествено преживяване с Бог. Ала всичко бледнееше пред това събитие. Бе зашеметен.

Брататият постави ръка на главата му и каза:

— Мир тебе.

И в същия миг Дейвид усети как силата му се възвръща, а умът му се избистря. Заля го покой. Неприятните последици от прекомерната радост се разсеяха и той се почувства по-лек от въздуха.

Най-после Том разбра.

— Исусе?

Брататият отдръпна ръката си от главата на Дейвид, кимна му и рече:

— Очите ти ще се отворят скоро, приятелю.

А после Исус се обърна и се запъти към тълпата изпълнени с очакване следовници. Том се вгледа в насълзените очи на Дейвид. И двамата бяха смаяни. Обърнаха се към Исус, който вече беше до камъка, на който преди малко се бе покатерил Дейвид. Исус ги погледна и каза:

— Що не вземете да ми помогнете?

Най-важният мъж в историята на света искаше от Том и Дейвид да му помогнат да се качи на един камък... а те можеха само да се взират в него.

Гледаха и мълчаха. Бяха успели да нарушат всяко възможно правило на пътешествията във времето. Не бяха водили просто незначителни разговори с нищо незначещи хора от миналото. Бяха се сприятелили с Исус Христос! Бяха пили на една маса с него! Бяха разменяли шеги с него. Дейвид до побъркване беше разисквал с Том теории за апокалиптични намеси, без да е наясно, че са се забъркали точно в такава. Въздъхна и седна на тревата до Том. Исус говореше на множеството.

— Какво прави? — попита Том.

Дейвид погледна към Исус. Беше си мислил, че да пътува във времето ще е романтично преживяване, подобно на това да гледаш филм, но това тук беше истинско. Те бяха свидетели на действителни събития, записани в Библията. Стомахът му се сви.

— Казах ти вече... призовава дванадесетимата.

— Дванадесетима? — не разбра Том.

— Учениците — обясни Дейвид. — Петър, Йоан, Матей, знаеш кои.

— Аха... Колко пари каза, че си донесъл? Ще трябва да...

Дейвид избухна в смях. Идеята да останат тук беше безумна и го тласна отвъд гнева — към безумен кикот. После обаче осъзна, че Том говори сериозно, и смехът му внезапно секна. Беше наясно, че просто да нарече Том глупак няма да има никакъв смисъл. Можеше пък да успее да докаже вярванията си на Том чрез събитията, на които вече бяха станали свидетели? Така че каза:

— Том, ти вече го видя. Видя как спря треперенето ми само с едно докосване. Ти...

— Все още не мога да повярвам, че го смяташ за Господ — рече Том. — Признавам, симпатяга е. И е забавен. Обича да пийва. Харесва ми.

Посочи с пръст Исус, който все така стоеше върху камъка, размахваше ръце и говореше, и каза:

— Но никога няма да повярвам, че е Бог.

Дейвид пое дъх и отвърна:

— Ако останем по-дълго, рискуваме да направим в бъдещето промени, които да имат още по-отрицателни последици, отколкото може би сме направили досега. Наистина ли трябва наново да ти обяснявам всичко? Може да си мислиш, че резултатите от твоя поход за атеизъм ще останат единствено между нас двамата, но самото ни присъствие тук променя обстоятелствата. Може да размажем някое насекомо, което иначе е щяло да зарази някого. Разговорите ни може да променят начина, по който разсъждава някой, както старицата във Витания например. Вече изкарахме цяла вечер и цял ден с Исус. Кой знае от колко исторически важни разговори сме успели да го отклоним!

— Ще се държим настрана от всички. Ще си кротуваме и ще наблюдаваме... Докато не умре и не възкръсне след три дни.

Дейвид разпери отчаяно ръце.

— Това са две години и половина! Не можем да останем две години и половина!

Том сви устни.

— Ако останем... и ако се окажа прав, ще трябва да се откажеш от глупавите си вярвания. Обаче... Ако останем и ти си правият... и Исус възкръсне от мъртвите... е, тогава и аз ще стана вярващ.

— Том, не може... Какво? Какво каза?!

— Ако се окажеш прав. Ако го видя жив, след като го видя как умира, ще повярвам.

Дейвид мълчеше.

— Съгласи се де, ние сме специалисти. Ще го направим както трябва. Ако няма да наблюдаваме миналото, какъв е смисълът да изобретяваме уреди за пътуване във времето?

Дейвид запристъпва от крак на крак. Том си помисли, че май ще успее, и продължи:

— Помисли. Рисковете да останем тук, за да сме свидетели на развоя на тези събития, не са непременно задължителни. Ние сами определяме доколко ще взаимодействаме с този свят. Контролираме влиянието, което оказва присъствието ни тук. Но ако се върнем сега, съдбата ми според теб вече е предопределена, така ли е? Заминавам за Ада.

Дейвид отново запристъпва от крак на крак и Том цака с най-силния си коз.

— Готов ли си да поемеш риска да спасиш душата ми, Дейвид? Готов ли си?

Дейвид мълчеше. Беше мечтал за деня, когато Том ще сподели неговата вяра, неговите разбирания. Но независимо колко искрено вярваше, че ако останат, Том наистина ще види как Исус умира и после възкръсва, нямаше право да заложи живота и душите на безчет хора, които можеха да бъдат повлияни от това двамата с Том да си играят на туристи.

— Том, независимо колко ми се иска да...

— Стига де, какво чак толкова може да стане?

— Защо се карате като някой селянин с магарето си? — каза Исус зад тях. Беше дошъл, без да го усетят.

Дейвид се опита да запази спокойствие.

— Не се караме. Просто...

— Знаете ли какво правех току-що ей там? С хората? — попита Исус.

На Дейвид чак му призля, че изрече лъжа в очите на Господа.

— Не. Откъде да знаем?

— Призовах единадесетима да ме последват, да изучат пътищата ми и пътищата на Отца ми, та да могат да продължат да разпространяват благата вест, когато вече ме няма — каза Исус.

— Единадесетима ли? — попита Дейвид.

Том забрави, че те не би трябвало да са наясно, и добави:

— И сега си търсиш дванадесети, така ли?

Исус вдигна вежди, като че ли беше впечатлен от интуицията му.

— Всъщност да.

— Сигурен съм, че има много добри хора, от които да си избереш... — почна Том.

— Не разбираш. Вече съм си избрал и дванадесети — прекъсна го Исус.

— И кой е този късметлия? — попита Том.

Дейвид направо се изпоти от ужас, когато заподозря какви ще са следващите думи, които ще излязат от устата на Исус.

— Ти, Близнако.

Том се вторачи в Исус, очакваше края на шегата. Не беше шега обаче.

— Нали не говориш сериозно? — примоли се Дейвид.

— Напротив — каза Исус.

— Но аз... аз не мога — заекна Том. — Ти не... аз...

Дейвид мълчаливо гледаше как Исус поставя ръка на рамото на объркания Том и го отвежда. Внезапно в мозъка му проблесна една мисъл и той ахна:

— Не може да бъде...

Затича след Том и Исус и викна:

— Аз тръгвам. Трябва да проверя нещо.

— Какво?! Не можеш да си тръгнеш! — възкликна Том в паника.

— Ще се върна — извика Дейвид и хукна надолу по склона.

Том не можеше да си намери място от ужас. Вече много добре разбираше всички страхове и опасения на Дейвид. Той беше нарушил законите на времето по такъв начин, че можеше да промени всеки аспект от бъдещето, което познаваше. От уважаван квантов физик се бе превърнал в унищожител на времето! Вече беше сигурен, че дори и да установяха, че Исус действително е спасителят на света, той все пак щеше да гори в Ада заради това, което беше направил. Изведнъж един глас прекъсна мислите му:

— Хайде, Близнако, ела да те представя на другите — каза Исус и го поведе към групичка мъже, които изглеждаха също толкова зашеметени, колкото беше и самият той.

8. ПЕРСПЕКТИВА

2005 г.

23:00

Аризона

Дейвид се спотайва в пустошта цял час, за да се увери, че никой няма да го види. Осъзнаваше последствията, ако някой — мъж или жена — види и чуе светлинното и звуково представление, което създаваше пътуването във времето: току-виж взели да създадат някоя нова религия. Докато зараждащата се теория не бъдеше доказана в бъдещето, той нямаше намерение да рискува ненужно.

Клечеше в някакъв гъсталак и се мъчеше да изработи план. Уредите, от които се нуждаеше, се намираха в Приемна зона Алфа в „ЛайтТек“. Но прозорецът между времето, когато се бе появило оборудването, и кражбата на часовника от Том бе твърде малък. Почти всеки час преди или след тези събития щеше да разкрие действията му на „ЛайтТек“ и вероятно да влоши положението им с безмилостния капитан Робъртс.

Внезапно му хрумна нещо и той се усмихна. Разбра точно къде и кога да отиде — защото вече го беше направил! Второто нарушаване на времето, което бе засечено, когато Том бе откраднал часовника! Дейвид осъзна, че самият той е бил онзи, който е причинил второто нарушаване, и че от него сега го делят само секунди. Бързо въведе настройките в часовника си: указа датата, часа и точното местоположение за технологично най-модерната кражба в историята.

Винаги му се ходеше до тоалетната преди събития, подобни на сегашното, когато възнамеряваше да се впусне в нещо опасно — ала в момента бе необичайно спокоен. Защото знаеше изхода. Знаеше, че ще успее — защото вече бе успял. Щеше да влезе и да излезе от „ЛайтТек“ с оборудването, от което се нуждаеше, и щеше да надхитри всички. А след това неговото бъдещо/минало аз щеше да посъветва да не се извършва разследване на събитието! Ухили се до уши. От

гъсталака излетяха подплашени птички, когато натисна последния бутон и изчезна към бъдещето.

Материализира се сред проблясък, после приемната зона отново потъна в мрак. През последните няколко часа лабораторията беше стояла затворена, но сутрешната смяна скоро щеше да дойде в помещението, включително Том. Дейвид падна на пода и този път се съдържа да не повърне. Всяко оставено доказателство бързо щеше да бъде открито и изследвано.

Замайването отмина и той стана и претърси помещението, осветено само от мътната червена светлина на контролната зала. Бързо откри уреда, от който имаше нужда, един апарат, за който бе разбрал, че е устройство за записване на време. Имаше вид на модерен външен твърд диск и за голяма радост на Дейвид като че ли бе съвместим със серийните портове на обикновените компютри. От малкото, което бе прочел в бележките от своето бъдещо аз, Дейвид знаеше, че уредът за записване на времето прави именно това. Ако бе настъпила пълна или частична промяна във времето, запамятаващото устройство на уреда, което бе изолирано от времевото пространство, щеше да съхрани нещата такива, каквито са били преди. Дейвид възнамеряваше да достигне до информацията, записана на уреда, и да се опита да установи малките или големи нарушения, които двамата с Том може би вече бяха направили, без дори да забележат. Сега трябваше да отмъкне уреда, без да го усетят.

Спря, преди да набере нови координати. Беше планирал нещата до този момент, но не и по-нататък. Нямаше представа къде ще отиде. Реши, че най-логичното място е собственият му дом, но в кое време? Ако отидеше през настоящето, със сигурност щяха да го открият. Охраната беше затегната след поредица прониквания преди три години. Съзнанието му направи логически скок.

Имаше един период... преди десет години. Беше заминал на почивка за един месец в Израел, да посети роднините си. Когато се върна, установи, че някой е влизал в къщата му. Храната му беше изядена, рибката му Франклин — предполагаше, че ще я намери умряла, бе хранена, а компютърът му бе използван. Дейвид съобщи за инцидента в полицията, но тъй като нямаше никакви следи от насилствено влизане, пък и не липсваше нищо, освен храната, полицаите решиха, че няма смисъл да продължат разследването. Освен

това, който и да бе влизал, бе спасил рибката му. Сега Дейвид заподозря, че крадецът всъщност е бил настоящият той.

Набра датата и времето на часовника, но преди да успее да натисне последния бутон, някой влетя в помещението. Стиснал уреда за записване на времето, Дейвид се шмугна зад една отрупана с апаратура маса. Влезият беше Том — запрепъва се из помещението, мърмореше за Дейвид и Меган и си повтаряше: „Не съм пиян! Мога да шофирам!“.

В съзнанието на Дейвид избухна разгорещен спор. Можеше да приключи всичко тук и сега, да спре Том и да прекрати това безумие. Или да остави Том да тръгне и да рискува с промяната на миналото. Но не можеше да го спре, не и преди да се увери със сигурност, че времето е било променено. Не и докато не узнаеше дали Том не е този, който подозираше, че е. Гледаше как Том взема един от деветте останали часовника и го закопчава на китката си. Том набра някакви координати и с ярка светлина и трясък изчезна в миналото, където предстоеше да се сприятелява с Исус Христос.

— Доктор Гудман? Вие ли сте?

Дейвид замръзна. Беше Спенсър. Бяха го хванали! Извърна се и застана лице в лице със Спенсър. Не си спомняше Спенсър да е споменавал за тази среща... но пък беше направил онзи коментар, какво беше казал тогава? „До скоро виждане в миналото.“ Помисли си, че тази среща вече се е случила. Отново се ухили — явно, без да иска, си оставяше трохички хляб, по които да намира пътя.

— Да, аз съм — каза и се изправи.

— Знаете ли какво стана? Компютрите засякоха времева флуктуация. Някой да не е направил скок в миналото? — Спенсър беше превъзбуден и изпълнен с енергия.

— Какво правиш тук, Спенсър? Трябва да си на работа след цели четири часа — каза Дейвид, опитваше се да отклони разговора към безопасни теми.

— Аз... аз не си отидох вкъщи. Реших да свърша още малко работа на спокойствие. Отидох да си наля кафе и когато се върнах, компютрите бяха... Съжалявам. Трябваше да ви кажа, че ще остана. — Спенсър го гледаше разтревожено.

— Не се притеснявай. Амбицията ти е похвална. Ще станеш истински учен, сигурен съм — рече Дейвид.

— Вие... вие защо сте облечен така?

Дейвид пристъпи към него, хвана го за раменете, погледна го в очите и рече:

— Спенсър, слушай ме много внимателно...

Миналото омая Дейвид и го плени. Вместо да провери теорията си, която, ако се окажеше вярна, щеше да успокои нервите му и да прочисти съзнанието му от надвисналата над целия свят опасност, той прекара следобеда да тършува из собствената си къща. Изследваше чамовите шкафчета, които сега бяха от череша, и се зачуди как е могъл да живее с под, покрит с линолеум, което беше типично за шейсетте. Къщата миришеше различно, но беше позната, носеше вълни от спомени и емоции, свързани със събитията от живота му през това време. Беше удивително преживяване.

В хладилника намери двулитрова бутилка „Чери Кола“. „Чери Кола“? Спомни си, че по онова време „Чери Кола“ беше единственото безалкохолно с черешов вкус, което можеше да се намери. Не беше любимата му „Чери Пепси“, но беше сладка и той с удоволствие отпи. После насочи вниманието си към храната и унищожи едно огромно парче ябълков пай — спомни си, че преди десет години насмалко да го остави да се развали. Даде на Франклин достатъчно храна за цяла седмица, а после разгледа няколко снимки, които в албума му в бъдещето бяха избледнели, но тук, в това време, си бяха току-що извадени.

Преглеждаше образи на себе си и Том — как работят върху мечтата си за пътуване във времето, как позират до новосъздадения полупроводник с усмивки на лицата. Изглеждаха толкова млади, толкова възторжени, толкова отдадени. Ако знаеха докъде ще стигнат, дали биха продължили с работата си?

Накрая се качи по стълбите и влезе в оскъдно обзаведения си кабинет. Килимът беше кафяв, а стените — покрити с тъмна ламперия: само след година с Том щяха да я изкъртят. Къщата се бе променила много през годините, но все още носеше атмосферата на дом.

Кабинетът бе безупречно чист и скучен, отбеляза Дейвид. С годините манията му за чистота беше отстъпила на творческия безпорядък и липсата на време за подреждане. Дейвид вдигна капака

на 200-мегагерцовия Пентиум I, който през онази година беше последният писък на персоналните компютри, и включи уреда за записване на времето. Той пасна идеално в свободния сериен порт от задната част на компютъра. Дейвид се молеше остарялата оперативна система „Windows 3.1“ да успее да засече и използва уреда от бъдещето. И в момента, в който посегна да натисне бутона за стартиране, осъзна, че изобщо няма представа какво ще последва.

Усети как ръката му натежава, докато я протягаше към бутона. Последните дни бяха изпълнени с толкова много открития, пробиви и случайности, че не беше сигурен дали е готов за информацията, която уредът може би щеше да му поднесе.

Натисна бутона и компютърът с бръмчене оживя. Дейвид въздъхна с облекчение... и внезапно рязко си пое дъх, обзет от паника. Компютърният екран проблясваше в ярки цветове и той се уплаши, че може да го е претоварил. Обаче пък си спомняше, че когато се бе прибрал от Израел, компютърът си беше наред.

Екранът за момент потъмня, след което на него изплува лице. Дейвид почти седна от изненада, когато собствените му поостарели и помъдрели очи се вторачиха в него.

— Дейвид, какво ли не бих дал да видя изражението ти, когато разбереш какво доказва този апарат. Той ще промени начина, по който възприемаме времето, и ще ти даде свобода да се впуснеш в едно невероятно приключение. — Гласът — неговият глас — се носеше от говорителите на компютъра.

Дейвид се загледа в собственото си лице, обсипано с бръчици и загоряло. Загоряло ли? Нима беше прекарвал време на слънце? Но нямаше време за подобни мисли — компютърният запис продължи едностранния си разговор.

— Знам какво си мислиш сега, Дейвид — каза Дейвид от бъдещето. — Ще изкараш малко повече дни на слънце, отколкото си свикнал по принцип. Спомни си, че преди аз седях пред монитора на нашия стар компютър и се слушах как говоря на себе си. Е, мога да направя живота ти скучен, като ти кажа как ще се развият нещата, но това ще провали цялото удоволствие, нали така?

Образът на Дейвид се наведе напред и се ухили:

— Ще ти кажа обаче едно нещо...

Дейвид също се наведе напред към компютъра, като че ли щеше да научи някоя тайна.

— През следващото десетилетие медицината ще постигне удивителен напредък в областта на зъболечението, така че не се дразни от закачките, на които Том те подлага заради навика ти да пиеш безалкохолни.

Дейвид се облегна с усмивка. Беше забавен.

— Така че давай смело. — Бъдещото му аз му намигна.

А след това изчезна и екранът почерня. Две поредици числа се появиха и започнаха да се превъртат с все по-големи стойности, към милиарди. И двете спряха на 598 098 982 001. През средата на екрана се появиха две начупени линии с надписи „Действително време“ и „Настоящо време“. Линиите се протегнаха през екрана, спряха и после се застъпиха. Бяха станали идентични. Едно число, наречено „Времево различие“, се появи в долната част на екрана и започна да намалява стойността си от 100 назад. Дейвид наблюдаваше със затаен дъх, очакваше да види дали теорията му ще бъде доказана от машината, сътворена от бъдещото му аз. Цифрата спря на стойност 0,000000000000. Дейвид се усмихна, когато прочете появилото се на монитора съобщение: „Времево различие не е отчетено — времевият поток е цялостен“.

Отпусна се в стола успокоен — най-накрая знаеше без капка съмнение, че времето не може да бъде променяно. Но изведнъж стомахът му се сви. Той знаеше истината. Знаеше неизбежната развръзка на миналото и бъдещето на Том. Знаеше кога, къде и как ще умре Том, а да му го каже... нямаше да е от полза. Беше определено безусловно, записано в историята. Том щеше да загине хиляди години в миналото.

Том се чудеше къде е Дейвид. Беше тръгнал преди повече от пет часа, а времето не играеше роля тук. Дори да беше останал в бъдещето цяла година, пак можеше да се върне само секунди, след като беше тръгнал. Притесни се, че може да се е случило нещо, може би някаква повреда в устройството за пътуване във времето, може би Дейвид се нуждаеше от помощта му.

Мислите му бяха прекъснати от гръмкия смях на мъжете около него. Исус му беше отдысно, а другите около масата бяха част от единадесетте ученици. Том вече имаше план и тъкмо беше решил да го задейства, когато влезе Дейвид.

— Ела — каза развълнувано, като се приближи до масата. — Ела да ти кажа нещо!

— Този приятел ли ти е? — попита Матей, червендалест мускулист мъжага, който седеше срещу Том.

— Никъде не ходя без него. — Том се обърна към Дейвид. — Нали така?

— Ха-ха! Добре си дошъл! — извика Матей на Дейвид и после още по-мощно към гостилничаря: — Пиене за нашия приятел!

И ловко метна към гостилничаря монета, а той я хвана още по-ловко и я прибра в джоба си. Дейвид се наклони да каже нещо, но Том не му даде тази възможност:

— Давиде, запознай се с Матей.

— М... Матей ли? — По-късно Дейвид щеше да осъзнае колко шашнат вероятно е изглеждал. Ето го тук, запознава се с учениците и с бъдещите автори на евангелията. Зяпна. Не че Матей забеляза това.

— Драго ми е да се срещнем! — избоботи той и мощно плесна Дейвид по гърба, като почти изкара въздуха от дробовете му.

После се извърна и посочи един дребен мъж с миши черти.

— Този срамежлив наш побратим е Юда.

Юда помахна с ръка.

— Юда? Самият Юда?! — Дейвид не можеше да повярва и това явно се бе изписало на лицето му.

— По вида ти изглежда, че го познаваш. Може би вече си срещал Юда — попита Исус.

— Не... не, не съм го срещал — отвърна Дейвид.

Петър, мъжът, който седеше до Исус, протегна дълга кльощава ръка към Дейвид.

— Аз съм Петър.

Този път Дейвид с всички сили се опита да потисне смайването си — все пак знаеше, че ще преживее още осем пъти същото.

— Тъъ, здрасти... — каза той, като се здрависа с Петър. После се обърна към Том. — Ела, трябва да поговорим. Много е важно.

— Тук си сред приятели, Давиде. Няма защо да се страхуваш от нас. Кажи си какво те тревожи — рече Исус.

— Да, какво толкова важно има? — добави Том.

Дейвид беше притиснат в ъгъла, мъчеше се да намери подходящите думи.

— Аз, хм, само исках да те поздравя, че си станал един от дванадесетте апостоли... ъ-кхм, исках да кажа ученици де! Ученици!

— Кръчмарю, отменям поръчката! — извика Матей. — Тоя вече доста си е пийнал!

Том се усмихна и каза:

— Е, благодаря ти, че се отби... Утре потегляме към Галилейското море. Искаш ли да дойдеш с нас?

Дейвид се вцепени. Виждаше, че Том се наслаждава на момента. Всички погледи се втренчиха в него, всички го чакаха да отговори. Той се усмихна. Време беше да го върне на Том:

— Да, разбира се.

Върху лицето на Том се изписа объркване.

— Отлично! — заключи Матей.

Дейвид се обърна към Исус и каза:

— Дали може... дали може да пътувам с вас? С учениците?

Исус помисли за малко, после отвърна:

— Можеш да пътуваш с мен и с дванадесетте, но някои мои учения не са за твоите уши. Разбираш ли ме?

В стомаха на Дейвид запърхаха пеперуди. Той говореше с Исус, човека, за когото вярваше, че е самият Бог. Със сигурност Исус знаеше кой е той, откъде и откога идва. Дали този коментар, този въпрос беше насочен към него като към човек, който знае какво ще се случи в идните години, човек, който вече е вярващ?

— Разбирам — отвърна Дейвид.

— Добре — каза Том. — Ходенето ще ти повлияе благотворно. Трябва да потренираш тия твои отпуснати старчески мускули!

Всички дружно се разсмяха. Дори и Дейвид, който вече не беше обзет от страховете за катастрофални промени в хода на времето, се закиска заедно с тях.

— Не се присмивай — каза Исус. — Той е в отлична форма... за човек на неговите години!

Всички отново избухнаха в смях, а най-силно се смееше самият Дейвид. Том също се смееше, но малко насила и в очите му имаше страх. Беше чул и видял достатъчно, за да е наясно, че животът тук не е просто забава. Дори беше започнал да премисля намерението си да остава. Може би беше твърде рисковано? Може би щяха да променят бъдещето? Прокле се, че не стана да поговори с Дейвид, когато той го повика. Очакваше Дейвид да го удари с юмрук, да го завлече навън и да настоява да си тръгват. Какво знаеше Дейвид и защо се бе съгласил да останат?

Не можеше да намира логика в нещата, откакто Исус го посочи за свой дванадесети ученик. Единствените мисли, които си повтаряше непрекъснато, бяха: „Как се случи всичко това, по дяволите? И защо Дейвид само влошава положението?“.

9. ПЪРВИ СЪПКИ

28 г.сл. Хр.

12:32

Магдала, на Галилейското море, Палестина

Петте месеца живот в миналото се оказаха най-предизвикателните, най-напрегнатите и най-удивителните в живота на Том и Дейвид. Прекараха лятото, като обикаляха селцата и градовете на древна Палестина. Том понаучи арамейски, а Дейвид спокойно минаваше за местен жител. Речта, облеклото и познанията му за древните обичаи бяха безупречни. Но това, което дразнеше Том най-много, беше шестото чувство, което Дейвид сякаш имаше, понеже знаеше какво предстои да се случва, кои притчи ще бъдат казани и какво означават те.

Дейвид пътуваше с Том и с другите единадесет ученици, но както се бяха разбрали с Исус, не участваше във всичките им разговори и не присъстваше на всички събития. В същото време Том имаше удоволствието да заема място на първия ред и подобно на недоверчив малчуган на някое фокусническо представление, внимателно наблюдаваше и търсеше и най-малката следа от измама, заблуда и илюзия. През изминалите месеци беше наблюдавал изцелението на прокажени и сакати, беше слушал поученията на Исус и беше станал пръв приятел с дундестия Матей, с високия дръглив Петър, с дребничкия свит Юда и с вечно брадясалия Исус. Шестимата, включително Дейвид, бяха неразделни.

Том бе удивен от познанията на Матей по математика. Този човек от древността би могъл да схване квантовата наука, ако имаше възможността... а освен това беше побъркващо забавен. Също така Том установи, че здравият разум на Петър относно действителността е отрезвяващ. Що се отнасяше пък до Юда, скромния Юда, Том бе възхитен от дерзанието му. Юда толкова много се стремеше да направи нещо важно в живота си, че Том беше уверен, че ще успее. И освен всички тях и самият Исус...

Към Исус изпитваше едновременно обич и омраза. Когато ставаше въпрос за светски теми, двамата бяха на едно мнение, но станеше ли въпрос за религия, Том открито и безочливо подлагаше на съмнение ученията и чудесата му. Беше се отдал на задачата да го разобличи, ала неизменно губеше. Никога не бе срещал човек, който да може да го надмине в аргументите, но на Исус това се удаваше с лекота. Хората в групата им не споделяха едни и същи вярвания, нямаха еднакво минало и образование, ала се бяха обвързали по онзи начин, по който го правят пътешествениците из опасни земи, като си имат доверие на живот и смърт.

А земите наистина бяха опасни. В момента пък опасността да бъдат смазани от превъзбудената тълпа бе съвсем реална. Четиринайсетимата бяха изтласкани до нежно плискащия се прибой на Галилейското море от прииждащото бутащо се множество — струпалите се хора приличаха на полудели запаянковци на някой мач от Световната купа по футбол. Матей и Петър с всички сили се стараеха да дават отпор на напиралата тълпа, ала нямаше да устоят дълго, тъй като онези, които отчаяно желяеха изцеление от всякакъв вид болести, от алергии чак до рак на кожата, се стремяха да се домогнат до предните места в навалищата.

Дори Исус бе обезпокоен от това положение и каза:

— Мисля, че е време да отпътуваме.

Една жена в тълпата го чу и извика:

— Не можеш да си тръгнеш! Аз съм още болна!

Тълпата се люшна напред. Матей, като стена, разпери мощните си ръце и викна на Исус:

— Стой зад мен!

Том не можеше да повярва на това, което виждаше. Тези хора бяха полудели. Той беше сигурен, че Исус „изцери“ хора, като им плаща да се преструват на болни, а после по негов знак, било то жест, докосване или дума, да се изцеляват по чудодееен начин. И сега всеки глупак с охлузено коляно в радиус от трийсет мили беше дошъл, за да получи доза фалшива надежда. Том реши, че някой трябва да измисли план, и тъй като той беше човекът с най-високия коефициент на интелигентност, реши да действа. Огледа се и видя във водата лодка, само на няколко метра от брега. Изглеждаше достатъчно голяма, за да ги побере.

— Да вземем лодката — каза на Исус.

— Но тя не е наша — възрази Дейвид.

Исус го потупа по рамото и отвърна с усмивка:

— Нищо, след това ще я върнем.

Учениците се впуснаха в действие, без да е необходимо някой да им каже. Втурнаха се във водата и се качиха на лодката — Матей остана на брега и продължи да се мъчи да удържа множеството. Исус спокойно нагази във водата и Петър го издърпа в лодката. Тълпата натисна напред, Матей заотстъпва.

Дейвид спря пред лодката и каза:

— Не бива да правим това. Лодката не е наша. Не може просто да я вземем.

— Давиде, сигурен съм, че собственикът на тази лодка би предпочел да избягаме от тълпата, а не да ни види как умираме, преди да ни е дошло времето, не мислиш ли? — отвърна му Исус и му протегна ръка.

Дейвид я хвана и Исус го издърпа на борда.

— Всички се качихме! — изкрещя Петър на Матей, който още беше на брега.

Хората започнаха да дърпат дрехите на Матей, молеха го да не оставя Исус да си тръгва, умоляваха го да го накара да промени решението си. Матей с мощен тласък отблъсна най-близките, после скочи във водата и затича колкото можеше по-бързо към лодката, която вече отплуваше.

Водата му стигна до гърдите и той зарита и запляска като огромен санбернар.

Гледката бе комична, но Том не се осмели да се засмее — Матей, който очевидно не можеше да плува, се мъчеше както може, за да спаси живота си.

Накрая успя да стигне до лодката и Том, Дейвид и Петър го уловиха и задърпаха с всички сила. Но не можеха да го измъкнат: тежеше сто и тридесет килограма, а сега и дрехите му бяха мокри.

Исус се приближи и четиримата заедно го издърпаха в лодката — останалите ученици седяха на другата ѝ страна, за да не се обърнат.

Матей се просна на дъното и жадно загълта въздух.

— Ако знаех... че ще трябва да плувам... щях да си купя... още един кат дрехи! — извика на пресекулки, а после избухна в боботещ

смях, който прерасна в мощна кашлица.

От физиономията на Матей напрежението се стопи и всички се разсмяха. Дейвид обаче не се смееше. Мислите му бяха другаде. Днешните събития не се развиха така, както си представяше, че ще стане. Да вземат тази лодка кражба ли беше, или Исус беше прав? Можеше ли да са сигурни, че собственикът на лодката няма да се сърди, макар да му я върнат? Пък и Дейвид бе станал свидетел как Том повлия на Исус. Да вземат лодката беше идея на Том! Дейвид реши да следи по-отблизо поведението му и да се увери, че той не се стреми да открие недостатъци в Исус, като ги създаде сам. Що се отнася до вземането на лодката, реши, че Исус е прав. Ала не можеше да се отърси от едно ужасно чувство след събитията на брега. Когато Исус одобри да вземат лодката, всичките му вярвания моментално бяха изправени пред съмнение и той все още не можеше да повярва на мисълта, която бе преминала през съзнанието му. Опитваше се да изтрие въпроса от главата си, но не можеше. Мисълта се връщаше отново и отново, мъчеше го и го изкушаваше. „Нима Исус съгреши?“

След вълненията на брега тишината на езерото се оказа добре дошла за всички. Мнозина се унесоха в сън. Матей гребеше, Дейвид и Том се наслаждаваха на гледката от носа. За първи път, откакто беше започнало пътуването им във времето, Том се намери в Рая. Бе изкарвал летата си като дете на яхтата на чичо си. Ароматният езерен въздух изпълваше дробовете му и пробуждаше спомени за неща и събития, които нямаше да се случат още две хиляди години. Ветрецът рошеше пораслата му черна коса.

Том бе видял какво може да прави Исус — не че му беше повярвал, но трябваше да признае, че Исус е впечатляващ. Бе талантлив оратор и можеше да развълнува множеството само с няколко думи. Дори Том от време на време усещаше трепет в сърцето си. Страстта на този мъж не можеше да бъде отречена и ако Том бе по-слабо образован и не познаваше бъдещето, лесно щеше да се поддаде на учението му.

Загледа облаците над главата си, бели валма водна пара, подобни на коси... като косите на Меган. Нежни и прекрасни. Затвори очи и я видя как приготвя закуска. Пшеничен крем, любимият ѝ. Правеше го

на бучки и после ги овалваше в кафява захар и ги заливаше с мляко с два процента масленост. Том не понасяше пшеничен крем, но точно сега би продал душата си за купа от крема на Меган.

— За какво си се замислил? — запита Дейвид.

— За нищо — отвърна Том.

— Наистина за нищо ли, или за нищо, за което да ти се говори?

— Гледам облаците.

Дейвид наблюдаваше Том от няколко минути и видя как погледът му се зарейва, а челото му се смръщва. Знаеше, че си мисли за Меган. Това беше вездесъщата сила, която го тласкаше напред.

— Притъмнява. Може да ни застигне буря — рече Дейвид, загледан в далечината.

Том пое дълбоко въздух и бавно издиша. Това пътуване ги беше изправяло толкова много пъти пред трудни ситуации, ала Дейвид винаги беше до него, винаги щеше да е до него. Можеше да му довери всичко.

— Тя ми липсва — каза той.

— Знаеш ли... — започна Дейвид. — И ме остави да довърша, преди да си ми казал, че съм глупак...

Том скръсти ръце, облегна се назад и повдигна вежди, сякаш му отвърщаше: „Ще се опитам, но недей да насилваш нещата“.

— Меган е била християнка... Вярвала е във вечния живот след смъртта. Вярвала е в този мъж — каза Дейвид и посочи към Исус, който спеше в другия край на лодката. — Вярвала е, че той е Бог и че е умрял заради греховете на човечеството. Представи си само за миг, че е била права, а ти не си. Ще е срамота аз да я видя отново... а ти не. Рискът да повярваш на цялото това налудничаво учение на Исус може пък да си заслужава. Може и да не сме в състояние да променим миналото, но бъдещето все още си е наше, за да го сътворим.

Том гледаше небето, като че ли замислен над това, което беше казал Дейвид. После проговори:

— Мисля, че ще се окажеш прав... задава се буря.

Дейвид също погледна към небето и видя тъмни тежки облаци, движеха се към тях и засенчваха яркото слънце. Спомни си онова, което му беше известно от Библията, хвана се здраво за борда и каза:

— Това ще е интересно.

— Кое? Какво ще стане? Ти знаеш, нали? — попита Том.

— Не се тревожи, ще оцелеем.

— Лесно ти е да го кажеш.

Облаците започнаха да се завихрят и да кипят от енергия, готови да избухнат. Една дъждовна капка плесна Дейвид по бузата и той се усмихна.

— Защо се усмихваш? — попита Том.

Плъок! Една голяма капка се разби на челото на Том и той я избърса. Дейвид се приведе, погледна Том и се ухили.

— Съветвам те да се хванеш за нещо. Скоро доста ще ни раздруса.

— Дейвид, какво...

Траяаас! Синята лента на една светкавица разцепи небето и едно дърво на далечния бряг пламна. Гръмотевицата даде началото на истински порой. Вълните, осветявани от ярките блясъци на светкавиците, се надигаха и спускаха все по-високи и по-големи, заплашваха да преобърнат лодката.

Всички бяха обзети от паника. Юда се свлече на дъното и се вкопчи в една пейка.

— Ще се удавим! — извика някой.

Една вълна се стовари върху лодката и събори повечето на колене. Последваха крясъци, стонове и въпроси, заглушавани от дъжда и гръмотевиците. Том и Дейвид не можеха да разберат кой какво говори, но мислите им бяха ясни: всички щяха да умрат! Щяха да се преобърнат и вълните щяха да изтощят силите им, водата щеше да напълни дробовете им и щяха да потънат в студените бездни, без някой повече да ги види и чуе!

Том не можеше да издържа повече. Като че ли пак той трябваше да се намеси, за да спаси живота им. Надяваше се само това да не му се превръща в навик. Изправи се и тръгна към центъра на лодката. Точно тогава мощна вълна се стовари върху нея, Том залитна и силно си удари главата.

Дейвид видя, че Том пада, и запълзя към него. От главата на приятеля му течеше кръв. Том беше в безсъзнание.

Петър коленичи до Дейвид и извика:

— Жив ли е?

— Да — също с вик отвърна Дейвид.

— Давиде, знае се добре, че си мъдър в светските неща. Кажй ни, какво трябва да сторим? — попита го Петър, като се опитваше да овладее ужаса си.

— Къде е Исус? — попита Дейвид; беше наясно докъде ще да доведат тези въпроси.

Петър погледна към задната част на лодката.

— Той още спи!

— Ами — каза Дейвид — събуди го!

Петър отиде на кърмата и падна на колене до Исус. Хвана го за ръката и го разтърси:

— Учителю! Учителю! Ще се издавим! — изкрещя.

Исус примигна и се събуди. Огледа спокойно бурята, дъжда и светкавиците, хвърли поглед на изпадналите в паника мъже, които очакваха спасение от него.

— Помогни ми да стана — каза на Петър.

Петър му подаде ръка да се изправи, после бързо клекна на дъното. Исус остана прав, сам в центъра на лодката. Вятърът и дъждът биеха през косата му. Дейвид забеляза, че силата на бурята като че ли го зарежда с енергия. Исус протегна ръце към дъжда и се усмихна.

Дейвид знаеше какво ще последва и прокле Том, задето бе изпаднал в безсъзнание. Ако видеше това, нямаше повече да има никакви съмнения.

Исус затвори очи и каза меко, сякаш на приятел:

— Спри.

Спокойствие. Облаците се отдръпнаха и изчезнаха, като че ли някой ги нави назад. Вихърът утихна до кротък вятрец. Вълните се смениха с гладка повърхност. И всичко това в един миг. Сякаш някой включи осветлението и пусна слънцето да свети. Никой не пророни звук. Лодката вече се успокояваше в тихата вода.

Том се свести с рязък спазъм.

— Какво стана? — И се хвана за главата от болка.

— Исус укроти бурята — обясни Дейвид.

Том погледна Исус, който още стоеше наред лодката.

— Моля? Я стига!

Исус се обърна към Том, очевидно разочарован.

— Той не може да... — почна Том.

— Где е вярата ти? — попита го Исус, а после се обърна към останалите: — На всички вас...

Прекрачи покрай изплашените мъже и зае мястото си в задната част на лодката. Остана обърнат към брега, смълчан.

Всички, с изключение на Том бяха видели какво бе направил Исус. Започнаха да си шепнат развълнувано.

— Кой е той? — попита един.

— Не знам — отвърна друг.

— Той укроти бурята! Как можа да го направи?

— Невероятно.

— Заповядва на вятъра и водата и те го слушат!

Веждите на Том се свъсиха и той погледна Дейвид.

— Сериозно ли приказват? — И пак се намръщи от болка.

Дейвид кимна и отвърна:

— Дай да се погрижим за раната ти. И без хленчене. Сигурно ще боли.

Докато Дейвид чистеше раната му с морска вода, Том се загледа през лодката към Юда, който не се бе помръднал от мястото си, вкопчен в пейката, с треперещи ръце и потръпваща челюст. На няколко пъти се бе притеснявал за Юда, тъй като той като че ли се предаваше и при най-слабия намек за опасност. Може би просто имаше нужда от приятел? Някой, който да се грижи за него? Да го вдъхновява? Реши да опознае Юда по-добре — може пък и да успееш да си помогнат взаимно.

10. КЛОПКА

29 г.сл. Хр.

17:32

Страната Гергесинска на Галилейското море, Палестина

На миля от чудния град Гергеса се намираше мрачен дол, издълбаван дълги години в земята от вятъра и водата. Шейсетметровите му стени бяха покрити с гробници, изкопани в голите скали. Въздухът беше хладен, влажен и носеше мирис на застоялост и разлагане. Някои наричаха мястото Долината на мъртвите, някои просто Дола, но през последната седмица никой не го наричаше по никакъв начин. Никой не смееше дори и да си помисли за Дола, като че ли Самуил, мъжът, който сега беше окован за една скала, щеше да ги подгони и да погълне децата им.

Самуил, някога рибар и приятел на мнозина, бе обзет от зла сила. Тези, които го познаваха, се опитаха да му дадат известно време. Може би злото щеше да премине? Но месец по-късно злото не премина, дори всъщност се засили: откриха Самуил заспал върху вътрешностите на десет овце, които бе погубил, очевидно с голи ръце. Извикаха римската стража, за да предприеме действия. Бяха необходими десетима тежковъоръжени и отлично обучени бойци, за да заловят Самуил. Двама от тях изгубиха живота си.

Самуил стоеше прикован за скалата в Долината на мъртвите вече пети ден в очакване на присъдата си, за която всички знаеха, че ще е смърт. Облечен само в мръсни дрипи, той говореше на непознати езици, а от време на време имитираше горските зверове, от устата му излизаше пяна. Наистина бе луд. Ала през последните няколко часа просто седеше, кръстосал крака и обърнал гръб на четиримата римски войници, които го пазеха. Войниците бяха с железни шлемове, нагръдници от твърда кожа, предпазители за раменете и с ботуши, имаха щитове, мечове и копия. И въпреки това се държаха на разумно разстояние и непрекъснато го следяха.

Греагор, началникът на отряда, прокарваше меча си по един брус и заточваше острието му като бръснач. Мечът бе забележително оръжие — железен, с пиринчена ръкохватка и ножница с орнаменти. Бе оръжието, което Греагор бе използвал, за да посече мнозина врагове на Рим. Сега, докато го точеше, Греагор не откъсваше поглед от Самуил. Устните му бяха дръпнати и оголваха стиснатите зъби. Не само че този беше от евреите, един покорен народ с измислена свобода, но беше и зъл — и Греагор искаше той да умре.

— Трябва да му прережем гърлото сега и да приключваме — каза той.

Другите се разхилиха и се съгласиха, но никой не тръгна напред. Всички бяха прекалено ужасени лично да изпълнят смъртното наказание. Греагор, доволен от това, че е успял да ги разсмее, реши, че няма да е зле да подразни вързания звяр. Вдигна един ръбест камък и го метна по Самуил. Камъкът полетя, устремен към неминуем болезнен удар. Очите на войниците се разшириха от нетърпение. Прас!...

Греагор скочи. Реши, че очите му са му погодили номер. Но другите, чиито лица се бяха вкаменили, също го бяха видели. Ръката на Самуил, макар и окована, беше стиснала здраво камъка на сантиметри от главата му. Беше го уловил... докато седеше обърнат с гръб към тях! Греагор седна и погледна другарите си. Всички бяха прекалено изплашени, за да кажат каквото и да било, за да не подтикнат звяра да им отмъсти.

Самуил огледа камъка със стъклен поглед. После се разхили, започна да се поклаща напред-назад и замърмори: „Dimito desfarat fier tarsadun“ — отново и отново. И всеки път като произнасяше думите, правеше с камъка кървав прорез в ръката си. От устата му капеше пяна и се смесваше с кръвта, която се стичаше по ръката му. Това го възбуждаше още повече и поклащането му ставаше все по-яростно. Краката му подскачаха в коленете, а клепачите му трепкаха, като че ли спеше и сънуваше кошмари.

Греагор го наблюдаваше със страх, помисли си, че вижда у Самуил нещо по-различно. Той ставаше все по-развълнуван... или пък изнервен?

След като бурята по чудодееен начин бе усмирена, езерото се беше укротило. Оттогава никой не беше проговорил. Дейвид превърза раната на Том, доколкото може, но това не помогна срещу болката.

Само да беше сам, помисли си Том. Щеше да направи бърз скок в бъдещето за малко ибупрофен и лед, но тук в лодката това бе невъзможно и щеше да стане още по-немислимо, когато стигнеха до Гергеса — тя вече бе на по-малко от километър.

Оттук градът се виждаше в целия си блясък. Високи бели арки свързваха сгради с колони. На юг се виждаше величествен театър, изпълнен с живот, а кацнал на северния хълм, гордо се извисяваше храм на Юпитер. Това бе разцветът, който Том си бе представял за Римската империя, нейното влияние, което се чувстваше и в най-отдалечените територии. Въпреки пулсиращата болка в черепа си той се наслаждаваше на гледката.

Матей вдигна глава, посочи и изсумтя недоволно:

— Отвратително! Вижте всичките тези свине. Кой би отглеждал такива мръсни твари толкова близо до града?

Том знаеше, че евреите не хапват свинско и че самите свине са обект на презрение. Самият факт, че такова голямо стадо се разхожда по хълма точно на прага на града, вероятно събуждаше гнева на всеки добър евреин в околността. Но Том не изгаряше от желание да подеме поредния разговор за низостта на свинете. Отвърна просто с усмивка и така темата бе приключена.

След няколко минути стигнаха до брега.

— Някой друг да си мокри краката сега! — избумтя Матей. — Аз вече достатъчно прекарах във водата!

Петър се изправи и каза:

— Ти получи повече от мокри крака.

И прекрачи през единия борд, и скочи във водата.

— Юда, помогни ми.

Юда без особено желание стана, но докато прекрачваше през борда, изгуби равновесие, падна, закачи робата си на греблото и тя се съдра. Юда плъосна във водата, но Петър бързо го хвана и го изправи. Юда се бе паникьосал и кашляше и плюеше. Изглеждаше толкова нещастен, че на Том му дожаля за него и каза:

— Отивай към брега, Юда. Аз ще помогна на Петър.

Юда изгази до брега и седна, все така нещастен. Том и Петър издърпаха лодката до брега и другите почнаха да я разтоварват.

Том отиде при Юда, който го погледна с тъжните очи на дете, чийто коледен подарък се е счупил само минути след като е бил разопакован.

— Погледни ме — каза Юда и вдигна скъсаната си дреха. — Приличам на просяк.

— Ами купи си нова — каза Том.

— Не зависи от мене. Митарят държи парите — изхленчи Юда.

— Митарят ли?

— Матей. Той преди е бил митар — обясни Юда. — Честна дума, мисля, че мога да се оправя по-добре с парите, но Матей настоя, че той имал най-голям опит.

— Защо просто не си поискаш пари? — запита Том.

— Ами аз не... не мога...

— Тогава аз ще го направя.

Юда се опита да го спре, но бе твърде късно — Том вече вървеше към Исус, който все още се намираше в лодката.

— Милостта ти нараства — каза Исус, когато Том спря при лодката.

Том го изгледа, а Исус продължи:

— Помагаш на нуждаещите се... грижиш се за Юда. Учиш се на моите пътища.

— Не съм се променил от деня, в който се срещнахме — заяви Том с ясното съзнание, че това си е чиста лъжа.

Исус се подсмихна.

— Така казваш ти. Сега питай.

Том се зачуди дали да не поведе спор, но беше наясно, че Исус вече го е хванал натясно.

— Юда си скъса робата, когато падна от лодката. Аз... Той... трябва да му дадем пари, за да си купи нова.

— Разбира се — рече Исус.

„Това беше лесно“, помисли си Том, а после продължи:

— Всъщност Юда иска да знае дали можеш да го поставиш отговорник за парите? Матей се оправя отлично с пари и има опит като митар, ала Юда... той просто не се развива и мисля, че ще е в състояние да поеме предизвикателството да се занимава с нашите

парични средства. — Том се усмихна, като се опита да прикрие сарказма си зад твърдението, че Юда не се развивал. Почувства се смешно, докато го казваше, но изглежда Исус се отнесе сериозно към молбата му, защото извика Матей и му каза:

— Матее, дай ми парите.

Матей му подаде кожена торба, пълна с монети.

— Оттук насетне Юда ще се занимава с парите — каза Исус. — За него това ще е добре.

— Сигурен ли си? — попита Матей.

Исус кимна.

Матей се усмихна и се върна при другите ученици, които вече се бяха смесили с навалищата, струпала се на брега на езерото. Исус се обърна към Том и рече:

— Ако не си станал по-милостив, каква облага печелиш от днешните си добри дела?

Том погледна към Юда, който все още седеше на пясъка с наведена глава, и отвърна:

— Печеля приятел.

— Така е... — каза Исус и му подаде торбата с монетите. — Иди и кажи на Юда добрата вест.

Том се усмихна и рече:

— Благодаря ти.

Исус го погледа как се отдалечава, после прекрачи борда на лодката и стъпи на мокрия пясък.

Самуил извъртя глава толкова рязко, че насмалко да си прекърши врата, и Греагор потръпна. Очите на лудия се бяха облецили, като че ли щяха да изскочат. А после той изведнъж спря да трепери и бавно и механично извъртя глава на изток, към Гергеса.

Греагор стисна дръжката на меч — Самуил се изправяше. Какво, в името на Нептун, беше намислил? А може би в долината дебнеше лъв? На Греагор му се прииска това да е причината. Нека зверовете сами се избият.

Самуил се вцепени и като че ли се вслуша в нещо. Греагор също погледна на изток, но не видя нищо. И все пак беше сигурен, че ще

стане беля, така че щракна с пръсти да привлече вниманието на хората си, и кимна към Самуил. Всички изтеглиха оръжията си.

Самуил направи стъпка напред, но веригите, с които бе вързан, се изопнаха и го спряха. Той ги погледна с отвращение и изръмжа. Бавно отпусна дясната си ръка назад, като позволи на веригата да се охлаби, а после замахна рязко напред. Прас! Веригата се скъса, като че ли беше от тесто.

Греагор бавно пристъпи напред, с вдигнат щит, другите бяха плътно зад него.

— Сядай! — заповяда той.

Самуил се извърна към тях, стисна зъби и изсъска:

— *Не ще го сторим!*

Прас! Самуил скъса и веригата на лявата си ръка. Сега само краката му бяха оковани. Греагор бе наясно, че щом Самуил освободи и краката си, той и мъжете му ще изгубят предимството си.

— Напред! — изкрещя той и вдигна меча си към синьото небе.

Четиримата войници се втурнаха, готови да проливат кръв.

Самуил се обърна към тях и се ухили.

Том и Юда се разхождаха по многолюдните улици на Гергеса. Юда се бе усмихнал до ушите, облечен в новата си роба, и гордо стискаше кесията с парите. Почти два часа бяха обикаляли многобройните магазини и вече трябваше да се връщат. След десетминутния спор с Дейвид относно това да отиде сам в града с Юда, Том бе наясно, че Дейвид ще прати да ги търсят, ако не се върнат навреме. А и знаеше още, че двамата с Дейвид в момента са единствените на света с часовници, така че Дейвид щеше да знае точно колко е часът и колко време ги е нямало.

— Трябва да се връщаме на брега. Сигурно вече се чудят къде сме — каза Том.

— Само още малко. Тези фурми изглеждат много вкусни — отвърна Юда; гледаше кошница фурми, изложени за продан от някакъв едър мъж.

Том внимателно погледна часовника си — престори се, че се почесва по китката. Имаха още десет минути. Реши да използва това време, за да опознае Юда малко по-добре.

— Какво ти стана във водата?

— Какво искаш да кажеш? — попита Юда и заби поглед в земята.

— След като падна. Водата беше дълбока само до колене, можеше да се изправиш и сам.

— Аз... не знам. Случва ми се понякога. Аз... плаша се. Паникьосвам се. Не знам защо. Вода, паяци, змии, дори кози... има толкова много опасни неща. Понякога се случва дори преди да съм сигурен, че има опасност.

— Екстрасензорна чувствителност — без да се замисли, изтърси Том.

— Какво? — попита Юда.

— Нищо... Виж, опитай да не се тревожиш толкова много. Сега си сред приятели, тринадесет приятели. Някой от нас винаги ще е до теб, за да те издърпа от водата — искрено рече Том.

Юда се усмихна:

— Благодаря.

— Да тръгваме вече. Давид ще се разбеснее, ако закъснеем.

— Давид не ме харесва... — И изведнъж Юда замръзна, очите му започнаха да се стрелкат като на подплашено животинче.

— Какво има? — запита Том.

— Не знам... — отвърна Юда. Ръцете му трепереха.

Юда изпадаше в паника. Това именно беше, което му бе обяснявал... но къде беше опасността?

— Аййй! — писна някаква жена.

Том и Юда се обърнаха натам. Развикаха се още хора, разбягаха се, навалицата се разделяше на две като морето пред Моисей. Том присви очи и видя някакъв човек, който идваше към тях. Целият този народ да бяга от един човек?

Обърна се, за да попита Юда какво става, ала Юда беше изчезнал, беше се скрил някъде. Том се огледа. Беше останал сам на улицата. Какво толкова знаеха тези хора? Мъжът наближи и Том видя, че накуцва. Освен това носеше меч. Том реши, че ще е най-разумно да последва примера на останалите, огледа се, видя Юда от другата страна на пътя и отиде при него.

— Какво става? — попита една жена, която се бе присвила до тях.

— Това е Самуил! Обладаният! — прошепна тя.

— Обладан ли? От какво? От демон ли?

— Тихо! — изсъска тя. — Пазачите му сигурно са мъртви. Ако те чуе, ти може да си следващият! — И се шмугна в близката уличка и избяга.

Том вярваше в демони толкова, колкото и в Исус, Рая или Ада. Всичко това бяха суеверни глупости. Том се изкуши да предизвика мъжа и да докаже на тези невежи хора, че той не е обладан, но реши да остане на сигурно място. Все пак мъжът си беше въоръжен.

Когато Самуил се приближи, изплашеният народ се смълча. Том вече чуваше тежкото му дишане. Без да обръща внимание на настойчивите дърпания на Юда, който искаше да го спре, Том се подаде, за да огледа Самуил, но веднага се отдръпна и почти падна върху хората отзад.

Самуил бе оплискан с кръв, по устата му бе избила пяна като на бясно куче, ръцете му бяха в рани. На китките и глезените му подрънкваха пранги. Том погледна меча и видя, че е римски. Жената беше споменала пазачи... нима този човек бе успял да убие с голи ръце римски войници, докато е бил окован за скала? Ако се съдеше по кръвта, полепнала по тялото на Самуил, май бе точно така.

Самуил вървеше и си мърмореше високо; Том успя да чуе какво казва:

— Исус... Исус... Ще го убием. Да, да. Да, ще го убием — говореше Самуил с нескрита омраза.

Том загледа как Самуил върви надолу по улицата... към брега... Извърна се към Юда и възкликна:

— Исус!

— Махна ли се? — попита Юда, все още трепереше.

— Тръгнал е към Исус! — каза Том и изскочи на улицата. — Хайде!

Втурна се към брега, после се извърна към Юда:

— Ако ние ще ти се притичаме на помощ, Юда, ти също ще трябва да помагаш! Да вървим!

Юда се разтрепери. Беше парализиран от страх, но Том беше прав. Може би щяха да изпреварят лудия, да стигнат на брега първи и да предупредят Исус за опасността. Трябваше да бързат, но при цял живот, изкаран в бягство от страховете си, Юда знаеше как да е бърз.

Изхвъркна от скривалището си и се завтече по улицата след Том. Да, щяха да спасят Исус!

От началото на тяхното приключение Дейвид не бе имал много възможности да говори с Исус насаме. Така че бе благодарен, когато той го покани да се разходят, докато учениците се занимаваха с множеството, което се бе събрало на брега. По време на разходката Исус говореше на Дейвид за бъдни неща, за вече случили се неща и за времето. По никакъв начин не показва да знае, че Дейвид е от бъдещето. А пък изглеждаше така, сякаш Исус се чувства по-добре с него, отколкото с дванадесетте си ученици. Разбираха се. Дейвид си мислеше, че за Исус сигурно е голямо облекчение да има до себе си човек, който да разбира, например двама квантови физици, като него и Том.

Докато се връщаха, Дейвид загледа множеството, вече много по-голямо, което се бе събрало пред учениците. Вероятно бяха поне три хиляди души.

— Май се очертава още един дълъг ден — каза Исус.

— Да — съгласи се Дейвид и изведнъж го обзе странно чувство. Още един дълъг ден ли? Никога не си бе представял, че Исус може да се е изтощавал, да е усещал умора от хората или пък стрес от живота. Но вече почваше да вижда нещата по друг начин. Исус бе човек, беше човешко същество като него, като Том, като всички, и цялата тази дейност, всичките тези хора го изцеждаха.

Дейвид огледа брега, после погледна часовника. Том закъсняваше, но пък това си бе характерно за него. Не че Дейвид му нямаше доверие, че ще се справи сам в града. И двамата вече се бяха вградили в обществото и можеха добре да се оправят сами. Но не искаше Том и Юда да си влияят. Бе сравнително наясно как щяха да се развият нещата, но пък имаше толкова много неизвестни относно това минало, които не бяха отразени в Библията. Той често се чудеше дали приятелството му с Том ще устои на годините, прекарани в живеене сред обстоятелствата, които ги бяха разделяли най-силно. През изминалите няколко месеца усещаше как Том се отдръпва, как се вманиачава в задачата си да изобличи Исус, но сега... сега Том се сприятеляваше с Юда... А какво добро можеше да излезе от това?

— Исусе! — чуха виковете на Юда, който търчеше към тях. — Пази се! Един обладан от бесове мъж с меч идва за тебе!

— Откъде иде? — попита Исус.

На Юда не му бе останал дъх, но успя да посочи една улица, която се спускаше по склона към тях.

— Къде е Тома? — попита Дейвид разтревожено.

— Идва... Аз... го задминах... той бяга... бавно — отвърна Юда.

Вой от върха на хълма отвлече вниманието им от Юда. Самуил стоеше на билото и размахваше меча си.

Дейвид никога не го бе виждал, но мястото и обстоятелствата опресниха паметта му.

— Легион...

Исус го стрелна с поглед. Беше го чул. Дейвид бе произнесъл името още преди то да стане известно. Дейвид се дръпна назад и прехапа устна. Учениците вече идваха към тях заедно с множеството. Той се надяваше, че глупавото му бърборене ще бъде забравено.

Самуил изкрещя пронизително и се спусна към брега, към Исус. Мнозина от насъбралите се побягнаха, други, сред които учениците и Дейвид, просто се отдръпнаха.

— Стойте зад мен и не бойте се от този мъж — произнесе Исус. Изобщо не помръдна от мястото си.

Самуил приличаше на товарен влак с меч. Изглеждаше невероятно огромен, като че ли можеше да пробие бетонна стена. И въпреки това Исус не помръдваше. Легион бе само на три метра от Исус, когато...

— Исусе! Пази се!

И Том се хвърли върху Самуил отстрани и двамата паднаха на земята. Множеството ахна. Мечът изхвърча от ръката на Самуил, но той се изправи и закрачи към Исус. Том също скочи и се приготви за втори опит.

— Том, недей! — извика Дейвид, ала бе твърде късно.

Том скочи на гърба на Самуил и се вкопчи в него като маймунче за майка си. Самуил изръмжа и мощно се отърси. В училище Том бе тренирал борба, дори по едно време насмалко да влезе в израелския олимпийски отбор. Знаеше, че блокажът, с който бе заключил врата на Самуил, е непробиваем и че до минута трябва да го накара да изпадне в несвяст. Стига да можеше да удържи толкова...

Самуил се засили назад и се стовари в стената на една рибарска колиба. Том изстена от болка, стисна зъби и стегна захвата си още повече. Нямаше намерение да пуска този мъж.

Самуил извъртя тялото си на едната и на другата страна и размята краката на Том във въздуха. Вече бе изтекла цяла минута, откакто Том го бе стиснал — и с всяка съпротива, която Самуил оказваше, затягаше хватката. Ала лудият не се предаваше, а ръцете на Том почваха да изтръпват. Том стисна с последните останали му сили, надяваше се, че мъжът най-накрая ще поддаде.

И като че ли се получи. Самуил бавно залитна, после спря. Том не го пусна. И изведнъж усети една ръка върху китката си... а след това смазваща сила. Простена от болка. Самуил бавно и методично сваляше ръката му, сякаш разполагаше с цялото време на света и нямаше нужда от кислород. След секунди смъкна ръцете на Том от врата си.

Самуил извъртя глава към Том и го хвана за робата.

— Ние ще те запомним — каза. Пронизващият му поглед се врязва в паметта на Том завинаги.

След миг Том хвърчеше във въздуха, запокитен от яките ръце на Самуил. Прелетя над тълпата и плъосна във водата. Исус го погледна, после се извърна към Самуил, гледаше го право в очите. Самуил замръзна, ръцете му бяха на педя от врата на Исус.

— Излезте от него — каза кротко Исус.

Самуил започна да се гърчи, като че ли го пробощдаха хиляди иглички. Падна на колене. От мощния звяр вече нямаше и помен. За миг бе сведен до жалка паплач личности.

— Какво искаш от нас, Исусе, сине Божий? Молим те! Не ни измъчвай!

— Как е името ви? — попита Исус така, сякаш говореше на незначимо и низше създание.

— Ние сме Легион. Молим те, не ни връщай в бездната! Милост! Да, милост! Имай милост към нас, тъй както бе по време на бунта! *Милост*, милост! Ето! Изпрати ни в тях! — викна Самуил и посочи свинете, които ровеха по склона.

— Свинете! Да! *Да!* Прати ни в тях! Милост! *Милост!*

— Вървете — рече Исус.

Главата на Самуил се изви към небето, устата му се разтвори, звуците на петдесет виещи гласа се изтръгваха от дробовите му. Когато и последният глас замлъкна, Самуил се свлече и Исус го подхвана.

Том се изправи и се хвана за лодката. Беше чул крещящите гласове да молят Исус за милост, но не можеше да разбере какво се бе случило и как този мъж бе успял да го хвърли толкова надалеч. Ребрата му бяха натъртени, главата му се пръскаше. Бяха минали години, откакто за последно беше тичал толкова бързо и толкова дълго, а после се беше бил. Остаряваше.

Стената от хора, която му пречеше да вижда, мълчеше, така че той предположи, че каквото и да се е случило, вече е свършило и няма нужда от неговата помощ. Не че можеше да окаже някаква помощ. Ала какво беше това? Шум в далечината, който се усилваше... Сякаш пицяха хора... само че беше по-зле.

Тълпата започна да се разделя като завеса. Сега пък какво ставаше? Том стоеше във водата на два метра от брега — каквото и да се случеше, щеше да е на сигурно място тук. И без това в тази епоха никой не можеше да плува по начин, по-различен от кучешкото пляскане.

Когато и последният човек от навалищата, който му препречваше погледа, се разкара, Том видя нещо, което смяташе, че може да се случва само в страшните приказки. Стадо угоени квичаци свине търчеше надолу към брега. Нямаше къде да избяга, къде да се скрие. Беше точно на пътя на стадото и нямаше къде да отиде. Покатери се в лодката и се хвана здраво.

Свинете се втурнаха във водата. Квичаха, плуваха, давеха се. Квиик! Едно прасе скочи в лодката, зурлата му беше разпенена, а след това също толкова бързо изскочи — право над главата на Том. Той изкрещя и се изправи. Вцепени се като статуя.

Водата вече утихваше. Цялото стадо свине се носеше мъртво във водата. Том затисна устата си с ръка, видя пролука към сушата и се промъкна през нея. Дейвид го посрещна на брега.

— Какво стана, по дяволите? — възкликна Том.

— Внимавай с езика! — прошепна Дейвид.

— „По дяволите“ изобщо не е псувня, по дяволите!

— Говориш на английски!

Том млъкна, стегна се и продължи на арамейски:

— Та какво стана?

— Този мъж, когото се опита да спреш, беше обладан от легион демони. Исус ги изпрати в стадото свине — обясни Дейвид. — Ти добре ли си?

— Това някаква шегичка ли е, ха-ха, или просто върховна глупост? — попита Том.

— Те не мислят, че е шегичка — каза Дейвид и посочи тълпата; хората стояха безмълвно и гледаха Исус, който все още придържаше Самуил.

Том свъси вежди.

Самуил вече можеше да стои и сам, но все още се подпираше на Исус. Един едър мъж пристъпи напред и каза:

— Моля те, върви си. Ние... не те искаме тук.

Мнозина от тълпата започнаха да се разбягват, обзети от страх от Исус, така както се бяха страхували от Самуил. Том знаеше, че да се плашиш от непознатото е присъщо на човешката природа, а точно сега Исус бе въплъщение на това непознато. Но Самуил не се страхуваше от него.

— Моля те, Учителю, нека дойда с тебе — рече той.

— Това не е за теб. Върни се в дома си и разкажи колко много стори Бог за теб — отвърна Исус и го пусна.

— Да, Господи — каза Самуил, обърна се и се отдалечи.

И останалите от насъбралите се хора се разбягаха, когато Самуил ги приближи, и четиринадесетимата останаха сами на брега.

Исус се обърна към езерото и загледа залязващото слънце. Дейвид и Том застанаха до него.

— Може би утре няма да бъде толкова дълъг ден? — каза Дейвид с усмивка.

Исус кимна и тримата загледаха мъртвите прасета, които бавно се поклащаха в светлината на залеза.

11. ДИХАНИЕ

1996 г.

18:41

Аризона

Откакто през 1997 г. в „Пегис Поркър Палас“ бяха махнали от менюто „Любимите печени крехки ребърца“, Том винаги се ядосваше. Два пъти седмично години наред си ги хапваше, а после един прекрасен ден вече ги нямаше. Том се поинтересува от причината за изчезването на вкуснотията и му отговори самата Пеги:

— Не мога да ви насмогна с тия ребра. Кат’ ги свършим, се биете. Чупите масите. Само харчове зарад’ тия ребра. Затуй ги разкарах.

Том беше виждал сбивания заради липсата на ребърца, така че знаеше, че Пеги е права. Сега обаче разполагаше с възможност да се наслади на това ядене поне още веднъж.

С Дейвид си избраха вечер, в която знаеха, че миналите им версии няма да вечерят там, и разкъсаха времето и пространството за едно вкусно похапване. С нетърпение очакваха съвременните удобства, добре дошла промяна след живота от доста време.

Бяха изживели зашеметяващи случки: Исус нахрани пет хиляди мъже, плюс жените и децата им. Том прецени, че общо са били към осемнадесет хиляди. Много хора, време и суетня за групата тайни помагачи на Исус (това бе последната теория на Том), за да се справят с няколкото пътувания до съседните села, градчета и тържища и да се върнат с достатъчно риба и хляб, за да нахранят масите. Това си беше внимателно замислен спектакъл. Според Том Дейвид Копърфийлд щеше да се справи по-добре.

Бяха видели Исус да върви по вода — случка, за която Том смяташе, че е едно от най-добрите му изпълнения. Отначало бе удивително, но както обикновено Том успя да намери недостатъци. Забеляза, че Исус се издига и спуска с всяка вълна, така че всъщност явно беше стъпил върху нещо, но не и върху водата. Беше се спуснала

плътна мъгла и видимостта беше слаба. На моменти можеха да се видят краката на Исус, но през повечето време мъглата препречваше погледа на Том. Той реши, че Исус се е възползвал от мъгливия въздух, за да извърши една доста зашеметяваща визуална илюзия, като застане на плаваща дъска. Вече твърдо вярваше... че Исус е изобретил сърфинга.

През следващите месеци видяха Исус да изцерява още мъже и жени от различни болести — за всички Том бе убеден, че са престорени, подобно на толкова много съвременни телевизионни евангелисти. Слушаха Исус да говори притчи, объркващи истории, които всъщност значеха нещо съвсем различно. Дейвид като че ли бе единственият, който схващаше скрития смисъл още при първото разказване, но Том забеляза, че и Дейвид се променя. Когато наблюдаваше Исус да прави чудеса, веждите му се сключваха, вместо да се вдигат, очите му се присвиваха, вместо да се разширяват, и той се опитваше да наблюдава случката от различни гледни точки. Том забеляза това поведение и разбра, че Дейвид си остава учен — не можеше да се сдържи да не подлага на щателен оглед всяко странно събитие, да наблюдава, измерва и да изгражда хипотези. Това обаче, което Том не можеше да види, бе резултатът от наблюденията на Дейвид.

Самият Том частично бе откъснат от целите си. Беше започнал да се чувства по-удобно в миналото и се бе сприятелил още повече с Юда, Матей, Петър и Исус. Често се държаха като компания състуденти, които се боричкат и си погаждат номера. Веднъж дори по идея на Том закрепиха едно пълно с вода ведро на вратата и когато Дейвид влезе в стаята, то го обля и всички изпопадаха от смях. За Том и Дейвид това си беше ретро дяволия, която бяха гледали по телевизията, но за техните приятели от древността беше безценен нов номер.

Покрай всичко случващо се, всичко, което преживяваха и вътрешно, и външно, Том и Дейвид изгубиха представа за времето. Преди да се усетят, бяха успели да прекарат в древността почти две години. Две години... имаха нужда от почивка. И тази нощ, докато всички спяха, те се измъкнаха в тъмнината, отдалечиха се в пустошта и се отправиха назад към бъдещето, за да се насладят на гореща порция „Любими печени ребърца“ и чаша годна за пиене вода...

Том се протегна, за да направи място във вече натъпкания си корем. Беше излапал две порции — повече храна, отколкото изяждаше за цели три дни в миналото. Стомахът му отначало протестираше, но Том не му обръщаше внимание и го тъпчеше безмилостно. Дейвид не бе ял чак толкова много, но пък изпи далеч над обичайното количество „Чери Пепси“. Вече четири пъти беше ходил до тоалетната и Том предполагаше, че няма да може да спи спокойно още цял ден от кофеина, който циркулираше в кръвта му. Но и двамата бяха съгласни, че макар вкусната и превкусна съвременна храна да предизвиква хаос във вече пращящите им от здраве тела, си струва всеки изпитан дискомфорт.

Том най-накрая забеляза, че ги наблюдават. Всъщност всички присъстващи се бяха вторачили в тях и любопитно оглеждаха двамата лакомници. Том осъзна, че това, което озадачава редовните посетители на „Поркър Палас“, чиито глави бяха по-дебели и от телесата им, е, че заради вълнението да си хапнат нормална храна, с Дейвид бяха забравили да се облекат в подходящи дрехи. И двамата все още носеха древните роби — хем мръсни, хем с ярки цветове.

— Мислиш, че първо трябваше да се преоблечем, нали? — попита Дейвид.

— Сигурен съм, че са виждали и по-странни типове — отвърна Том, гаврътна чаша вода и я удари на масата, сякаш бе обърнал водка. — Ей, никога не съм мислил, че ще съм толкова благодарен да пия чиста вода.

— Сега, след като се върна в съвременния свят, сигурен ли си, че искаш да продължиш? — попита Дейвид.

— Малко е късно вече да се опитваш да ме разубеждаваш, не мислиш ли?

— Просто се чудех какво ще правиш, когато всичко това приключи. Исус ще умре и ще възкръсне, а ти ще станеш християнин. После ще се върнеш тук и сега, все едно нищо не се е променило ли?

— Вариант А. Няма никакъв начин да остана там и ден повече, отколкото е необходимо. Вариант Б. Исус няма да възкръсне, пък и съм доста убеден, че няма и да умре — каза Том.

— Тоест, че Библията е сто процента измишльотина?

— Това е моето предположение. Измислена книга, базирана върху живота на един даровит фокусник.

Том се облегна назад, доволен от коментара си, и забеляза двама доста внушителни мъжаги, които ги сочеха и им се подхилкваха. Положи всички усилия да не им обръща внимание и продължи:

— А ти? Твоят Спасител отговаря ли на представата, която си беше изградил за него?

— Какво? — Дейвид се размърда на стола.

— Исус май не е точно такъв, какъвто очакваше, нали? Не пасва точно на съвършената формичка за сладкиши, която му е отредил религиозният свят.

Очите на Дейвид се изпълниха с тъга и той втренчи празен поглед в масата. Том не очакваше такава реакция от обичайно инатливия си колега.

— Изпитваш съмнения, нали? Сега, когато се срещна с него и той се оказа по човек, отколкото ти се иска да е... изпитваш съмнения.

Ухили се до уши и продължи:

— Искам да кажа, все пак всеки, който съумее да се сприятели с мен, няма как да се окаже спасител на света, не е ли така?

Дейвид вдигна очи и каза:

— Том... аз...

— Хей, образи, не сте ли малко позакъснели за педалското парти? — подвикна единият от двамата типове: бе дошъл до масата им.

Том и Дейвид се направиха, че не го забелязват, и продължиха разговора си.

— Том...

— Не го ли чу бе, педал? — прогърмя и вторият, пристъпи към Дейвид и направо надвисна над него.

Търпението на Том се изчерпи. Всичко, което искаха, бе да си поприказват на спокойствие и да си похапнат сладко за първи път от две години, а тези яки дебели досадни селяндури не можеха да преживеят обстоятелството, че с Дейвид са облечени в роби.

— Вижте какво, господине, тази вечер не съм изпил и една алкохолна напитка, така че не съм в настроение. Бихте ли били така любезен да вземете обемистото си приятелче и да се почерпите с по още една бира за моя сметка. А?

Това завъртяно изречение като че ли обърка типовете. Те се спогледаха, после се разкараха. Дейвид — мъчеше се да не се разхили — каза:

— Не мога да повярвам, че това свърши работа.

Беше избързал със заключението си обаче. Защото двамата яки мъжаги се върнаха с още двама здравеняци по потници. Сега превъзхождаха Том и Дейвид освен по размери и по численост. Единият от новодошлите пристъпи към Том и запита:

— Ти ли си нарекъл Били дебел?

— Не, нарекох го обемист — отговори Том.

— Че к'ва й таз дума? — каза мъжът и изпука кокалчетата на пръстите си.

Том не можа да се сдържи:

— В свинефермата вече не преподават ли английски?

В отговор се чу моментално и мощно:

— Дръж го!

Двама от побойниците се наведоха напред с протегнати ръце, сграбчиха Дейвид и го хвърлиха върху съседната маса. Той се изпързала по нея и се катурна през другия ѝ край, като помете по пътя си две чинии, една голяма кола, четири комплекта сребърни прибори и вазичка с изкуствени цветя.

Том се оказа малко по-бърз. Скочи на пейката и изрита с пета единия от нападателите в носа. Мъжът изкрещя от болка и падна назад върху Били. Двата се срутиха заднешком като дебели плочки от домино и унищожиха един стол. Мъжът върху Били се държеше за носа и виеше:

— Тоя ми сцупи носа!

— Мани се от мене да го убия! — викаше Били, заклещен под едрия си авер.

— Фанах го! — изкрещя третият тип.

Беше мъжище с форма на луковица, гащеризонът едва му ставаше. Впусна се напред, заплашвайки да премаже Том направо на пейката. Той обаче пъргаво се шмугна под масата. Пейката се разцепи под тежестта на мъжа в гащеризона — ако Том бе останал на мястото си, със сигурност щеше да бъде смазан.

Том изскочи изпод масата. Двата паднали още се мъчеха да се изправят, но мъжът със счупения окървавен нос се тръшкаше толкова много, че другият не можеше да се претърколи по корем, за да стане. Що се отнася до мъжа върху бившата пейка, той също не се бе разбързал за никъде. Беше приклестен здраво между стената,

остатъците от пейката и масата. Том си помисли, че ще е необходим спасителен екип, който да прореже път до него, за да го измъкне.

Последният от четиримата нападатели се занимаваше с Дейвид. Обикаляха една маса, тромавото чудовище бе протегнало тлъстите си ръце към шията на Дейвид. И изведнъж хвана масата и я запрати настрани, сякаш беше от стиропор. Том разбра, че трябва да действа незабавно, грабна една голяма чиния, скочи напред и фрасна с нея четвъртия селяндур по главата.

Чинията се пръсна на парчета, а мъжът падна на колене, макар че не изгуби съзнание. Дейвид стоеше неподвижно и гледаше обезумяло.

— Дейвид — каза Том.

Дейвид не помръдна.

— Дейвид! — повтори с усмивка Том; помисли си, че Дейвид сигурно е видял целия си живот да преминава пред очите му като на филмова лента. — Да се омитаме, преди да са се окопитили.

Дейвид се отърси от унеса си и го погледна.

— Хайде де — каза Том и Дейвид тръгна.

Не бяха направили и две крачки, когато ги пресрещна стена от трима още по-мощни провинциални воители.

— Накъде сте тръгнали, госпожички! — ухили им се единият, дъвчеше клечка за зъби.

Том въздъхна и без да промълви и дума, му заби един юмрук в тумбака.

И се почна. Звуците на трошачи се чинии и чаши и крясъците можеха да се чуят чак на паркинга. А после вратата с трясък се отвори и от нея изскочиха Том и Дейвид. И двамата бяха изяли порядъчен пердах. Носът на Том кървеше, едното око на Дейвид вече се бе подуло.

— Бързо! Да заобиколим отзад! — извика Том.

Изтичаха зад заведението и щом се скриха от погледите на местните жители, активираха часовниците. Двете ярки проблясвания и двата силни гърмежа, чути и видени от всички, които седяха до прозорците в „Поркър Палас“, по-късно щяха да бъдат обяснени като блатни газове — макар че на стотици мили наоколо нямаше никакво блато, само пустиня.

Седмината разярени типове изскочиха от ресторанта и запретърсваха района за избягалата им плячка. Не всеки ден им се

случваше да ги натупат двама женчовци!

Единият изпръхтя:

— Мамка му! Няма ги!

Друг отвърна:

— Пустите му педалчета... наистина... търчат бързо!

Дванадесетимата ученици, Исус и Дейвид вървяха по стръмен склон, който водеше към самотен дом точно отвъд стените на Витания. Не бяха изминали дълъг път, ала стръмният наклон наистина беше изтощаващ. Дейвид, Том и Исус водеха.

Исус гледаше Том и Дейвид и се опитваше да прикрие усмивката си. И двамата бяха насинени след сблъсъка с побойниците в „Поркър Палас“. Том бързо бе изфабрикувал подходяща история — че били ограбени, пребити и оставени в безсъзнание в някаква уличка.

— Мъжете, които са ви ограбили и пребили, слепци ли са били?

— Сега нали няма пак да почнеш с приказките за слепци, дето проглеждат? — попита Том.

— Не, говоря буквално. — Исус се усмихна.

— Че защо? — зачуди се Том.

— Твърдиш, че петима здрави мъже са ви пребили и ограбили — започна Исус.

— Да... — Том не беше сигурен накъде ще поеме разговорът.

— И при все това кесията с парите ти си виси на кръста ти. — Исус посочи.

Том погледна надолу — кесията наистина си висеше на колана му.

— Хм, сигурно съм паднал върху нея и не са я видели.

— А може би са били слепци? — отвърна усмихнато Исус.

— Едва ли — каза Том.

Искаше Исус да спре с това разпитване. Макар истината да нямаше да излезе наяве, той не искаше да го изкарат лъжец, във всеки случай не и приятелите му. И все пак не можа да устои на възможността да се заяде:

— Защо не ни оправиш с малко помощ свише?

Дейвид рязко извъртя глава към него, в погледа му се четеше гняв. Том току-що бе прекрачил границата с тази забележка. Дейвид се

обърна към Исус, страхуваше се до какви последици може да доведат такива думи.

— Добре сме. Не обръщай внимание на приятеля ми. Самолюбието му е ожулено също като лицето му.

Но Исус — явно въобще не се бе засегнал от забележката — рече:

— Ако ви изцеля сега, още по-бързо ще забравите урока, който сте научили. Болката и страданието могат да са мъдри наставници, а някои уроци трябва да се учат с времето.

Том прехвърли наум цяла плеяда остроумни отговори, но така и не успя да отвори уста.

— Спрете — каза Исус на всички.

На върха на хълма имаше голям дом, изграден от глинени тухли и заобиколен от смокини и маслини. Исус се загледа в къщата, поглъщаше формата ѝ, обкръжението, сякаш си спомняше нещо. А на върха на хълма се бе изправил мъж, целия сила и мощ.

Лазар цял ден бе работил, но коренищата на дънера все още се държаха за земята. Той сграбчи завързаното за дънера въже и го омота около ръцете и китките си. После с мощно дръпване изтръгна дънера заедно с цялото коренище.

Том се ококори, смаян от удивителната му сила.

— Кой е този? Може би не трябва да го закачаеме?

— Спри да се тревожиш — отвърна Исус. — Не ти прилича.

И закрачи към мъжа. Том се зачуди сега пък какво желание за смърт го е обзело.

Мария, сестрата на Лазар, изтича от къщата, с развята дълга черна коса, и разгърси брат си за рамото.

— Какво има? — попита Лазар. Много добре познаваше този поглед в ясните кафяви очи на Мария — той означаваше неприятности.

Тя посочи пътя и четиринадесетимата на него и само каза:

— Виж.

От толкова далече можеха само да преброят идващите. Лазар вдигна лопатата и я размаха като гладиатор.

— Влизай вътре — каза той. — Намери Марта и се пригответе да бягате.

— Ами ти?

— Моят живот не е от значение. С желание ще го дам за сестрите си — отвърна Лазар. — Върви.

Мария се подчини. Изтича в къщата толкова бързо, колкото бе дошла. Лазар направи няколко широки крачки към приближаващата се групичка и извика с боботещ глас:

— Спрете и кажете по каква работа идвате.

Четиринадесетимата спряха. Лазар имаше внушителен глас и още по-внушително телосложение. Исус се обърна към Том и каза с усмивка:

— Може би всички се нуждаем от нов урок, а?

— Какво? Не! Какво си намислил?

Краткият му протест не срещна разбиране.

— Дойдохме да ядем от твоята храна и да ни прислужват сестрите ти! — извика Исус.

Том ахна. Исус се беше побъркал!

— Какви ги вършиш? Тоя е огромен!

Лазар вдигна лопатата, готов да удари първия мъж, който се опита да приближи.

— Върви си, откъдето идваш, страннико!

— Странник ли? — извика Исус. — Че толкова дълго ли ме нямаше?

Лазар присви очи и се вгледа в лицето му. Исус продължи:

— Май трябва да дойда и да ти понабия малко ум в главата!

Том гледаше Исус с ококорени очи. Цялата тази работа с Господа май наистина го беше побъркала.

Лазар килна глава на една страна.

— Исусе?

— От плът и кръв — отвърна Исус.

На лицето на Лазар разцъфна усмивка.

— Мария! Марта! Това е Исус! — развика се той, огромните му нозе вече го носеха към Исус.

Срещнаха се на средата на пътя и се прегърнаха — по-точно Исус се озова във въздуха, вдигнат от ръцете на Лазар.

— Много време мина, приятелю!

Том облекчено си пое дъх и погледна Дейвид.

— Мислех си, че сме свършени.

— Убеден съм, че същото си е мислел и той — отвърна Дейвид. Гледаше Лазар.

Лазар пусна Исус от мечешката си прегръдка. Той погледна ръцете му и рече:

— Здравно се трудиш.

— Исусе! — извика Мария, дотича и почти го събори с прегръдката си.

Том не можеше да не се усмихне на такава щастлива среща. Разбираше, че тези хора са стари приятели на Исус, а Мария... Мария беше зашеметяваща! Косата ѝ бе мека и нежна, но не колкото лицето ѝ, а пък усмивката... красива, бузите ѝ приличаха на налети ябълки... Гласът на Исус го извади от сладните му мисли.

— Къде е сестра ти? — попита Исус.

— Щом чу, че си дошъл, Марта почна да приготвя ядене за теб и приятелите ти — отвърна Мария.

— Хайде — подкани ги Лазар. — Влизайте. Нашият дом е ваш дом. Нашата храна е ваша храна.

И ги поведе към къщата. Том моментално се почувства като у дома си.

12. ИЗДИХАНИЕ

2005 г.

14:56

Аризона

Тридесет секунди след като Дейвид се впусна в миналото в търсене на Том, капитан Робъртс, Джордж Дуайт и Джейк Париш влязоха в Приемна зона Алфа. На капитан Робъртс, който изглеждаше съвсем не на място с древните си дрехи и съвременната войнишка подстрижка, му бе разрешен достъп до цялото поверително оборудване и материали, които бяха транспортирани в „ЛайтТек“ от бъдещето. Робъртс като че ли не успя да открие нищо полезно в разхвърляното помещение, ала Сали бе сигурна, че той просто не може да проумее нищо от това, което вижда. И това бе човекът, на когото нейните началници щяха да поверят спасяването на света!

— Открихте ли нещо полезно? — попита тя.

— Нищо интересно — отговори той.

Нищо интересно ли? Робъртс бе кръгла нула, заключи Сали. Абсолютно всеки уред и всяко листче в това помещение бяха от огромен интерес.

— Разбира се, интересите биват различни — добави Робъртс. — Вие и вашият научен екип вече сте преровили това оборудване, нали?

— Естествено — отвърна Сали.

— Тогава вие ни кажете. Има ли нещо интересно, което може да ни помогне със задачата? — попита Джордж с интонация, която предполагаше, че е най-добре Сали да каже цялата истина и нищо друго освен истината.

Сали вдигна един от останалите часовници за пътуване във времето и го подаде на Робъртс. Докато му го подаваше обаче, нещо натискаше бутончетата. Вярно, сега отговаряше за научния екип и беше ръководен служител в „ЛайтТек“, но тя също бе добър учен. Беше проучила часовниците и бе направила някои открития, които не искаше да оповестява, не и сега. И освен това искаше да защити

двамата си колеги, тези отлични учени. Години наред се бе отнасяла сурово към тях и рядко се съгласяваше с мнението им, но без тях нищо от това нямаше да е възможно. А тя ги уважаваше неимоверно много заради това... особено Дейвид.

Знаеше, че Робъртс без колебание щеше да ги елиминира. Той бе от хората, обучени да убиват, а след годините тренировки в „ЛайтТек“ вероятно отдавна му се искаше да пролее кръв. Тя не можеше да допусне това... а трябваше да направи и така, че пролятата кръв да не е нейната.

Натисна финалния бутон на часовника, за да потвърди промените, които бързо бе направила в зоната за пристигане на Робъртс — постави го на десет мили встрани от определения целеви район и така му осигури екскурзия, а на Дейвид, надяваше се, още малко време. Бип, бип. Сали застина. Не очакваше часовникът да издава звуци за потвърждаване. Робъртс я погледна с присвити очи и тя можеше да се закълне, че ръката му посегна към ножа. Сали с мъка овладя паниката си в последвалите няколко секунди. Знаеше, че дори и най-малката промяна в изражението ѝ ще предизвика подозрение. Дали опитът ѝ да забави капитан Робъртс щеше да бъде разкрит? Погледна часовника по възможно най-небрежния начин.

Слава богу! Мускулите ѝ се отпуснаха.

— Точно на кръгъл час, господа.

И подаде часовника на Робъртс. Той показваше 15:00. Робъртс сложи часовника на ръката си и погледна циферблата. После попита:

— Как работи тая джаджа?

Джордж и Джейк се спогледаха. Сали извъртя очи към тавана. След всички години тренировки и обучение Робъртс си бе останал тъпанар.

— Натиснете този бутон веднъж, за да отидете в миналото в предварително зададеното време и място. Те вече са програмирани — обясни Сали и посочи съответното копче. — Натиснете същия бутон втори път, за да се върнете. Това е — дори седемгодишно дете може да се справи. — Насилваше късмета си и го разбираше много добре.

Робъртс бързо провери оръжията си, без да крие, че е ядосан. После застана в средата на помещението и заяви:

— Връщам се след минута.

Натисна едно копче на часовника и зачака да бъде транспортиран във времето. Нищо не се случи.

— Другият бутон, над този — каза Сали. Този път не можа да скрие усмивчицата си.

Робъртс натисна правилното копче и пред него започна да присвятква синкава светлина. Сали, Джордж и Джейк бързо излязоха от помещението и през стъклото наблюдаваха как капитан Робъртс с експлозия замина назад във времето, за да убие най-добрите им учени.

Сали се обърна към Джордж и попита:

— И какво ще стане, като нашия помощен план с Робъртс се провали?

— Няма да се провали — отвърна Джордж с престорена самоувереност.

— Сигурна съм, че имате резервен вариант. Какъв е?

Джордж кимна на Джейк да обясни и Джейк пристъпи напред и каза с насилно небрежен тон:

— Разработили сме серия миниатюрни роботи, които могат...

— Роботи ли? Я стига глупости, давай по същество. — Сали не обичаше да я поднасят.

— Няма шега — каза Джейк и намести очилата си. — Серия насекомоподобни роботи „Ай Флай 100“. Всеки е с възможността да предизвика смъртоносно ужилване, което ще прилича на алергична реакция. Вече ги изпробвахме върху няколко служители.

Сали го погледна ужасено.

— Не се притеснявай, Сали — добави Джордж. — Имаме противоотрова. Никой не е починал по време на тестовете.

— Роботите са разработени да могат да летят, да изглеждат и да се държат като обикновени насекоми. Имат вграден софтуер за лицево разпознаване и могат да работят няколко дни, като използват микроенергийни клетки и слънчева енергия.

— Колко бързо действа отровата? — попита Сали. Стомахът ѝ се бе свил на кълбо.

— Зависи от обекта — отвърна Джордж гордо. — Ако е в добро здраве, може да минат два дни.

— И сте ги приготвили за пускане?

— Всичките три, да — каза Джордж. — Това не представлява никакъв проблем за теб, нали?

Днес Сали бе много добра в контрола върху лицето си.

— Разбира се, че не. Просто държа да съм информирана.

— Естествено — рече Джордж.

— Каза, че имате три. Един за Дейвид, един за Том... а за кого е третият?

— За капитан Робъртс, разбира се. Ако не успее да се завърне, животът му също подлежи на терминиране — обясни Джейк с усмивка, която сякаш казваше: „Хитро, а?“.

На Сали ѝ се прииска да тресне с нещо по главата тоя дребен всезнайко, но вместо това каза:

— Ще ме уведомите ли, когато решите да изпратите роботите в миналото?

— Естествено — отвърна Джордж с бляскава усмивка.

— Добре — рече Сали, врътна се умело на токове и излезе.

Джейк погледна Джордж и попита:

— Мислите ли, че още е на наша страна?

— Сали е играч в отбор, Джейк, и винаги е била — отвърна Джордж.

И после добави с усмивка:

— Освен това, ако се превърне в проблем, винаги ще се намери робот номер четири.

Джейк се усмихна.

Смехът от дома на Лазар се чуваше чак до стените на Витания. Четирите часа, откакто бяха пристигнали, бяха изпълнени с разказване на истории, приятелски разговори и добро хапване. Разполагането беше малко необичайно — бяха се излегли около ниска маса и всеки загребваше храната с безквасен хляб. Не беше като при „Пегис“, но Марта явно беше най-добрата готвачка в Палестина, Том вече беше убеден в това. Беше направо поразен от домакините. Лазар беше силен като бик и забавен като доволен котарак. Марта беше удивителна домакиня, не спря и за миг да яде, да пие и да бърбори. Беше като навита машинка. А Мария... сладката Мария. Всеки път, когато погледите им се срещнеха, дори и за най-кратък миг, стомахът му се преобръщаше. Том се надяваше престоят им в този дом да продължи малко повече, отколкото обичайно се задържаха на едно място.

Половината от групата, включително Том, Исус, Матей, Петър, Юда, Лазар и Мария седяха заедно в едната стая, а останалите ученици се хранеха в стая в другия край на коридора. Дейвид беше излязъл навън преди повече от час и още не се беше върнал. Том се чудеше дали не е отишъл в бъдещето, без да му се обади. Каквато и да беше причината за изчезването му обаче, Том нямаше да позволи това да наруши невероятното удоволствие, на което се наслаждаваше.

Марта сновеше между двете стаи и с крайчеца на окото си гледаше как Мария се смее закачливо на Том.

— Забавляваш ли се? — попита я и я изгледа със стоманен поглед.

Исус я погледна и усмивката му като че ли помръкна. Май се очертаваха неприятности.

— Какво те тревожи, Марта? — попита Исус кратко.

— Не те ли е грижа, че сестра ми ме е оставила да върша сама цялата работа? — попита Марта.

Исус ѝ се усмихна мило:

— Марта... ти се тревожиш за толкова много неща, при все че само едно е нужно...

Марта сложи ръце на кръста си и го зачака да довърши.

— Мария е избрала това, което е важно, и ние няма да ѝ го отнемем.

Устните на Марта се свиха, веждите ѝ се свъсиха.

— Искам само да кажа, че моите ученици са големи мъже. Остави ги сами да се грижат за собствените си нужди и седни при нас — добави с искрена усмивка Исус.

Марта поомекна.

— Вярно. Стига глупости и идвай при нас, Марта — обади се Лазар.

Цялото благоразположение на Марта се изпари и тя извика:

— И дума да не става!

Но преди да се връцне и да излезе, Лазар я хвана за китката.

— Ей сега ще видим дали става, или не става!

И с мощно дръпване я смъкна в скута си и започна да я гъделичка. В стаята изригна смях. Побеснялата Марта се дърпаше и крещеше:

— Пускай ме, Лазаре! Лазаре! Престани... Ха! Веднага! Ха-Ха! Ааа, ха-ха-ха!

Гъделичкането направи чудо и гневът на Марта се стопи. Том ги гледаше, сякаш гледаше филм. Неговото семейство беше съвсем различно. Между деца и родители нямаше никаква близост, а брат му бе побойник. Единственият човек, с когото бе изпитал истинска близост, му бе отнет жестоко... Том улови погледа на Мария. Меган... Заля го вина. Единствената причина, поради която се намираше тук, в дома на Лазар, вечеряше с приятели и гледаше красива жена, бе, защото Меган беше умряла преди толкова много години.

Ами ако не беше умряла? Ако беше оцеляла? Как ли щеше да изглежда сега? Дали щяха да имат деца? Подаръци за Коледа. Рождени дни. Съзнанието му се пълнеше с образи на Меган, на техните несъществуващи деца, на живота, който можеше да е негов...

Запленяващите очи на Мария му идваха в повече, не можеше да ги понесе. Не можеше да предаде паметта на Меган, не тук, не и по този начин. Стана и скришом изтри сълзите от очите си.

— Къде отиваш, Тома? Марта още не ни е поднесла десерта! — каза през смях Исус.

Марта го сръчка и го сгълча:

— Ти да мълчиш!

— Ще изляза малко на свеж въздух, да си прочистя главата — рече Том.

— Може би ще откриеш Давид, докато си навън. Той изпуска веселбата! — извика Матей с усмивка.

— Ще го пратя да дойде, ако го намеря — каза Том и излезе.

— Да си прочисти главата? Да не е мръсна!?

Том чу как всички в стаята се разсмяха. Често забравяше, че не бива да превежда изразите буквално — това обикновено предизвикваше смях. Не че на него му пукаше, но знаеше, че Дейвид се притеснява.

Прохладният свеж въздух изпълни дробовете му. Мислите му се проявиха, а чувството за вътрешен тормоз стихна... макар и за миг.

— Тома? — запита едно сладко гласче.

Том се обърна към гласа, без да осъзнава, че устните му са се разширили в усмивка, а веждите са се вдигнали в очакване. Мария отвърна на усмивката му.

— Защо излезе? — попита тя.

— Просто исках да... — Том се чудеше как да го каже по правилния начин. — Да забравя някои мисли.

— За мен ли?

— Не.

— За някоя друга?

Сърцето на Том се сви. Мария го виждаше като на длан.

Тя се намръщи.

— Ако сърцето ти принадлежи на друга, аз...

— Аз съм женен — каза Том.

Мария като че ли се стресна.

— Извинявам се. Не исках да...

— Не, ти не... тя... в смисъл — бях женен. Съпругата ми почина. Ти... ти просто ми напомни за нея — каза Том с усмивка, но очите му почнаха да се пълнят със сълзи.

— Ако да ме гледаш ти причинява болка, то ще се скрия от погледа ти. — Мария понечи да се извърне.

— Не — рече Том и нежно я погали по бузата. — Недей.

Тя отпусна лицето си в ръката му. Той усети топлината на кожата ѝ върху дланта си, върху връхчетата на пръстите си. Задържа за момент ръката си, взираше се в запленияващите тъмнокафяви очи на Мария.

— Влез вътре — каза накрая. — Захладнява, а аз трябва да намеря Давид. Скоро ще се върна.

Тя стисна ръката му за миг, после се обърна към къщата.

— Ще те чакам.

Вратата зад нея се затвори и Том усети прилив на вина. Не биваше да се поддава на мимолетни изкушения. Пристъпи напред и се спъна в едно коренище. Ритна го, като че ли то бе причина да се препъне както емоционално, така и физически, после се загледа в него. В душата му се завихриха и заборичкаха за надмощие безброй чувства. Том въздъхна. И къде, по дяволите, се бе дянал Дейвид?!

Обиколи цялата къща да го търси. Ако отново се бе върнал в бъдещето... да, щеше категорично да му го забрани. Но преди да успее да измисли с какви думи да му се накара, че е изчезнал, зърна нещо, което накара сърцето му да подскочи. Тяло, което лежеше в тревата!

— Дейвид? Дейвид!

Втурна се натам.

— Дейвид!

Клекна и се взря в очите на Дейвид — за миг му се сториха стъклени, празни. Но страховете му веднага се стопиха, защото на лицето на Дейвид цъфна усмивка.

— Ако можеше да си видиш физиономията...

— Дявол да го вземе! Помислих, че си мъртъв!

Усмивката на Дейвид се разшири. Той се наслаждаваше на уплахата на Том. Бе изражение, което не му се случваше да види често и което показваше, че приятелството им е все така силно.

— Просто гледах звездите — обясни Дейвид.

Том погледна нагоре, но не обърна внимание на смайващото множество блестящи точки.

— Всички се чудят къде се загуби.

— Виждал ли си някога толкова много звезди? — попита Дейвид.

Том пак погледна нагоре. Дейвид беше прав. Небето бе обсипано с блещукащи точки, толкова много, сякаш целият небосвод излъчваше светлина. Том седна до Дейвид, без да откъсва поглед от звездите.

— След две хиляди години ще имаме телевизия, космически кораби, „Чери Пепси“ и сателитно радио, но... няма да имаме това. Светът сега изглежда много по-прост. Много по-малък. Много по-самотен във вселената.

Том го погледна. Никога не го беше чувал да говори така... но подозираше откъде извира всичко това.

— Мислиш си, че може би ти си този, който е бил заслепен? Че може би съм бил прав от самото начало и Исус е просто неистински?

Дейвид отклони вниманието си от звездите и го погледна. За учудване на Том обаче въобще не беше ядосан.

— Нещо такова.

— Можем да се прибираме у дома, ако искаш.

— Но защо да се прибираме? Още не си го видял да умира и да възкръсва — каза Дейвид.

— Моля? Но нали ти тъкмо...

— Да не мислиш, че това е първият път през живота ми, когато съм имал съмнения? — с усмивка каза Дейвид. — Аз вярвах в Исус въз

основа на това, което е записано в Библията. Напълно човек, напълно Бог, малко трудна идея за схващане, така че повечето от нас си го представят човек тялом и Бог по разум и дух...

Надигна се и продължи:

— Но сега, когато всъщност се срещнах с този човек и... той се оказа плашещо човешки. Напълно човек, напълно Бог... Нека те попитам нещо. Виждал ли си някога този човек да извърши грях? Дори веднъж?

Том се изправи, заинтригуван от нишката на тези въпроси.

— Какво би определил като грях?

— Използвай инстинкта си.

— Ами... доста подкача хората.

— Забелязах го... и това породило у мен някои съмнения, но ти почувствал ли си се някога зле заради себе си или заради друг в резултат на това?

— Мм... не... а ти? — попита Том, вече с напълно разпалено любопитство.

— Нито веднъж. Обикновено в резултат се чувствам по-добре относно себе си и другите хора, които той е подкачил. Той съумя да изкара наяве черти от личността ми, които не съм виждал от детските си години.

— Той е симпатяга, това го установихме. Но можеш ли да видиш отвъд този образ? Всичко това е фасада, Дейвид. Хайде де! Мога да открия недостатъци във всичко, което сме го видели да прави.

— Но пък удобно пропусна някои от най-впечатляващите случки — контрира Дейвид.

— Да бе, наистина възнамерявах да бъда съборен в безсъзнание на лодката. Заяждаш се с мен, Дейвид — каза Том ядосано. — Той е човек, много свестен, но нищо повече. Дори и ти си го видял.

— Той е повече човек, отколкото си мислех, но може би това е целият смисъл — рече Дейвид.

— Ако е Бог, защо просто не излекува всички по света с едно щракване на пръсти? Защо не спре цялата несправедливост по света, цялата престъпност, войната, глада? Това му е по силите, ако наистина е Бог. Толкова много хора от началото на времето до наши дни страдат. Какво са сторили, че да заслужат всичко това?

Дейвид бавно въздъхна и отново обърна поглед към звездите.

— Защо сам не го попиташ?

— Чудесна идея. Ще го питам... Утре.

13.

УТРЕ

30 г.сл. Хр.

09:30

Йерусалим, Палестина

Тази сутрин улиците на долен Йерусалим, тесни и оградени от домове, притиснати един в друг като тухли, бяха необичайно притихнали. Обикновено миризмите на готвена храна, зрели плодове и изпускаща пара кожа изпълваха въздуха. Ала днес обонянието долавяше единствено аромата на ярките рози и прахоляка по пътя. Йерусалим, столичният град, обикновено жужеше като кошер, но днес — в събота, деня за почивка — всичко се бе кротнало. Том не можеше да прецени дали това е онзи тип спокойствие, което се усеща в някой топъл ден на плажа, или пък зловещото затишие пред буря. Каквато и да бе причината, реши да използва замирането в дейностите, за да зададе въпроса, за който бе убеден, че ще разруши умелата игра на думи на Исус.

Голяма част от предишната нощ Том прекара в дълбоки размисли и внимателно обмисляне, вдъхновен от думите на Дейвид да пита Исус защо лошите неща се случват на добрите хора. Трябваше да има начин да хване Исус натясно и Том бе убеден, че ще го открие. Не беше възнамерявал да отделя за това цялата нощ, но Исус бе ловък противник и тези неща трябваше да бъдат обмислени много внимателно. Усилието обаче си струваше и Том бе убеден, че планът му е безупречен.

Та тази сутрин Том настоя да се разходят по улиците на Йерусалим. Слънцето сияеше, улиците бяха тихи и той щеше да разполага с всичкото време, от което се нуждаеше, за да си намери помощник. Разбира се, не спомена истинската причина за разходката, но идеята му бързо намери подкрепа и още с пукването на зората тръгнаха.

Том бе недоспал и очите му се затваряха, но планът му бе съвършен и мисълта да го доведе до успешен край му даваше сили да

върви по калдъръмените улички, макар тялото му да протестираше и да искаше почивка. Крачеше до Исус, пред Дейвид и останалите ученици. Беше в очакване на точния момент, на върховната възможност. Знаеше, че в този град няма да му се наложи да чака дълго за удобен случай. И не се разочарова.

— Ще дадете ли някоя пара на слепеца? — чу се немощен глас.

Просякът бе мръсен като покрит с кал изтривалка. Гледаше към небето, докато говореше в посока на приближаващите се стъпки.

— Моля ви, чувам, че сте толкова много. Някой от вас със сигурност може да отдели малко пари, храна, поне нещо, моля.

Ето това беше! Том избърза напред и застана между Исус и слепеца.

Исус спря и го погледна с очакване. Останалите от групата забавиха крачка и спряха зад Исус. Дейвид заобиколи, за да вижда по-добре какво прави Том. На лицето му се бе изписала тревога, но не каза нищо.

— Нещо гнети ли те? — спокойно попита Исус.

— Обясни ми нещо. Защо допускаш това? — попита Том и посочи слепеца с пръст. — Какво е направил, за да заслужи такава съдба? — И се обърна към незрящия. — От колко време не можеш да виждаш?

Като разбра, че говорят на него, слепецът се надигна, изправи се и залитна в посока на гласа, който го бе заговорил.

— Откакто съм се родил, господарю.

— Откакто се е родил — рече Том. — Какъв ли грях може да е извършил, като се е родил, че да заслужи това? Или може би заради греховете на родителите си? Не съм много сигурен как работи цялата тази история с греховете.

И зачака, уверен, че въпросите му ще накарат Исус да се запъне. Със сигурност това бе най-трудният въпрос, задаван му досега. Том чакаше. Най-накрая щеше да надхитри Исус.

Исус не се забави дори за миг.

— Нито този човек, нито неговите родители са съгрешили. Това е станало, за да може делото Божие да бъде изявено в живота му. Докле е ден, трябва да вършим делата на Оня, който ме е пратил. Идва вечер, когато никой не ще може да работи. Докато аз съм в света, аз съм светлината на света — обясни Исус.

Том се вторачи в него, за момент загубил способност да говори, после рече:

— Съвсем ме обърка. Какво означава всичко това? Да не е друга притча?

Отговорът на Исус бе, че се изплю на прашната улица. После се наведе, разбърка плюнката и направи топченце влажна кал.

Том се притесни, че го е обидил и Исус сега възнамерява да го замери с калта. Направи стъпка назад и се приготви да се наведе. Може би Исус беше загубил търпение? Може би непрекъснатото му вмешателство в плановите на Исус бе продължило прекалено дълго и сега Исус щеше да го пропъди? Може би щеше да загуби самообладание и да го удари? На Том му се искаше това да е вярно. Със сигурност такова нещо щеше да опетни Исус много повече, отколкото този мърляв слепец. Едновременно изпита облекчение и разочарование, като видя, че калта не е за него, а за незрящия.

Исус взе калта и я размаза върху затворените очи на объркания сляп човек. Том смръщи вежди от объркване, носът му се сбърчи от отвращение. Какви ги вършеше Исус?

— Как се казваш? — попита Исус слепеца.

— Тимотей... — отвърна той. После веждите му се вдигнаха нагоре и той удивено пое дъх. — Ти... ти Исус ли си?

— Да, Тимотее — рече Исус. — А сега върви, измий се в къпалнята Силоам.

Тимотей се усмихна и се развълнува.

— Да, Учителю!

Обърна се и се заклатушка по улицата. Исус се обърна към Йоан, един от учениците, чиито топли очи се криеха под буйните му вежди, и към Петър, и им кимна към Тимотей. Двамата незабавно тръгнаха да му помогнат да стигне до Силоамската къпалия.

— И това ли е? — попита Том, объркан и донякъде разтревожен от странната случка. — Това ли е твоят отговор?

— Той ще се върне достатъчно скоро — рече Исус. — Изчакай и ще видиш. Или може би и на теб трябва да натрия малко кал по очите?

— Такааа, значи старата история с „тия гледат, но не виждат“. Аз не съм сляп. Виждам си много добре — каза Том ядосано. — И виждам право през теб.

Исус се подсмихна и тръгна. Другите ученици го последваха — и се подхилваха на Том, като го подминаваха. Дейвид бе най-отзад и спря до него.

— Възможно ли е човек да получи пряк отговор от него? — попита Том, не че искаше или очакваше отговор.

— Ако не беше глух, така както си сляп, може би щеше да разбереш — отвърна Дейвид с хитра усмивка.

Том го погледна.

— Много смешно.

Дейвид наистина се разсмя, очевидно доволен от това как се бяха развили събитията.

Том мълчеше. Реши да позволи на Дейвид да се наслади на победата си. Нещата все още не бяха приключили.

Тимотей отиде в къпалнята Силоам и се изми, както му бе казал Исус, и после затърча по вече претъпканите улици, като славословеше на висок глас Господа. За първи път в живота си можеше да види слънцето, лицата на хората, прахоляка. Но това, което бе още по-удивително бе, че разбираше всичко, което виждаше. Знаеше, че птицата е птица, макар че през живота си не бе виждал птица. Със зрението дойде прозрението, а с него разбирането, сякаш е можел да вижда от деня, в който се бе родил.

Виковецете му не останаха незабелязани. Подобно на лешояди, спускащи се към мърша, групичка мъже, наречени фарисеи, тръгна към Тимотей. Бяха четирима, всички с богати пурпурни одежди. Водеше ги Тарсий, възрастен мъж, костелив и с прошарена брада. Препречиха пътя на Тимотей.

— Казваш, че си човекът, който по-рано днес е просил милостиня тук, на този ъгъл, така ли? — попита Тарсий.

— Аз съм — отвърна Тимотей.

— И как тъй ти се отвориха очите? — продължи Тарсий.

— Мъжът, когото наричат Исус! — каза Тимотей. — Той сложи кал върху очите ми и ми каза да се измия в Силоам. Сторих както ми рече и вече виждам!

— Где е тоя Исус? — попита Тарсий. В гласа му се прокрадна отвращение.

— Аз... не знам... Не видях накъде пое! — Тимотей се смееше от радост.

Тарсий го хвана здраво за ръката и рече:

— Ела с нас.

Тимотей никога не бе виждал изражение като на лицето на Тарсий, но ясно разбра значението му. И не възрази, а го последва.

Тарсий го отведе в голяма богато украсена сграда; стените блестяха искрящо бели на слънчевия светлик, който струеше през широките прозорци. Тимотей се огледа. Покривът бе открит, подобно на атриум, и слънчевата светлина се лееше в помещението. В атриума седяха осмина фарисеи, на лицата им се бе изписала надменността на начетени книжници.

Тимотей стоеше неспокоен в средата на помещението. Не бе произнесена нито дума след бързите въпроси, с които го засипаха веднага щом го доведоха тук и разбраха, че той е изцереният. Тарсий стоеше до него и все още го държеше здраво за ръката.

— Казваш... че посредством кал е върнал зрението ти? — попита Гамалиил, един от по-младите фарисеи.

— Да, и се изкъпах в...

— Силоамската къпалия. Знаем — рязко го прекъсна Тарсий. — Обстоятелствата от историята вече са разказани, но има още неща, които трябва да се доизяснят.

— Така е — каза Симеон, лицето му бе изпито. — Той е извършил това дело в съботния ден! Не може да е човек Божи.

Сила, чудовищно огромен мъж, мускулите му бяха с размерите на собственото му его, кимна и добави:

— Никаква работа не е разрешена в съботния ден. Всяко дете, което е учило Закона, знае това, а със сигурност и всеки Божи човек. Той съзнателно е престъпил Закона!

— Обаче... как тогава може един грешник, какъвто той естествено е, да успее да извършва такива... чудодейни знамения? — попита Гамалиил и се обърна към Тимотей. — Какво имаш да кажеш за него? Все пак твоите очи бидоха отворени.

— Той е пророк — каза Тимотей, без да се замисля.

Тарсий се дръпна, сякаш му бяха ударили плесница, погледна към затворените врати в предната част на сградата и изкрещя:

— Въведете ги!

Вратите се разтвориха и влязоха възрастен мъж и възрастна жена. Очевидно бяха ужасени, че се намират в това помещение, пред

тези мъже. Гледаха в пода.

— Тоя вашият син ли е? — попита Тарсий възрастния мъж, сочеше с пръст Тимотей.

Старецът погледна бързешком, само колкото да види Тимотей.

— Вашият син, същият, дето е бил роден сляп, а сега може да вижда — добави Тарсий, сякаш тази информация щеше да е от полза да бъде разпознат Тимотей.

— Той е нашият син... беше роден сляп, както казвате — отвърна старецът.

— А какво ще кажеш за мъжа, който му е върнал зрението? — продължи Тарсий.

— За онзи, който му е отворил очите, нека той говори за себе си. Пълнолетен е, питайте него — рече възрастният мъж.

Сила се обърна към Тимотей и му изкрещя гневно:

— Ние знаем, че тоя Исус е грешник!

— Дали е грешник, или не, аз не зная — кротко отвърна Тимотей. — Знам само, че бях сляп, а сега прогледнах!

Симеон скочи и извика:

— Какво ти направи? Как ти отвори очите?

— Вече ви казах! — викна в отговор Тимотей. — Пък вие не ме слушате! Защо искате да го чуете пак? И вие ли искате да му ставате ученици?

Всички фарисеи ахнаха.

— Ти ученик на Исус ли си? — попита зловещо Сила.

Симеон продължи:

— Ние сме ученици на Моисей! Ние знаем, че Бог проговори на Моисей, ала за оня дори не знаем отгде иде!

Тимотей бе чул достатъчно и не можеше да продължи да слуша нито миг повече. И избухна с жар:

— Вие сте глупци! Всички вие! Не знаете откъде идва, пък той ми отвори очите! Всички знаем, че Бог не слуша грешниците. Той слуша божите люде, които вършат делото Му. Да сте чули някога роден слепец да е изцеряван? Чували ли сте? Ала аз стоя пред вас, изцерен! Ако този човек не е пратен от Бога, не може нищо да направи!

През всичките им години като фарисеи нито един човек не се бе осмелявал да говори по такъв начин, особено в това помещение. Сила се наведе напред и процеди през стиснати зъби:

— Ти си съгрешил още при раждането си! Как се осмеляваш да ни поучаваш!

Тарсий хвана Тимотей за гърба на робата и подобно на ядосана на малкото си лъвица, го завлече към вратата и го изхвърли на улицата.

Тимотей падна, обели си коленете и си изподра дланите. Неколцина минувачи спряха и загледаха, а Тарсий закрещя:

— Тоя е съгрешил! Дръжте се далече от зловредното му влияние!

Всички отстъпиха назад и Тимотей за първи път през живота си видя отблъскването, което цял живот бе изпитвал като безполезен сляп човек. Обърна се. Фарисеите приближаваха към него със стиснати юмруци. Майка му плачеше на гърдите на баща му, който само с устни му каза само една дума — *бягай*.

Тимотей никога през живота си не беше бягал. Дори не бе сигурен дали знае как се прави. Но трябваше да опита. Ако фарисеите не го убиеха, със сигурност щяха да подтикнат тълпата да го стори. Стегна се и се изправи и точно когато Тарсий вдигна юмрук, за да го повали, хукна.

Макар да го гонеха, Тимотей се усмихваше. Исус не само му бе върнал очите, но и го бе снабдил с крака да тича. Хвърли поглед през рамо към тълпата, водена от фарисеите, и се помоли Бог отново да го спаси.

Слънцето клонеше към занизк. Том, Дейвид и Исус вървяха по улиците на Йерусалим и си говореха, както правеха често. Всичко бе подходящо за дискусия. Еврейският закон, какво е грях и какво не е, природният свят — Том покриваше всяка тема поне по три пъти и все от различен ъгъл. Когато гледната му точка биваше оборвана или показвана като неправилна, извърташе думите си така, че да значат нещо съвсем друго, и търсеше недостатъци в отговорите на Исус. Разговори като този обикновено представляваха бързи интелигентни дебати, от които другите ученици бързо се раздразваха или пък едва смогваха да ги следят. Така че тримата бяха решили, че е най-добре да водят тези разговори насаме.

— Не разбирам защо не отговаряш направо на въпросите ми, без всички тези гатанки — каза Том.

— Близнако, ти без съмнение си най-умният от дванадесетимата — рече Исус.

Том дори не се почувства поласкан. Само направи физиономия, с която казваше „без майтап“.

Исус продължи:

— И при все това не си в състояние да схванеш и най-простите отговори. Защо, мислиш, че е така?

Том не отвърна. Исус отново говореше със загадки и той нямаше намерение пак да му се връзва. Исус се обърна към Дейвид.

— Ти разбираш това, което уча. Кажете ми, каква е разликата между теб и Тома, че той не разбира, при все че ти си наясно.

Дейвид за момент се замисли, после отвърна:

— Ами, хм, бих казал... аз търся отговорите със сърцето си. А Тома със своя ум. Аз имам вяра. Той няма.

Исус кимна.

— Защо тогава просто не направи Давид дванадесетия си ученик? — попита Том.

— Колко по-могъщи ще станат тези думи, когато най-сетне повярваш в мен — отвърна Исус.

— Ако, а не когато — каза Том. — Значи аз съм ти предизвикателството? Ако направиш от мен вярващ, можеш да обърнеш във вярата и всеки друг, това ли е?

— Да, нещо такова — отвърна Исус.

— Добре тогава, нали си Бог! Направи от мен вярващ! — засмя се саркастично Том.

Исус погледна Дейвид и повдигна учудено вежди.

— Хайде, стовари я върху ми! — извика Том. — Удари ме с вярата, о, Господи, и ще повярвам в теб...

Бум! Един мъж се стовари върху Том и двамата се свлякоха на земята. Дейвид и Исус избухнаха в смях, но бързо се наведоха да им помогнат.

Тимотей пъргаво се изправи, изтупа дрехата си и бързо се извини:

— Извинявайте, господари. Извинявайте. — И щеше да продължи да бяга, но Исус го спря:

— Тимотее, поспри.

Том чу името, докато Дейвид му помагаше да се изправи, погледна и видя Тимотей. Тимотей го гледаше право в очите. Тимотей виждаше! Том едва не падна отново на земята, но Дейвид го държеше здраво. Не, Тимотей всъщност не гледаше него. Гледаше някъде зад него... и гледаше като изплашен заек.

Том се обърна и видя ядосана тълпа, водена от трима души. Том не знаеше кои са, но изглеждаха важни личности. Той се обърна към Дейвид да го пита какво става, но Дейвид вече се отдръпваше назад, по-далеч от тълпата.

Исус изтупа Тимотей с доволно изражение, сякаш приближаващата тълпа не съществуваше, и го подкачи:

— Очите ти вече ти служат, ала все още ходиш като слепец.

— Извинявай, господарю, аз... — почна Тимотей и се задържа да избяга.

Но Исус го задържа и попита:

— Вярваш ли в Сина Человечески?

Тимотей спря да се дърпа и погледна Исус в очите.

— Кой е той? Кажи ми и ще повярвам. — Все още не бе разпознал Исус.

— Ти го видя — отвърна Исус. — Всъщност той сега говори с теб.

— Исусе?... — Лицето на Тимотей засия, когато позна човека, който бе изцерил незрящите му очи. — Господи, вярвам! — И Тимотей коленичи пред Исус и сведе глава.

Том нямаше време да съставя теории за това, което се случваше, тъй като бе изтръгнат от мислите си от високия глас на Исус, който се обръщаше към множеството, приближило се вече до тях:

— За съд дойдох в този свят, тъй че слепите да прогледнат...

Погледна Том право в очите и добави:

— А виждащите да останат слепи.

— И ние ли сме слепи? — попита Симеон с цялото презрение, на което беше способен.

— Ако бяхте слепи, нямаше да имате грях; ала сега, щом твърдите, че виждате, грехът ви остава — отвърна Исус с едва загатната усмивка.

Фарисеите го гледаха объркано. Том разбираше, че в словесния двубой са сразени толкова бързо, колкото обикновено биваше и той.

Знаеше, че за тези мъже да продължават разговора е безпредметно — само щяха да разкрият на тълпата, че Исус ги е надвил. Като че ли и самите те осъзнаваха това. Минаха десетина секунди, преди един от тях да заговори. Беше Симеон.

— Ти ли си оня, дето го викат Исус? — попита той рязко.

— Аз съм.

— Пак ще се срещнем — рече Тарсий и тримата фарисеи се обърнаха и тръгнаха през навалищата, която вече се разпръскваше, понеже не се случваше нищо интересно.

Исус кимна, после се обърна и се отдалечи. Объркан, Том погледна Дейвид и каза:

— Не разбирам и половината от това, което говори този човек.

Дейвид се усмихна.

— Ти не разбираш и толкова. — Гледаше след тримата фарисеи, които се отдалечаваха. Обърна се към Том и добави: — Вземи най-после прочети Новия завет.

— Кои бяха тези? — попита Том.

— Фарисеи.

— Май са на същата вълна като мен — рече Том.

Дейвид се намръщи.

— Стой настрана от тях, Том. Сериозно.

— Плашиш се, че може да ми помогнат?

— Не забравяш ли нещо?

— Какво?

Дейвид погледна Тимотей, който говореше с Исус, и каза:

— Тимотей може да вижда.

— Това си беше постановка — отвърна Том, без да се замисля, сякаш този извод беше очевиден.

— Как е можел Исус да знае какво си намислил?

Том помълча, после каза:

— Ти си го предупредил... нали? Знаеше, че ще се опитам да направя нещо, и си стигнал до същите заключения като мен, че ако избира някой, когото Исус да излекува, някой, който не съзаклятничества с него, то той няма да може да го изцери. Но ти си го предупредил и той е накарал този Тимотей да застане на пътя, по който знаеше, че ще минем, и да се преструва на сляп! Бил е сигурен, че ще се спра на първия сакат, когото срещнем!

— Ха. Сега пък ставаш параноичен! — разпали се Дейвид, поклати глава и бързо се отдалечи.

— Не съм параноичен... аз съм... аз съм... — Том се загледа след трите отдалечаващи се фигури, робите им се размятаха от вятъра. Тези фарисеи можеше да се окажат полезни. Май бяха единствените хора, които разбираха тази назадничава култура. Реши да научи повече за тях. Може би те щяха да открият пролуката в бронята на Исус?

14. НАЧАЛО

30 г.сл. Хр.

07:25

Йерусалим, Палестина

С пукването на зората Том вече беше на крака. Знаеше, че това е единственият начин да се срещне с фарисеите, без Дейвид да го забележи или да го разпитва до безкрай. Тръгна по улиците на Йерусалим — с гордост можеше да се похвали, че ги е запомнил наизуст, и да стигне до дома на Тарсий, който се намираше в горната част на града, не беше никакъв проблем.

Тази част беше поразителна и изобщо не приличаше на Долния град, изпълнен с просяци, слепци и зловоние. Тук всичко бе чисто. Домовете бяха приятно раздалечени, украсени със зеленина и статуи. Беше сякаш човек напуска средновековието и попада в блясъка на Рим. Том си помисли, че ако един ден се окаже заседнал в миналото, ще се засели точно тук. Матей, Петър, Юда и Исус бяха добри приятели, но не можеха да се мерят с всичко това.

Докато се приближаваше към къщата от полиран мрамор, през стомаха го преряза чувство на вина. Бе се убеждавал, че не извършва предателство спрямо приятелите си. Не заговорничеше срещу тях, просто събираше информация. Дейвид винаги се намираше една крачка пред него и беше време Том да се пообрази. Щеше да почерпи от собствени източници знание за това какво ще донесат идните дни. От начина, по който Дейвид гледаше фарисеите, когато се случеше пътищата им да се пресекат, Том разбираше, че те вероятно са някак свързани със съпротивата срещу твърдението на Исус, че е Бог. Вероятно знаеха нещо, което Дейвид не знаеше. Трябваше да знаят — и може би щяха да успеят да докажат, че Исус заблуждава хората. Том бе убеден в това.

Почука на дървената порта. Нямаше отговор. Заудря по-силно и му се стори, че чува някакво движение отвътре. Тряс! Нещо се прекатури и миг по-късно портата се отвори.

— Какво има? Кой си ти? — попита Тарсий. Очите му бяха подпухнали. — Всеки път, щом изпратя Силва на пазар рано...

— Извинявай, да не те събудих? — попита Том.

— Да, да. Какво искаш... Я чакай, аз те зная... Виждал съм те с...

— С Исус, да. Пътувам с него.

— Да. Един от непоносимите му ученици! Марш оттук или ще извикам римляните! — кипна Тарсий.

— Чакай, моля те, изслушай това, което имам да кажа — рече Том. — Мисля, че по някои въпроси сме на едно мнение.

Тарсий го измери с поглед.

— Тоест?

— Също като вас и аз не съм убеден в твърденията на Исус — добави Том.

Тарсий присви устни.

— Обясни по-подробно. Как ще разтълкуваш чудесата, които хората твърдят, че върши?

— Ловкост на пръстите, измама, някои могат да го нарекат магия — каза Том с тон, сякаш това бе нещо в реда на нещата.

Горната устна на Тарсий потръпна.

— Магия!? Черното изкуство! Нима искаш да ми кажеш, че един от учениците на този човек мисли, че той е обладан от зъл дух?

Том не беше съвсем сигурен как Тарсий успя да направи връзка между обикновената магия и обладаването от духове, но реши, че тези примитивни хора все още не са подлагани на изкуството на илюзионистите, което по същността си бе повече наука, отколкото магия. Но ако еквивалентът на съвременен фокусник, който твърди, че ползва магия, тук се обозначаваеше като обладаване от демон, така да бъде.

— Да — каза просто Том.

Тарсий оголи зъби в усмивка.

— Наистина... Може би ще пожелаеш да поговориш също и с някои от моите другари?

— Да, бих искал — отвърна Том.

— Е, влез, влез. Само да се облека и ще те заведа при тях — подкани го Тарсий. Усмиваше се до уши.

Том пристъпи в дома. Портата зад него се захлопна.

Том успя да се върне скришом, без да събуди никого. Беше научил доста, но не достатъчно. Уреди си наново да се види с фарисеите, а те всички се съгласиха да запазят срещата им в тайна. Том се държеше така, сякаш всичко си е постарому, но се чувстваше някак по-различно. Струваше му се, че всички го наблюдават, като че ли всички знаеха. Може би Дейвид беше прав и той наистина се държеше параноично...

Седеше на твърдия каменен под на Соломоновата колонада — редица колони в източната част на Храма. Бе дошъл тук с Дейвид, Петър, Матей, Юда и Исус, но се държеше настрана. Беше се облегнал на една от високите колони и се възхищаваше на гледката, потънал в мисли. Всеки път, когато идваше в Храма, бе заплепен от красотата му. Чувстваше, че ако има Бог и ако Той наистина се нуждае от дом, това ще е този дом.

От колонадата виждаше външните стени и колоните на Двора на езичниците, който бе препълнен с търговци, продаващи гълъби, овце и говеда за жертвоприношения, с еврейски поклонници от цяла Палестина и от Римската империя, с прекупвачи на пари, писачи и фарисеи. Беше пресметнал, че цялото място заема около тридесет и пет акра. Отвъд Двора на езичниците не се допускаше да влиза нито един неевреин.

Точно след Двора на езичниците се намиреше Женският двор, който бе обграден от красиво изваяни колони. На източната част на този двор се намираха тринадесет съда с форма на фунии — Том бе научил, че служат за събиране на парични дарения. Плочите, които служеха за настилка, гладки и със страна шейсет сантиметра, водеха до пищно вито стълбище с петнадесет стъпала. На върха на стълбището се намиреше последната преграда на Женския двор, Никаноровата порта, която водеше към Израилевия двор, където можеха да влизат само мъже евреи. Портата бе висока шест метра, с извити в горната си част бляскави бронзови крила — сиянието им можеше да се види отразено върху другите части на храма.

Колкото и да бе приятен за око то храмът, винаги до и над него се намиреше и зловещият знак на тези времена — римската крепост Антония, постоянно охранявана от стражи с копия. Ризниците им от

метални плочки и кървавочервените им наметала се виждаха отдалеч. Крепостта беше обикновена на вид, но изградена от здрави каменни блокове. От четирите ѝ кули всеки враг лесно можеше да бъде държан на разстояние. През изминалите години Том бе научил, че именно там живее Пилат, местният римски управник. Често се чудеше как хората могат да почитат и дори да вярват в Бог, докато се намират под такава очевидна демонстрация на римската мощ. Къде се намираше сега техният Бог?

— Тома, ела при нас — рече Исус.

Том се изправи — не искаше да се държи по-виновно, отколкото вече се чувстваше — и се приближи до смеещите се приятели, които седяха на земята, облегнати на гладките бели колони.

— И това върши работа? — попита Юда Матей.

— Безотказно! — отвърна Матей. — Само един поглед върху препаската, дето я влача винаги, и повечето хора си мислят, че съм способен да го направя!

— Джобовете ти сигурно винаги са издути от богатства! — каза Юда с широко отворени очи.

— Тъй е, бяха. Но това беше животът, който водех преди — отвърна Матей малко засрамено. — Сега съм... — спря наскре думите си, загледан в нещо зад Юда, — сигурен съм, че тълпата няма да ни създава неприятности.

— Какво? — обърка се Юда.

Матей бързо скочи и посочи към Двора на езичниците. Приближаваше се пъстро множество. Петър и Матей пъргаво скочиха пред Исус — и висока, и широка преграда. През годините бяха станали специалисти в това. Тълпата спря пред живата бариера.

— Обявете по каква работа сте тук и по-живо. Пречите ми да се припичам на слънцето — нареди Матей.

Един мъж от множеството извика:

— Идваме за Исус, обладания от демони!

Матей и Петър не можаха да не се подсмихнат.

— Не сте дошли където трябва — рече Петър. — Тук няма обладани от демони и бесове.

Друг мъж от тълпата, по-малко уверен от първия, каза:

— Видя ли! Казах ти, че демоните не могат да излекуват очите на слепец!

— Знаем, че вие сте му ученици — продължи първият. — Нека го видим със собствените си очи. Нека той да ни каже, че не е обладан.

— Истина ви казвам — произнесе Исус, заобиколи Петър и Матей и излезе пред насъбралите се. — Не съм обладан.

Един човек с честно лице пристъпи напред, но веднага бе спрял от огромната ръка на Матей, за да не се приближава прекалено. Човекът каза:

— Народът е раздвоен. Докога ще ни държиш в напрежение? Моля те, ако ти си Христос, кажи ни го ясно.

Том се обърна към Дейвид и му прошепна:

— Видя ли! Не съм единственият, който не разбира този човек.

Дейвид не каза нищо, но Том забеляза как изражението му се сменя от объркване в просветление. Можеше направо да види в очите му, че той схваща какво се случва, какво ще се случи. Преди обаче да го попита какво знае, нещо привлече вниманието му. Думите на тълпата му звучаха познато. Бяха нарекли Исус обладан от демони.

Думите, които чуваше, объркването на тези хора, това бяха семена, които беше посял самият той. Очевидно тайната среща с фарисеите бе протекла както трябва и те бяха последвали съвета му. Фактът, че толкова много хора не можеха да разберат Исус, можеше да е доказателството, че той е просто фокусник. Измамник. Щом бяха чули това от устата на Том, фарисеите бяха превърнали фокусника в обладан от демони. И макар че Том не вярваше в демоните, както не вярваше и в Бог, реши да ги остави да си мислят каквото си щат. Стига да можеха да подтикнат хората да докажат, че това е истината.

Исус се обърна към народа:

— Аз ви казах, но вие не повярвахте. Чудесата, които върша в името на Отца, говорят вместо мен, но вие не им вярвате, защото не сте от моите овце.

И закрачи из множеството, без да спира да говори:

— Моите овце слушат гласа ми, аз ги познавам и те ме следват.

Един от хората в тълпата потръпна, когато Исус го хвана за брадичката, погледна го в очите и рече:

— Аз им давам живот вечен, тъй че никога да не погинат; никой не ще ги изтръгне от ръката ми.

Пусна мъжа и тръгна обратно към Матей и Петър.

— Отец ми, който ги е дал на мен, е по-велик от всички. Никой не ще може да ги изтръгне от Неговата ръка.

Стигна до Матей, обърна се към тълпата и произнесе:

— Отец и аз... сме едно.

Тълпата се развика. Някой изкрещя:

— Той твърди, че е Бог! Говори с думите на демоните!

Човекът с честното лице се наведе и вдигна един камък.

— Да му покажем какво се случва с богохулниците! Убийте го с камъни!

Тълпата изрева в съгласие и всички се занавеждаха за камъни. Матей и Петър се стегнаха, готови за неизбежното. Юда бавно отстъпи назад, покрай Дейвид и Том, после се шмугна навътре в храма. Никой не забеляза оттеглянето му, тъй като вниманието на всички бе приковано в разярената орда. Тълпата, вече въоръжена с камъни, спря; всички очакваха някой да хвърли първи.

Дейвид се наведе към Том и прошепна:

— Може да стане доста напечено.

Исус стоеше срещу навалищата, не показваше и следа от страх.

— Аз ви показах много велики знамения от Отца. За кое от тях ще ме замеряте?

Мъжът с честното лице пристъпи напред.

— Не за знаменията ти, а за богохулството! Не бях сигурен, ала сега знам. Ти си най-обикновен мъж, който твърди, че е самият Бог!

— Не е ли написано във вашия закон, че ще дойда?

— Защо имам чувството, че знаеш какво ще последва? — прошепна Том на Дейвид.

— Чел съм Писанието, забрави ли?

— И какво следва?

— Не знам.

— Но нали току-що каза, че си чел Писанието.

— Всичко, което пише в Библията за този момент, е: „той се измъкна из ръцете им“.

— Че това може да означава всичко.

— Ами значи бъди готов за всичко.

— Страхотно.

Том погледна Исус, който довършваше словото си към тълпата:

— ... за да разберете и повярвате, че Отец е в Мене и Аз съм в Него.

И се обърна към Том и Дейвид, очевидно сигурен, че е успял да убеди събралите се, които сега смилаха думите му.

— Можеше да е и по-зле — каза му Том.

— Колко бързо можеш да тичаш, Тома? — попита го Исус.

— Какво? Защо? — Том бе объркан от съвсем директния въпрос.

— Бягай... — каза Исус, без да помръдва устни.

— Какво? — Веждите на Том трепнаха от подозрение.

Исус се наведе напред.

— Още не ми е дошло времето. Бягай!

— Убийте го с камъни! — извика някой в тълпата.

Всички едновременно вдигнаха ръце, за да пребият богохулника с камъни. Подобно на олимпийски бегач на стартовата линия, Исус хукна и набра скорост за секунди, следван от Том и Дейвид.

С всяка стъпка Дейвид тичаше все по-бързо и по-бързо; осъзнаваше, че е в най-добрата форма, в която е бил някога. Преди не можеше да пробяга и три метра с такава скорост, без да получи сърдечен удар. Чувството за прациящо здраве го подтикваше да се носи още по-бързо и той изпревари Том и Исус.

Тълпата бързо заобиколи Петър и Матей, но те се отърваха само с по няколко удара и последваха Исус, Том и Дейвид към храма, към препълнения и оживен Двор на езичниците.

Дейвид, Том и Исус профучаха през Двора на езичниците. Във въздуха се разхвърча гълъбова перушина — затворените птици запърполиха с криле в паника, увеличена от шумотевицата, която Том създаде, когато се блъсна в масата на един сарафин: монетите се пръснаха и предизвикаха истински грабителски хаос. Последвалата безредица осигури известна дистанция между тях и носещата камъни тълпа, ала предимството им не трая дълго.

Исус ги въведе в Женския двор, под един надпис на гръцки, който гласеше: „Никой чужденец не се допуска отвъд преградите и укрепленията около светилището. Който бъде хванат, сам си е виновен за смъртта си“.

Том преглътна сухо, докато тичаше под надписа. Никога досега не му бе обръщал внимание. Можеше ли всъщност да мине за древен израилтянин? Не беше сигурен. Не вярваше в Бог. Не познаваше древните еврейски традиции. Та той дори не беше от това време! Ама че работа! Чувстваше, че сами се обричат.

Няколкото жени в Женския двор почти не им обърнаха внимание. Исус, Дейвид и Том забавиха ход, минаха по плочника, качиха се по петнадесетте стъпала на стълбището и спряха пред Никаноровата порта.

— Задънена улица — каза Том.

— Отвъд тези врати е домът на Отца ми, който не може да умре.

— Това е само израз — рече Том.

— Пък ти ми казваш, че аз съм този, който говори с гатанки — отговори му Исус.

Дейвид с размах отвори огромната бронзова порта и блъсна двамата вътре. Озоваха се в тясно преддверие, празно по това време на деня — водеше към Израилевия двор. От другата страна имаше пониска стена, около три метра на височина. Том изтича до нея и се опита да подскочи до ръба ѝ, но не успя. Дейвид и Исус дотичаха да му помогнат да се качи. Иззад затворените крила на Никаноровата порта вече долитаха гласовете на приближаващата се разярена тълпа.

— Няма да успеем — каза Дейвид. Чудеше се как точно Исус ще избяга от тълпата. Нима Библията грешеше? Никой от евангелистите не присъстваше — може би някой впоследствие им бе разказал историята по различен начин?

— Дай ръка — дочу се гласът на Юда.

Всички погледнаха нагоре. Юда се бе надвесил от стената и протягаше ръка надолу. В цялата суматоха съвсем бяха забравили за него! Без да губи време, Том хвана ръцете на Юда и той бързо го изтегли на стената. После двамата издърпаха Исус и Дейвид точно в момента, в който Никаноровата порта се отвори с трясък.

Четиримата наблюдаваха отгоре как преследвачите им нахлуха в преддверието и изпълниха Израилевия двор като вода, изливаща се от спукана тръба. Шумът привлече вниманието на левитите, стоящи на стража в съседния двор, Двора на свещениците. Четирима левити — с островърхи шапки и одежди с достатъчно големи джобове, че да поберат книгите със Закона — влязоха в Израилевия двор. Не бяха

исполини, но разполагаха с цялата мощ на Бог, щом станеше въпрос за защитата на храма. Можеха и щяха да убият всеки, извършил престъпление тук. И тълпата знаеше това. Да продължават напред граничеше със самоубийство. Наистина, можеха да надвият левитите, но това щеше да означава смъртна присъда съгласно юдейския закон и щеше да е непростим грях срещу самия Бог.

Тълпата спря. Левитите не трябваше да казват нищо — всеки евреин знаеше, че те ще убиват в защита на Храма, ако се наложи. Римският закон забраняваше убийството дори и в защита на светини, ала за подобни престъпления лесно можеха да си затворят очите. Един по един хората почнаха да пускат камъните и смълчано да се изнизват от Израилевия двор.

Исус, Дейвид, Юда и Том наблюдаваха как тълпата се разпръсква. Вече в безопасност, четиримата се успокоиха.

— Опасявам се, че Йерусалим вече ще е твърде опасен за нас — каза Исус.

— Не и докато Юда е с нас, за да ни измъква от белята — каза Том и плесна Юда по гърба. — Добра работа.

Юда се усмихна. Бе преодолял ужасния страх, който го беше накарал да побегне, и бе спасил живота на приятелите си. Променяше се към по-добро. Усещаше го. Страхът повече нямаше да контролира живота му. Смел. Надежден. Горд. С тези думи Юда щеше да се описва от тук насетне. Беше сигурен, че хората ще гледат на него по различен начин, ще се отнасят към него другояче.

За Юда нещата най-накрая започваха да изглеждат по-добре.

15. ИЗГРАЖДАНЕ

2005 г.

05:32

Аризона

Сали стреснато се събуди и едва не падна от стола на мокета. Очите ѝ пареха, в устата имаше лош вкус и лепкава като тесто слюнка. С изопнати нерви от събитията през последните дни, тя бе спала само по час-два на денонощие. Сънят сега беше добре дошъл, ала това, че се бе събудила сама, не беше добре. Бе наредила да я събудят, щом Том, Дейвид или Робъртс се върнат. Но беше сама в стаята и никой не бе дошъл да ѝ съобщи добра вест — а това беше възможно най-лошата новина. Нещо в миналото се бе объркало. Капитан Робъртс беше заминал от настоящето преди часове. Ако беше успял, щеше да се завърне до час от отпътуването си. Тя знаеше, че или е мъртъв, или се е отклонил от плана. А разбираше какво значи това за Том и Дейвид.

Стана и се протегна. Гърбът я болеше — твърдото кресло в офиса ѝ не беше проектирано да осигурява удобни дремки. Кабинетът в пастелни цветове беше просторен, оскъдно украсен и с много свободно пространство, но за една нощ сякаш беше отеснял. Сали беше прекарала по-голямата част от предишната вечер да се рови из схеми, да проучва бележки и да запаметява функциите на часовника — вече знаеше, че е много по-сложен, отколкото си бяха мислили. Ех, ако Дейвид знаеше това, което бе научила! От друга страна, може пък и да знаеше.

Сали бързо свали вечния си делови костюм и обувките на висок ток и се преоблече. Завърза връзките на черните спортни обувки, стегна колана на прилепналите черни панталони и изпъна черното поло с висока яка, което очертаваше тялото ѝ така, както никой в „ЛайтТек“ не го беше виждал. Почувства се глупаво облечена по такъв начин, сякаш е някакъв шпионин или нинджа, цялата в черно, но знаеше, че основното осветление още час няма да е включено, а

трябваше да се промъкне незабелязано, ако искаше да влезе и излезе цяла от кабинета на Джордж.

Уви черно шалче около устата, носа и челото си. Погледна се в огледалото. Отвърна й отражение, подобно на обсидианова статуя, с очи, боядисани в кафяво. Абсурдно. Сали метна на раменете си черна раница, надникна от вратата на офиса и се шмугна в тъмния коридор.

От кабинета ѝ на ниското ниво до този на Джордж пет етажа по-горе се стигаше за няколко минути. Не можеше да използва асансьора — там имаше въоръжен пазач дори и по това време на нощта. Лесно можеше да мине покрай него и да му нареди да напусне поста си, но се надяваше, че анонимността ще ѝ помогне да си запази работата, пък и живота, когато всичко това приключеше.

Докато стигне до петия етаж, плувна в пот. Тичаше всеки ден и бе в отлична форма, но нервното напрежение я изтощаваше. Промъкна се до вратата на стълбището. Офисът на Джордж се намирал в дъното на коридора и Сали беше наясно, че това ще е най-трудната част от тайната ѝ операция. Вечно параноичният Джордж държеше по двама служители от охраната пред офиса си по всяко време на денонощието. Ала Сали знаеше, че е не само параноичен, а и предпазлив. Никой не поставя въоръжена охрана пред стая, освен ако не държи вътре нещо, което иска да опази. Ето защо вярваше, че в офиса са роботите насекоми, които Джейк беше описал с такава гордост. Тя щеше да ги отмъкне и да го направи да изглежда като корпоративен шпионаж. Имаха си достатъчно съперници, така че това нямаше да е голяма изненада. По дяволите, дори „ЛайтТек“ си служеше със същия прием.

Охраната беше непробиваема. Да се влезе на територията на „ЛайтТек“ бе почти невъзможна работа. Но вътре охраната ставаше много хлабава. Макар че от гледна точка на Сали си бе достатъчно непреодолима. Тя надникна в коридора. По дяволите. Охранителите си бяха съвсем будни и готови за действие. Беше сигурна, че може да надвие Чък, по-пълничкия от двамата, но другият, Шон, бе истински Херкулес. И вероятно вземаше работата си доста на сериозно. Така че сигурно щеше да представлява проблем. Единственото оръжие на Сали беше един петгодишен зашеметяващ пистолет, носеше си го, когато тичаше в парка, а и той можеше да произведе само един изстрел.

Звукът на приближаващи се стъпки отдясно привлече вниманието ѝ и Сали бързо и тихо затвори вратата на коридора, така че да остане само тесен процеп, през който да може да наднича. Погледна си часовника. По дяволите! След тридесет минути сградата щеше да гъмжи от служители. Сали се дръпна назад — някой идваше. Една сянка мина покрай вратата и се отправи към кабинета на Джордж и охранителите.

Сали погледна през тесния процеп. Беше Джейк... и махаше на хората от охраната да си тръгват.

— Чък, Шон, може да вземете почивка. Пийте кафе. Ще ми трябват само няколко минути — каза Джейк.

Чък изглеждаше объркан.

— Но директор Дуайт е наредил да стоим, докато той не...

— Да, да, но кой ви сведе заповедта? — попита Джейк с вдигнати вежди.

— Е, технически, вие, сър.

Шон скръсти мощните си ръце, за да си придаде авторитет, и каза:

— Сър, може ли да ви припомня, че е в разрез с разпорежданията...

— А сега пак аз ви нареждам да си тръгвате. Смятайте го за заповед на директора.

— Но...

— Веднага — заповяда Джейк. Погледът му беше леден.

— Да, сър — отвърна Чък.

Двамата с Шон се обърнаха и тръгнаха по коридора, отдалечаваха се от Сали. Тя беше удивена от поведението на Джейк, но не ѝ беше приятно колко лесно бе успял да разкара охранителите — все едно бе самият директор. Какво ли друго вършеше без знанието на „ЛайтТек“? Джейк влезе в кабинета и вратата бавно започна да се затваря. Това беше шансът на Сали! Двамата охранители още не бяха стигнали до края на коридора, който завиваше наляво, но ако тя изчакаше, вратата щеше да се захлопне и да се заключи. Трябваше да поеме риска.

Сали отвори вратата и се шмугна в коридора, сля се със сенките, приплъзна се като котка. Двамата охранители — не чува и не разбраха нищо — завиха зад ъгъла и изчезнаха в съседния коридор.

Вратата вече се затваряше. Сали скочи и се хвърли в плонж по покрития с хлъзгав линолеум под. Удари се силно и изпъшка, но успя — стигна до вратата точно когато последната светлинка от вътрешността на кабинета започна да се стопява. Вратата меко отскочи и без да издава звук, се отвори наново. Сали се претърколи по гръб и пое дъх.

Изправи се и тихо влезе в помещението, с изваден пистолет, готова за битка. Но кабинетът беше празен! Джейк не се виждаше никакъв. Стаята беше чиста и почти без обзавеждане. В центъра ѝ се намираше голямо бюро, зад него имаше кресло, отпред два стола. И това бе всичко. Сали не знаеше къде е отишъл Джейк, но нямаше време да се чуди. Втурна се към чекмеджетата на бюрото. Празно. Празно. Празно! Къде, по дяволите, си криеше тайните Джордж? Вероятно би искал да са му подръка... Зад бюрото? За да са скрити, но леснодостъпни. Сали издърпа креслото от мека кожа и седна. Огледа се. Нищо. Само три празни стени и вратата!

И тъкмо да се откаже, когато просто по навик дръпна малкото лостче, което накланяше облегалката назад... и се взря в хромирания окачен таван — осветлението в стаята се променяше. Ставаше по-ярко. Сали се наклони напред и изви глава вдясно. Стената се отместваше, без да издаде и звук!

Тя зяпна. За момент дори изпита завист: тя си нямаше тайна стаичка! Но това не бе обикновена стая — съвсем не. Сали стана, тръгна натам и като осъзна какво вижда, стигна до плашещ извод: Джордж разполагаше с тайна лаборатория!

Беше дълга поне десет метра и съоръжена с роботизирани уреди, внимателно надписани съдове с течности и още по-внимателно подредени компютърни компоненти. Джейк беше в дъното, с гръб към Сали. Не бе чул нищо. Тя се приближи на пръсти със зашеметителя в ръка.

Спря на метър зад Джейк. Не биваше да пропусне. Усети как лицето ѝ се налива с кръв — сдържаше дишането си, страх я бе да не издаде и най-слабия шум. Ако Джейк помръднеше, можеше и да не уцели. А тогава с нея щеше да е свършено. Щрак. Нищо. Щрак, щрак, щрак. Нищо! По дяволите!

Джейк се извъртя и уплашено пое дъх. Очевидно дрехите на Сали не само бяха маскировъчни, но и плашеха.

— Кой... кой си ти? — заекна Джейк.

Тя не произнесе и дума, отчасти защото не искаше да познае гласа ѝ, но и защото нямаше представа как да отговори.

— Какво искаш? — запита Джейк с треперлив глас.

Очите му шареха нервно, търсеха нещо, което да разпознае в тази тъмна фигура. Откри го в очите ѝ. Стоманеният поглед. Пронизващите очи.

— Сали?

Сали замръзна. Беше я познал въпреки маскировката. Знаеше, че Джейк няма добро мнение за нея. Знаеше, че е по-силен от нея. И знаеше, че трябва да действа първа, преди той да осъзнае случващото се изцяло. Тя се бе втурнала по нов път — и единствено Джейк ѝ го препречваше. Бам! Сали инстинктивно го удари в гърлото. Беше карала курс по самозащита преди доста години и сама се удиви колко бързо се върнаха познанията ѝ и колко добре техниките, предназначени за защита, действат при нападение.

Краката на Джейк се подгънаха и той се свлече на пода, стискаше се за гърлото. Сали бе ужасена от това, което беше направила, но бързо насочи вниманието си към настоящата задача. Обърна се и погледна плота, където беше работил Джейк. Видя две кутии и ги отвори. В първата имаше четири пълни спринцовки — вероятно противосредството на отровата на роботите. Отвори втората кутия. Четирите вдлъбнатини бяха празни. А това означаваше, че е закъсняла. Трябваше да промени плановете си.

Сграбчи две спринцовки, натика ги в джоба си и прекрачи над Джейк, който още се гърчеше на пода. Усмихна се. Щеше да успее. Да се измъкне нямаше да представлява никаква трудност, нали охранителите ги нямаше на вратата.

— Охрана! — Дробовете на Джейк успяха да изкарат достатъчно въздух за един силен вик.

Сали се втренчи в него и той се сви назад, надалеч от гнева ѝ, от очите ѝ. Лицето му бе мораво — бореше се да си поеме нов дъх.

Вратата на офиса с трясък се отвори и Шон и Чък влетяха вътре с извадени оръжия.

— Не мърдай! — изкрещя Шон.

— Само да мръднеш и умираш! — извика Чък, показалецът му нервно трепкаше на спусъка на пистолета.

Какво да направи? Сали знаеше, че е въпрос само на секунди, преди да я убият.

Исус бе извел учениците извън Юдея, район, където вярваше, че животът му, както и техният, е в опасност. Обясни, че това не било времето му да умре, и цялата група, включително Том и Дейвид, се оттеглиха в района на Самария, северно от Юдея. Вместо да отседне в града, групата се разположи на лагер под звездите. Бяха тук вече седмица.

Том и Юда лежаха в тревата, достатъчно далеч от огъня, за да наблюдават ярките звезди. Разговорът около огъня тази вечер не бе толкова забавен, колкото Том би искал — всъщност откакто напуснаха Юдея, всичко изглеждаше по-мрачно, по-сериозно.

Дейвид скоро се присъедини към тях — Том заподозря, че е изчакал достатъчно дълго, за да не показва, че ги държи под око. Дейвид седна в тревата и също загледа небето.

— Красиви са, нали? Като искрящи бисери, носещи се в небесата — каза с усмивка Юда.

Том се изкиска — не можа да се стърпи.

— Какво толкова смешно казах? — попита Юда. — Какво са според теб?

Дейвид се изкашля и отправи на Том поглед, който казваше *да не си посмял*.

— Мисля — започна Том малко ехидно, — мисля, че са дар от Бога, да осветяват пътя ни в нощта.

— Най-верните думи, които са излезли из устата ти досега — каза Исус зад тях. — Не ви ли е студено тук, далеч от огъня?

— Добре сме — отвърна Дейвид.

Юда се надигна и се подпря на лакът.

— Край огъня стана твърде горещо.

— А и разговорът стана отегчителен — подсмихна се Том.

Исус се разсмя.

— Страхувам се, че това ще е последното отегчително нещо за доста време.

— Тръгваме ли? — попита Том.

— Все още не — отговори Исус.

— Исусе! — извика от мрака един глас.

През тъмнината се приближаваше самотна факла — носеше я останал без дъх от търчане човек.

— Търся оня, дето го викат Исус. Някой от вас виждал ли го е?

Исус пристъпи към мъжа.

— Аз съм.

— Господарю, изпратен съм при теб от Витания, от дома на твоя приятел Лазар — каза човекът.

Лицето на Исус помръкна.

— Да не се е разболял?

Човекът го изгледа изненадано.

— Да. Сестрите му ме изпратиха при теб, та да дойдеш във Витания и да го изцериш.

— Тогава отивай — рече Исус. — Кажи им, че ида.

— Да, господарю — отвърна мъжът и изчезна в тъмнината, откъдето беше дошъл.

Том — бе чул целия разговор — отиде до Исус. Видя изражението му и осъзна, че нещо не е както трябва.

— Няма да отидем във Витания, нали?

— Още не.

— Но ти току-що му каза...

— Мария е силна жена. Не се бой за нея.

— Не съм казал, че...

— Очите ти говорят достатъчно.

— Не можем да ги оставим да чакат — заяви Том, мъчеше се да не показва гнева си.

— Тома, болестта му не ще приключи със смърт. Славата ще бъде Богу, когато Неговият син се прослави чрез нея — отвърна Исус. И тръгна към огъня.

— Що за глупости! — изсъска Том на английски.

Дейвид го сръга в ребрата и Том продължи на арамейски.

— Можеш ли да го повярваш?

— Вярвам на доста неща.

— Не си ли притеснен за Лазар?

— Не.

Том го гледаше втренчено. После челюстта му увисна.

— Знаеш какво ще се случи, нали? Знаеш всичко, което ще се случи. Но не просто предполагаш, а действително си наясно. Нали?

— Да.

— Откъде? — Том не питаше. Настояваше.

— Всичко е написано в Библията.

— Тази вечер я има в Библията?

— Да.

— И какво ще стане с Лазар? Знаеш какво, нали?

— Да.

— Страхотно. Следващото, което ще ми кажеш, че според Библията един от учениците се е наричал Том — Тома сиреч.

— Всъщност да...

— Хич не е смешно.

— Не се шегувам, Тома — каза Дейвид.

— И ти ли? Стига вече с това име! Аз съм си Том!

— В Библията си известен като Тома.

Том стисна зъби.

— Дейвид, наистина. Изобщо не е забавно.

— Ти наистина си рядък екземпляр, Том. Да не знаеш нищичко за Светото писание. Сигурно не знаеш, че и прякора ти го има в Библията.

Том го гледаше невярващо.

— Знаеш ли как се превежда името ти на гръцки?

Том не отговори. Знаеше, че Дейвид ще му каже. Дейвид се усмихна.

— Дидимус. Забележително съвпадение. Не си ли съгласен?

Том седна на земята.

— Има ме в Библията?

Дейвид кимна щастливо.

— И всяко християнско дете е израсло с историите за теб.

В това нямаше никакъв смисъл, но Том знаеше, че Дейвид няма да тръгне да лъже за такова нещо.

— Това не ги прави верни — каза Том.

— Но прави Библията достоверна.

— Какво друго знаеш за мен? За това, което ще се случи?

— Не мога да ти кажа.

— Защо?

— Може да повлияя на решенията, които ще вземеш.

— Знаеш ли какво ще се случи следващата седмица?

— Да.

— А след месец?

— Да.

— Как живея? Как умирам?

— Том...

— Знаеш ли какво се случва с Мария?

Дейвид се обърка.

— Аз... Не, не знам.

Том погледна настрани, за да скрие загрижения си поглед, който можеше да издаде чувствата му. Но беше твърде късно.

— Том, наистина ли?

Том поклати глава.

— Не ме питай как, но — да.

Дейвид не можеше да не се усмихне. Сложи ръка на рамото на приятеля си.

— Това е чудесно.

— Нима? — Том се извърна и погледна звездите, не искаше да среща погледа на Дейвид.

Дейвид се изправи до него и вдигна глава към сияещото нощно небе.

— Заклевам се: няма друг човек, живеещ днес или утре, с който Меган би била по-щастлива да те види.

Том се усмихна и се обърна към него.

— Ами ти?

— Какво имаш предвид? — попита Дейвид.

— Жената, която по необясним начин държи сърцето ти две хиляди години в бъдещето.

Дейвид се засмя.

— За Сали няма да мине и минута. Може да ме е нямало години, но за нея ще е само минута.

— Трудно е да си далеч от човека, когото обичаш, толкова дълго. Знам това.

Дейвид кимна.

— Липсва ми усмивката ѝ. Признавам, видях я само няколко пъти за всичките години, през които я познаваме, но когато я видях...

няма нищо по-хубаво на света...

— Е, може би скоро пак ще я видиш.

— Не достатъчно скоро — каза Дейвид. — Не достатъчно скоро.

Сали се намръщи зад черното шалче. Нещата не се развиваха добре. Даже вървяха на зле.

— Горе ръцете — настоя Шон, а Чък смъкна раницата ѝ.

Сали се подчини. Не искаше да ги предизвика да я застрелят. Джейк все още се бореше за въздух. Шон му помогна да се изправи. Джейк се мъчеше да проговори.

— Какво има, сър? — попита Шон.

Сали знаеше, че щом Джейк възвърне способността си да говори, ще им заповяда да я застрелят. Трябваше да действа бързо. Леко премести дясната си ръка към часовника и бавно започна да натиска бутоните.

— Това... това... — Джейк вече се оправяше.

Чък изсипа съдържанието на раницата — но все така държеше пистолета си насочен към главата на Сали. Деловият костюм, обувките на високи токчета, чорапогащите и личната ѝ идентификационна карта паднаха на пода. Планът на Сали бе да се преоблече веднага щом излезе навън. А после без проблеми да се прибере в офиса си. Но това вече не беше възможно.

Джейк я посочи и каза:

— Това е...

— Директор Макфийлд? — попита Чък. Гледаше идентификационната ѝ карта.

Джейк се отпусна. Най-сетне!

— Тоя е влизал и в офиса на директор Макфийлд — каза охранителят.

Очите на Джейк се ококориха и той викна:

— Не! Тя... Тя...

И двамата охранители се вторачиха в него. Какво се опитваше да им каже? Очите на Джейк се изцъклиха, когато видя какво се кани да направи Сали, и той изпищя:

— Застреляй я!

Сали сграбчи пистолета на Чък — и заби коляно в слабините му. Проехтя изстрел и тя усети повея, когато куршумът мина покрай лицето ѝ и пръсна няколко стъкленици. Хукна още преди парчетата стъкло да паднат на пода, изскочи през вратата, прелетя през офиса и побягна по коридора.

Вратите на асансьора се отвориха със звън — охранителят в него вече вадеше оръжието си. Сали се втурна по коридора към стълбището. Два изстрела проехтяха зад нея.

Тя с трясък мина през вратата на стълбището. Трети куршум пропусна целта си на милиметри. Сали се затича нагоре, вземаше по две стъпала наведнъж. Вече имаше план. Вярно, беше глупав, но все пак си беше план. Тримата пазачи затичаха след нея, готови да убиват.

Джейк вдигна телефона в офиса и набра три цифри.

— Сър, Джейк е... Най-добре подгответе... и четирите. Спенсър беше прав — Сали се е побъркала... Мисля, че ще се върне в миналото... Да... Има часовник...

Сали тичаше нагоре. Мъжете зад нея я настигаха и ако я хванеха, най-вероятно щяха да я убият. Не можеше да допусне това. Стигна изхода и натисна. Двете крила бяха тежки, покрити с пясък, и бяха предназначени единствено за извънредни случаи. Малцина знаеха, че изобщо съществуват — откън бяха замаскирани. В момента, в който на стълбището нахлу слънчева светлина, писнаха аларми.

Бам! Един куршум рикошира от стената до Сали. Размина ѝ се на косъм. Тя изръмжа, натисна с всички сили и изскочи навън. Жегата и заслепяващите отблясъци на златистите пясъци далече долу за момент я объркаха.

Тя присви очи и отстъпи назад. Бе на ръба на двестаметрова пропаст. Олюля се.

— Не мърдай! — извика пазачът от асансьора.

— Обърни се, бавно — каза Шон, приближаваше се внимателно към нея.

Сали бавно се извърна, но не отстъпи от ръба на скалата. Трябваше да си разпредели времето до секундата и да направи така, че междувременно да не я застрелят.

— Свали си маската — настоя пазачът от асансьора. — Веднага.

Докато вдигаше ръце, за да развърже шалчето, Сали натисна последния бутон на часовника. Охранителите се стреснаха. Бяха

стреляли по собствената си шефка!

— Няма нищо, момчета — с усмивка каза Сали.

И хвърли шалчето към гардовете, и скочи в бездната.

— Директор Макфийлд! — извика Шон.

Тримата пазачи притичаха до ръба на скалата и погледнаха надолу. Сали летеше към земята. Изведнъж започна да пулсира светлина. А после сиянието избухна и тримата отскочиха. След секунда отново погледнаха през ръба. И не можаха да повярват на очите си. Сали беше изчезнала. Нямаше потрошено тяло. Нямаше петно от кръв. Сали се бе изпарила. Останал беше само облак искрящи светлинки, вятърът ги разнасяше.

— Господи!... Тя... Тя изчезна!

— Сигурно е нещо свързано със секретните работи, с които се занимават.

— Да, ама къде отиде?

— Не къде — каза Джейк зад тях. — А кога.

Докато довършваше думите си, в гръбнака и в черепа му проникна боцкащ заряд енергия. Изведнъж той бе изпълнен със знание какво да направи... и това беше чудесно.

Охранителите се обърнаха. Джейк стоеше на входа на шахтата. Държеше пистолет.

— Съжалявам, момчета, но видяхте твърде много, така че се налага малко да поразчистим.

И преди някой от тях да успее да реагира, стреля три пъти.

16. ВЪЗДИГАНЕ

30 г.сл. Хр.

15:12

Витания, Палестина

Том беше намусен. Исус знаеше, че Лазар е болен, може би дори на смъртно легло. Макар да не вярваше, че Исус може да го излекува, Том знаеше, че са приятели, и ако Лазар си отиваше, Исус трябваше да е с него. Всички трябваше да са там. Но не бяха. Изминаха три дни, преди тази сутрин да поемат към Витания. Помисли си, че Исус може би бе изчаквал трите дни в надежда, че Лазар ще се почувства по-добре, докато пристигнат, за да избегне нуждата от действително чудодейно изцеление.

Пътуването към Витания бе мълчаливо и напрегнато и когато наближиха дома на Лазар на върха на хълма, сърцето на Том се сви. Цяла тълпа, поне стотина души, се бе събрала около дома. А имаше и шум... вой... Нима всички плачеха?

Исус спря. Учениците също спряха. Том знаеше какво означава това. Лазар бе умрял.

Четиринадесетимата отново поеха напред. Марта изскочи от тълпата и се завтече към Исус, обзета от ярост.

— Къде беше?

И го заудря по гърдите.

— Къде беше?

Удряше го отново и отново, всеки следващ удар беше по-слаб.

— Ако беше дошъл по-рано, Лазар нямаше да умре!

Исус прегърна Марта и тя се разплака на гърдите му. Той прокара пръсти през косата ѝ. Прегръщаше я здраво. Накрая тя се поуспокои и избърса очи.

— Но... знам, че дори и сега Бог може да ти даде всичко, което пожелаеш — каза Марта с гласа на отчаян просяк.

Исус изтри една сълза от бузата ѝ и каза:

— Брат ти ще се вдигне наново.

— Да, да, знам, при възкресението. В последния ден — каза сломено Марта.

— Марта... аз съм възкресението. Аз съм животът. Който вярва в мен, ще живее, дори и да умре, а който живее и повярва в мен, нивга не ще погине... Вярваш ли в това, Марта?

Очите ѝ пак се напълниха със сълзи, но тя отговори твърдо:

— Да. Вярвам, че ти си Христос, Синът Божи, който дойде в този свят.

И внезапно се разтревожи.

— Прости ми, че те ударих.

Исус ѝ се усмихна и попита:

— А къде е сестра ти? Къде е Мария?

— Вътре. Ще я доведа. — Марта се запъти към къщата.

Исус въздъхна и приседна под една смокиня, а учениците се пръснаха из насъбралите се скърбящи. Том и Дейвид застанаха на петшест метра от Исус, наблюдаваха сцената сякаш през портал на времето. Дейвид изглеждаше разтревожен. Знаеше ли какво ще се случи? Очакваше ли проблеми?

Том си помисли за Мария. Все още не я беше виждал. Заоглежда лицата на хората, които се бяха събрали около дома.

Сякаш бе кораб, привлечен от фар в нощта, Мария изплува от човешкото море и тръгна към Исус. Том усети невероятен порив да се втурне към нея, да протегне ръце и да я успокои. Но тя не идваше към него. Защо не идваше към него? Нима чувствата ѝ към него бяха само временни? Дали не бе разбрал погрешно интереса ѝ? Преглътна с мъка и продължи да наблюдава, краката му бяха приковани, като клони, замръзнали в леда.

Мария се изправи над Исус под смокинята. Той погледна нагоре и срещна погледа ѝ. Сякаш се проведе цял разговор — единствено посредством очите им. Гледаха се в болезнено мълчание. Една сълза се отрони от лицето на Мария и падна на разтрепераната ѝ ръка. Мария си пое дълбоко дъх.

— Къде беше? Можеше да го спасиш — каза тя и подсмръкна.

Исус протегна ръка към Мария и тя падна в обятията му. Исус заплака.

Том почувства как собствените му сълзи напират и ги остави, позволи им свободно да потекат по лицето му. Почувства погледа на

Дейвид и беше наясно, че той вероятно осъзнава колко много значи Мария за него. Том никога, дори и когато говореше за Меган, не бе плакал пред Дейвид.

Исус хвана Мария за раменете и я погледна в лицето. После попита:

— Къде сте го положили?

Мария изтри сълзите от лицето си.

— Не е далеч. Ще ти покажем.

Мария и Исус се изправиха.

— Нека събера учениците — рече Исус. — Сетне ще идем да видим брат ти.

И влезе сред множеството, като остави Мария сама. Лицето ѝ се разкриви от мъка. Тя подскочи, когато Том постави ръка на рамото ѝ.

— Мария — каза ѝ меко. — Аз съм тук.

Мария се завъртя и го прегърна с всичка сила. Том я притисна и допря лицето си до нейното, сълзите им се смесиха. В сърцето сякаш го жилеха цял кошер раздразнени пчели. Лазар бе мъртъв, но Мария бе жива и Том можеше да усети любовта ѝ към него, докато споделяха болката от загубата, болка, която Том познаваше твърде добре.

Да наблюдава отстрани се бе превърнало в навик за Дейвид. Невинаги му се разрешаваше да участва във всичко, което вършеха Исус и учениците му, но за него бе достатъчно да може да наблюдава. А никога не бе изпитвал по-голямо щастие от сега. Ето ги тук, две хиляди години в миналото, оплакваха мъртъв приятел, чиято сестра се влюбваше в Том. Дейвид се усмихна. Том не вярваше в Исус, но със сигурност имаше навика да се влюбва в жени, които вярваха.

Исус дойде с Марта и единадесетте други ученици и каза:

— Готови сме.

Мария се усмихна на Том през сълзи.

— Върви — каза ѝ Том. — Аз ще остана с Дейвид.

Мария кимна с бледа усмивка и изтича към Исус, а Дейвид каза:

— Невероятна е, нали?

Том го погледна изненадващо сериозно.

— Кажи ми, Дейвид. Щом Исус обичаше Лазар толкова много, защо не дойде по-рано? Нека кажем, само теоретично, че наистина излекува онзи слепец и всички останали. Защо не дойде тук да изцери Лазар? Причини на Мария толкова много болка... Мисля, че нарочно оставя хората да страдат и да умират в името му.

— Том...

— Какво? — попита Том. — Ако Бог е създал вселената, може да спаси един човешки живот. Ако Исус е Бог, можеше да спаси Лазар. Но е избрал да не го прави. Ако Исус е Бог, можеше да спаси Меган. Ако Исус е Бог... значи Бог е гадняр.

Не можеше да повярва на реакцията на Дейвид. Дейвид се усмихваше!

— Какво се хилиш?! Говоря ти сериозно — възкликна Том.

— Не мога да кажа защо някои хора умират, кога и как. Само Бог може наистина да знае това. Но някои могат да бъдат спасени — отвърна Дейвид.

— Какви ги говориш?

— Ела да идем при Исус.

— Защо?

— Защото след осемнайсет години е крайно време да ми имаш доверие.

Дейвид беше прав. Том бе изгубил всякакво доверие в способността на Исус да взема правилни решения, но Дейвид никога не го беше подвеждал. Последваха Исус и учениците заедно с останалите от множеството.

Том видя познато лице. Гледаше го фарисеят Тарсий — облечен в прости дрехи, той се беше смесил с тълпата. Тарсий му кимна свойски, все едно бяха тук с еднаква цел. Том отвърна на кимването.

Исус, Мария и Марта спряха пред гробницата на Лазар — пещера в полегат тревист хълм. Входът беше здраво затворен с голям кръгъл камък. Том, Дейвид и учениците спряха зад Исус, тълпата оплаквачи застана отзад.

Исус отиде до камъка и положи ръката си върху него. По бузите му се стичаха сълзи. Той пое дълбоко дъх, погледна към небето, после се обърна към Дейвид и Том с решителен поглед.

— Отместете камъка.

Том погледна Дейвид, сякаш питаше: „Сериозно ли говори?!“. Дейвид се подсмихна и тръгна към камъка. Том го последва, чувстваше се адски глупаво.

— Почакайте — обади се Марта. — Той вече... четири дни минаха... мирише...

Исус се обърна към Марта, погледна я благо и каза:

— Не ти ли рекох, че ако вярваш, ще видиш славата Божия?

Марта заби очи в земята, после кимна и се отдръпна, макар и все така угрижена. Исус погледна Дейвид и Том и им даде знак. Те забутаха камъка, напънаха, но той не помръдна.

Петър смушка Матей и каза:

— Дай да помогнем.

Матей кимна и дръпна Юда, който стоеше до него, за ръката.

— Хайде и ти.

И преди Юда да възрази, почти го завлече до камъка.

— На три — каза Том.

— Какво на три? — попита Юда.

Петър и Матей също изглеждаха объркани.

— Ще броя до три. Когато кажа три, натискаме всички — обясни Том.

— Оо, че защо не рече тъй? — каза Матей.

— Едно...

Петимата опряха ръце в камъка.

— Две...

Том запъна крака в земята.

— Три!

Натиснаха с всичка сила и камъкът се претърколи. От пещерата се разнесе звук като от натрупан газ — входът бе разпечатан. Всички затиснаха носовете си с ръце и се отдръпнаха. Камъкът се търкулна, едва не премаза Юда и вдигна прахоляк. Том си помисли дали точно това няма да е моментът, в който Исус ще се провали.

А Исус мина покрай Том и влезе в пещерата. Хвана се за двете страни на входа и се наведе навътре.

— Отче, благодаря ти, че ме чу. Знам, че винаги ме чуваш, но изричам това заради... — Исус се обърна и погледна Том право в очите — хората, които са тук, че да могат да повярват, че Ти си ме изпратил.

Обърна се пак към зеещия отвор, после загърби пещерата и се дръпна няколко крачки встрани, с лице към множеството. Затвори очи и извика:

— Лазаре! Излез!

„Това е безумие“, помисли Том. Това беше срещу всякаква логика дори за хората от древността. И все пак очите му бяха приковани във входа на пещерата, точно както и на всички останали.

Една жена от тълпата изпищя от ужас и побягна. Нещо в пещерата се движеше в мрака, мърдаше и се приближаваше към дневната светлина. При всяко движение на фигурата се чуваше звук, сякаш клон стърже по камък. Приличаше на лош филм на ужасите. А това, което се случи после, беше както съвсем очаквано, така и абсолютно невероятно. Всички — с изключение на Исус — направиха стъпка назад, когато една ръка, обвита в бял погребален саван, се хвана за ръба на пещерата.

Цялото множество ахна едновременно. Още няколко души се обърнаха и побягнаха, викаха от ужас. Някои паднаха на колене. Други стояха мълчаливи, гледаха, очакваха ужасът да продължи. Исус се обърна към пещерата... и един човек, увит в саван, излезе на слънчевата светлина.

— Свалете му повивките и го пуснете да ходи — каза Исус. Не се обръщаше конкретно към никого.

Марта и Мария се завтекоха към брат си и започнаха да разкъсват ивиците плат, отчаяно искаха да видят Лазар жив. След минута откриха главата, тялото, ръцете и краката. Лазар не само беше жив, но и като че ли беше в отлично здраве. Кожата му не беше бледа и сбръчкана, както би се очаквало да изглежда кожа на мъртвец. Беше изпълнен с живот, жизнен от пулсиращата във вените му кръв, тласкана от здраво сърце. Лазар беше жив!

Том бе озадачен. Запрепъва се назад и седна на камъка, който беше покривал входа на пещерата. Загледа как Мария, Марта, Исус и Лазар се радват, че са отново едно. Трябваше да има някакво обяснение. Това противоречеше на всички правила на действителността, на човешкото съществуване... освен на едно.

Сграбчен от сурово подозрение, Том внезапно прозря какво се е случило. Имаше само едно правило, една константа в човешкото поведение, която можеше да бъде приложена в тази ситуация:

измамата. И той, и всички останали бяха станали жертва на вероятно най-ловкия трик в историята. Вече разбираше, че Дейвид Копърфийлд изобщо не може да се мери с Исус. Погледна Лазар — беше жив, изглеждаше добре и на всичкото отгоре се смееше. Лазар участваше в тази измама, това беше сигурно. Погледна Марта, сълзите в очите й... и тя можеше да е знаела. Обърна се към Мария. Беше почувствал сломеното й сърце. Емоциите й бяха истински. Беше сигурен за това.

Исус внимателно беше режисирал това събитие с най-добрия си приятел, Лазар. Бяха заговорничили срещу всички, които познаваха и обичаха, за да подкрепят каузата на Исус, и бяха стигнали дотам, че да причинят на Меган такава невероятна болка. Меган ли? Том осъзна, че прехвърля чувствата си от миналата тъга по Меган към настоящата ситуация. Но това беше в реда на нещата. Походът на Исус беше отнел една жена, която той бе обичал, а сега бе наранил друга.

Мария с вяра служеше на Исус и Лазар. Меган беше отишла в Африка заради него. Мария вярваше, че Исус ще дойде и ще спаси брат й, а той бе предал тази вяра. Меган бе отдала живота си, защото вярваше в него. И така ли се отплащаше той на хората, които вярваха? Измама! Лъжи! Манипулация! Том не можеше повече да позволява това. Не можеше!

Вниманието му бе привлечено от нечий присвити очи. Тарсий беше тук, гледаше го. Беше видял всичко. Кимна му да го последва, после се обърна и си запроправя път през множеството.

Том решително се изправи, но когато направи стъпка, за да последва Тарсий, Дейвид го хвана за ръката.

— Истинско чудо, нали?

Том го погледна, целият бе почервенял от яд.

— Къде отиваш? — попита Дейвид.

— Имам работа — каза Том, издърпа ръката си от Дейвид и тръгна след Тарсий.

Дейвид никога не бе виждал такава омраза в очите на Том. Бяха студени и безжизнени. Той... о, не... Спомни си мъжа, когото Том бе последвал. Беше го виждал в тълпата, но не се бе сетил кой е. Сега си спомни — Тарсий, един от фарисеите. Том отиваше да се види с фарисеите. Или вече се бе срещал с тях? Какво бяха намислили? Сърцето на Дейвид се сви.

Дейвид предпазливо последва Том. Ако Том възнамеряваше да предаде Исус, това щеше да е първата неточност в Библията. Нима такова нещо можеше да се пропусне? Дейвид бе станал свидетел на чудо, на живот, върнат в света, но ако Библията грешеше, ако Словото Божие беше неточно, това щеше да разклати вярата му отвъд поправимото. Може би събитията след днешния ден бяха отразявани неточно? Може би сред учениците бе имало двама предатели? Може би Исус нямаше да възкръсне? Дейвид знаеше, че останалият свят ще продължи да почита Исус Христос за Бог... но лично за себе си вече не беше толкова сигурен. Знаеше, че решенията на Том през следващите няколко часа могат да променят всичко, в което вярва.

Оживените улици на Йерусалим осигуряваха множество чудесни прикрития. Дейвид следваше Том и Тарсий към горната част на града. Промъкваше се от сграда към сграда, като гледаше да е в сенките. Том нямаше представа, че някой го следи.

Том и Тарсий влязоха в помпозна сграда — едно от местата, където се събираха фарисеите. Беше ослепителнобяла, с колони от двете страни на дебела тежка дъбова порта. Това наистина беше Бевърли Хилс на древния Йерусалим. Дейвид огледа фасадата. Около втория етаж имаше тераса, вероятно гледаше към открит вътрешен двор. Дейвид реши да се покатери — това щеше да е единствената му възможност да разбере какво се случва в тази къща.

Улиците толкова далеч в горната част на града почти винаги бяха тихи, а в момента бяха съвсем пуси, което идеално пасваше на плана му. Той претича през улицата и се скри зад една римска статуя на Юлий Цезар — предназначението ѝ беше да напомня дори на богатите кой ръководи живота им. Стената зад статуята бе украсена със сложна цветна мозайка, изобразяваща Моисей със скрижалите, а над нея, на около метър и половина, беше ръбът на терасата. Дейвид се хвана за едната ръка на Цезар, стъпи върху гърба на статуята и се надигна нагоре. Надяваше се статуята да издържи тежестта му. Ако я събореше и го хванеха, това със сигурност щеше да му струва живота. Хвана се за ръба на терасата, краката му здраво бяха стъпили върху раменете на статуята.

И точно тогава вратата се отвори и излязоха двама слуги. Обсъждаха на висок глас господарите си. Единият се изсмя и погледна назад към сградата, спря и хвана другия за ръката. Дейвид беше разкрит!

Вторащи се в мъжете, както си висеше между статуята и стената. Те го гледаха, изучаваха лицето му, облеклото му. Дейвид не знаеше какво да направи — така че направи единственото, за което се сети — ухили им се. За негова изненада двамата отвърнаха на усмивката му, кимнаха му одобрително и после се обърнаха и продължиха, без да кажат и дума. Дейвид въздъхна, благодарен на Бога, че тези мъже изпитват същото презрение към господарите си, както и той самият.

С изблик на енергия, породен от притока на адреналин, Дейвид се отблъсна от статуята, набра се на ръце и се прехвърли през перилата на терасата. Легна по корем и запълзя към един отворен прозорец, през който долитаха гласове. Надникна и видя десетима фарисеи, седнали около намиращия се в центъра Том. Позна някои от фарисеите: Сила, Симеон, Гамалиил и Тарсий, всичките в едно или друго време в отминалите години бяха предизвиквали Исус. А мъжът, пред когото седеше Том... това беше Каиафа, първосвещеникът. Дейвид разбра, че това не е обикновено събиране.

С тези мъже Том се чувстваше също толкова неудобно, колкото и когато от „ЛайтТек“ го бяха накарали да облече официални дрехи и да привлича инвеститори. Вярно, че изкарваше годишно толкова пари, колкото повечето от тези хора за целия си живот, но предпочиташе да живее като обикновен човек. Присъстващите тук бяха от онези хора, които обичат парите си и не се свенят да го показват. Но пък бяха средството за успешен край. Том беше сигурен, че ще му помогнат да разобличи Исус. Мълчеше и слушаше как Тарсий довършва историята за връщането на Лазар към живот от мъртвите.

— Какво е сторил? — попита Каиафа.

— Въздигна го из мъртвите! — настойчиво отвърна Тарсий.

Каиафа погледна Том.

— И ти ли биде свидетел на това дело?

— Да — отвърна Том, макар да не вярваше, че Исус наистина е върнал Лазар от мъртвите. Но ако това беше, което Исус искаше хората да вярват, това щеше и да получи.

— Как? — попита Каиафа.

— Накара някои от учениците си да отместят камъка от гробницата. После просто извика името му и му нареди да излезе — обясни Тарсий.

Каиафа се облегна назад и отново се обърна към Том.

— И ти, неговият... ученик... защо дойде да ни кажеш всичко това?

— Вярно е, че ме наричат ученик на Исус. Но той ме обяви за такъв пряко волята ми. Аз не вярвам в нещата, които учи. Не вярвам, че е Бог или че това, което върши, идва от Бога. Наистина, нито аз съм му ученик, нито той идва от Бога.

Каиафа остана много доволен от отговора.

— Разбирам... А би ли се трудил да докажеш, че той не е прав?

— За това съм тук — отвърна Том.

— Тогава ще потвърдиш ли някои неща пред нас?

— Разбира се — отговори Том.

— Исус твърди ли, че е едно с Отца?

— Да.

— Твърди ли, че цери болните и сакатите с власт, дадена му от Отца, дори и в събота?

— Да.

— Говори ли открито срещу нас, учителите на божествения закон Мойсеев?

— Да.

— Видите ли! Точно както ви рекох. Исус върши такива дела, пък твърди, че е Бог! — каза Тарсий.

Дейвид чу всяка дума. Дръпна се от прозореца. Изпълваше го гняв. Знаеше, че ако не си тръгне сега, ще трябва да се изправи срещу тези мъже и вероятно щяха да го убият за дързостта му. От друга страна, бе чул достатъчно. Том предаваше Исус. Предаваше и него. Изкарваше Библията лъжа. Дейвид вече знаеше, че сред учениците има двама предатели — и Том бе единият. Смъкна се на улицата и се отдалечи, забил поглед в земята, изпълнен със смут и въпроси.

Фарисеите се вълнуваха все повече.

— Ако го оставим да продължава тъй, всички ще започнат да вярват в него — извика Сила. — Римляните няма да допуснат това!

— Съгласен съм — каза Симеон. — Римляните ще унищожат храма и ще изпъдят народа ни. Трябва да спрем Исус незабавно.

Каиафа изведнъж се усмихна широко, сякаш му бе дошла наум най-чудесната мисъл.

— Нима не разбирате каква възможност ни се представя, на всички нас? Смъртта на един човек може да е причина за нещо много по-голямо. Той ще бъде накаран да млъкне завинаги, а в резултат нашият народ наново ще стане едно силно цяло — рече Каиафа.

— И ние ще застанем начело! — щастливо се съгласи Тарсий.

Стаята се изпълни с кимания и усмивки.

— Трябва да действаме внимателно. Само обвинение в престъпления, наказуеми със смърт, ще постигнат целта ни. Да го убием направо ще разгневи народа — каза Сила.

Тарсий се изправи и театрално вдигна юмрук.

— Тогава да обърнем народа срещу него!

Каиафа наново се извърна към Том.

— Можем ли да разчитаме на помощта ти?

Том усети как в стомаха му се надига отвращение. Не бе дошъл за това.

— Вие... вие искате да го убиеете?

— Разбира се — отвърна Каиафа.

Том се ужаси. Беше предал приятеля си на хора, които щяха да го убият... а ако откажеше да им помогне, можеше да убият и него, само защото е научил плановете им. Том се мъчеше да намери думи... и откри една-единствена.

— Не.

Каиафа примигна.

— Какво каза?

— Не... — нервно повтори Том. — Дойдох тук да докажа, че Исус е измамник, че е обикновен уличен фокусник, но не да заговорнича за смъртта му.

Каиафа тръсна глава, сякаш да я прочисти.

— Самият ти свидетелства за неговите престъпления. Трябва да разбереш, че той...

— Не е извършил нищо толкова лошо, че да заслужава смърт — прекъсна го Том.

Фарисеите се намръщиха, но Том продължи, подтикнат от тежестта на собствената си вина.

— Нарушил е някои от глупавите ви морални норми. Казал е някои неща, които са в противоречие с това, което проповядвате, но вие говорите за човек, който ми е приятел, независимо от противоречията ни. Няма да ви помогна да го убиете.

— Богохулник! — извика Каиафа и скочи. Държеше бич.

Том погледна бича. Откъде се бе появил, по дяволите? Нима този човек го държеше на удобно място за случаи като сегашния? И изведнъж бичът изплющя и разкървави бузата му.

Том стисна бузата си и погледна към вратата. Беше затворена, а и Тарсий му препречваше пътя.

Всички се бяха изправили и бяха готови да скочат върху него. Том реши, че ще е по-добре да действа пръв. Изкрещя и се хвърли върху Тарсий, заби лакът в корема му, вдигна го и с всички сила го блъсна във вратата. Тя се строши и двамата изхвърчаха на улицата. Тарсий беше отдолу.

Том бързо се надигна и прескочи Тарсий, който се превиваше от болка. Каиафа удари Том с бича и отвори кървава рана на гърба му. Том падна на колене и фарисеите го наобиколиха.

Такава ситуация не бе напълно непозната за Том. Бе участвал в достатъчно сбивания — но никога силите не бяха толкова неравностойни. Десет срещу един. Знаеше, че единственото му спасение е да бяга, но беше заобиколен. Огледа противниците си. Някои бяха стари за тези времена, вече към петдесетте, пък и фарисеите едва ли имаха опит в сбивания. Повечето хора в Йерусалим се страхуваха твърде много от тях, за да им се опълчат. Том обаче не беше като повечето хора.

Като се преструваше, че раните му са по-сериозни, отколкото бяха, той започна да се моли:

— Моля ви, спрете. Не ме убивайте! Ще ви помогна! Ще направя всичко, което искате.

Това като че ли ги накара да се разколебаят и затягащият се кръг спря. Том не чака и секунда повече, прилекна и ритна назад — и уцели Сила в коляното. Още преди той да падне, Том вече беше скочил и нападаше Гамалиил. Повали го на земята, но преди да може да се

обърне, го обсипа с порой от удари, идваха от всички посоки. Но бяха слаби и причиняваха малко поражения.

Том се ухили. Беше все едно да се бие с гимназистки. А пък и докато беше заобиколен от толкова хора, Каиафа нямаше да може да нанася удари с ужасния си бич.

Том сви юмруци и сам започна да удря. Не можеше да види кого точно и какво става. Всичко, което видя, бе, че след само шест негови удара пространството наоколо му се разчисти. Можеше да се закълне, че някой извика:

— Стойте настрана от него! Той е обладан от бесове!

Каиафа вече вдигаше бича. След момент на нерешителност от страна на Том — дали да бяга, или да напада — Каиафа замахна и бичът раздра ръката на Том до кръв. Той изохка — в същия миг някой го удари в гърба с дъска от строшената врата.

Том падна на четири крака и запълзя колкото можеше по-бързо. Бичът отново изплющя, Том усети пареща болка в бедрото, скочи и побягна.

Гласовете на преследвачите му скоро заглъхнаха зад него — макар и пребит, Том бе в по-добра форма от фарисеите, които прекарваха повечето си време в мързелуване.

Беше направил грешка. Фарисеите не можеха да му помогнат... а точно сега само един човек можеше. Трябваше да открие Дейвид, преди да стане прекалено късно. Щеше да се реваншира, че бе предал приятелите си. Библия или не, историята грешеше. Том щеше да спаси Исус. Веднага щом Дейвид спасеше самия него.

РОЖДЕНИЕ

17. ПРИЕМАНЕ

30 г.сл. Хр.

18:07

Витания, Палестина

Сянката на една стара смокиня осигури на Дейвид така нужната почивка. Той се облегна на дървото и загледа потъналата в зеленина местност. Беше напуснал Йерусалим и се бе оттеглил на един хълм северно от Витания — с Том често идваха тук, за да говорят и понякога да се отправят в бъдещето за „Чери Пепси“, порция ребърца или каквото друго им липсваше от собственото им време. Но сега ширналата се природа не можеше да успокои нервите му. Истинска буря от мрачни мисли бушуваше в съзнанието му. Том ги бе предал. Том се бе превърнал във враг. Искаше му се това да не е вярно, но беше видял Том с фарисеите, как им казва точно това, което искаха да чуят. Бе минал на другата страна и по този начин бе направил Библията неточна. Мътните го взели!

Обзе го желание да се помоли. Не бе от хората, които се молят ежедневно, молитвата бе нещото, което обикновено отправяше, когато животът ставаше труден, отчаян или безмилостен. Ала сега... сега не беше сигурен, че има смисъл. От друга страна, беше упорит и не искаше да се отрече от вярата си. Само той и Том знаеха за предателството му. Как би могло то да бъде записано в Библията, ако никой друг не го бе видял?

— Господи Исусе — каза високо Дейвид, — знам, че си тук, на земята, с мен сега и мога лесно да говоря с теб лице в лице, но също знам, че можеш да чуваш молитвите ми... Ако Том работи срещу теб, моля те покажи ми какво искаш да сторя. Така ли са се развили нещата? Това ли е твоята воля? И освен това... Моля те, върни Том при мен. Моля те, отвърни го от мъжете, които искат да те убият. Моля те, запази го...

— Дейвид — прекъсна го гласът на Том.

Дейвид подскочи. Не бе чул Том да се приближава.

— Сам ли си приказваш? — попита Том.

Дейвид бързо се обърна, видя Том в тъмната сянка на дървото и каза сухо:

— Върви си.

— Трябва да ми помогнеш — рече Том.

— И аз ли искаш да предам Исус? — кипна Дейвид, скочи, хвана Том и го блъсна в дървото.

Том изкрещя от болка.

Дейвид се взря в лицето му. Около отворената рана, причинена от бича на Каиафа, се бе спекла съсирена кръв.

Дейвид пусна Том и отстъпи крачка назад. Чак сега видя от стойката на Том, от това как се държеше за корема и дишаше на пресекулки, че е пребит почти до смърт.

— Какво ти е?

— Трябва да видиш другия, по-точно другите — засмя се насила Том и веднага се смръщи от болка. — Не беше съвсем честен бой.

Опря се на дървото и седна бавно, внимаваше да не засегне раната на гърба си. Дейвид се наведе над него.

— Видях те, Том. Те искат да го убият, а ти им помагаш.

Том го погледна и изпъшка:

— Не... им помагам.

— Недей да ме лъжеш — каза Дейвид. Започваше да се вбесява, независимо от раните на Том. — Видях те с тях. Последвах те в Йерусалим.

— Казвам ти истината. Казах им, че няма да им помогна да убият Исус. Казах им, че само искам да докажа, че е измамник, че ми е приятел и че не искам да имам нищо общо с убийството му.

Това бе нещо ново за Дейвид.

— Сериозно ли?

— Следващия път, когато шпионираш, опитай да чуеш целия разговор. — Том се подсмихна. — А, освен това им казах, че религиозните им закони са глупави.

Дейвид сложи ръка пред устата си.

— Не го приеха твърде добре — добави Том.

— Казал си такова нещо на фарисеите? — възкликна Дейвид.

Том кимна.

— Радвай се, че са те оставили жив — нервно се изсмя Дейвид.

— Те всъщност не искаха — отвърна Том. — Дейвид, трябва да ги спрем.

Дейвид коленичи пред него.

— Не можем.

— Защо пък не?

— Спомняш ли си, когато Исус те призова да станеш ученик? И как аз се върнах в бъдещето?

— Да, и какво от това?

— Така и не ти казах какво открих.

Том се поизправи в очакване на следващите думи.

— Том... миналото не може да бъде променено.

— Не приказвай глупости. — Том щеше да се засмее, но се сдържа поради страх от болката, която щеше да предизвика това.

— Замислял ли си се как е възможно ученикът Тома да го има в Библията, преди ние да се върнем във времето? Времето не може да бъде променено. Всичко, което вършим в момента, вече е история.

— Нещо не те разбирам.

— Ти винаги си загрявал бавно, а сега си и пребит, така че ти прощавам тъпотията.

— Ти си тъпак! — изсумтя Том. — Хайде казвай.

— Виж сега. Никой не се връща назад във времето, за да убие Хитлер. Знаем това със сигурност, защото ако беше станало, това щеше вече да е история и нямаше да има холокост. Убийството на Кенеди не е осуетено, Световният търговски център си е унищожен... а Исус ще умре на кръста. Тези неща не могат да се променят. Миналото си е минало, Том. Промените, които правим, вече са записани в историята.

— Искаш да ми кажеш, че Исус ще бъде убит и ние не можем да направим нищо?

— Това вече е история.

— Ще я видим тази работа.

— Предупреди го, ако това ще те успокои, но аз съм сигурен, че той вече е наясно. — Дейвид се изправи и му подаде ръка. — Ела сега да отидем да видим Мария и да се поизмием.

Щом тръгнаха към дома на Мария, Марта и Лазар, Дейвид се усмихна. Том не бе предал приятелите си. Библията беше точна. Осъзна, че въобще не е трябвало да се съмнява. Но усмивката му помръкна, когато осъзна изцяло какво значи това. Следващите няколко

седмици щяха да са най-прекрасните и най-ужасните в живота и на двамата. Те щяха да изживеят чудото на Бог и чистото зло на човеците. Беше почти сигурен какво ще стане с Том, но нямаше представа каква ще е собствената му съдба. А това го плашеше най-много.

Пет дни изминаха, преди Том да се почувства достатъчно добре, че да стане от леглото. Раните му зарастаха бързо под нежните грижи на Мария. Той щеше да остане и по-дълго, отдаден на това внимание, но Дейвид настоя отново да се присъединят към Исус и учениците. Идваше Пасха и Исус щеше да влезе в Йерусалим, града, който го обичаше и го мразеше.

Том си спомни как бяха празнували Пасха със семейството му, когато бе дете — историята на празника го очароваше. Бог освободил своя народ и погубил египетските господари, като убил всеки първороден син в египетската земя, но пощадил евреите, които белязали домовете си с кръвта на пасхалния агнец. Историята продължаваше с огнени стълбове, египетски армии и разделянето на Тръстиковото море. Той много добре си спомняше как баща му се оплакваше от евреите, които твърдяха, че се разделило Червено море.

— Нима не знаят собственото си наследство? — викаше той. — Всеки добър евреин е наясно, че е било Тръстиковото море!

Но това, което помнеше най-добре, бе как тормозеше по-големия си брат — всяка година му казваше, че къщата им е останала небелязана на Пасха и че Бог може да се върне за първородните. Месец след десетия рожден ден на Том родителите му се разделиха, празнуването на Пасха бе забравено, а интересът на Том към библейските теми бе изместен от математиката и по-късно от момичетата.

Това бе сякаш в някой отминал живот, а и две хиляди години напред във времето. Сега Том гледаше надолу към Йерусалим, искрящ на яркото следобедно слънце. Не можеше да повярва на това, което ставаше. Йерусалим беше пълен с хора, събрали се за Пасха, и мнозина от тях искаха да убият Исус. И въпреки това те бяха тук, на този хълм, и се канеха да влязат през градската порта. Том бе предупредил Исус и бе установил, че Дейвид е прав. Исус знаеше за заплахата. И не само това — знаеше, че със сигурност ще умре.

Разговорът им бе приключил внезапно, тъй като Том не искаше да изплаши Мария с някой гневен изблик, след като тя така нежно се бе грижила за раните му. А що се отнасяше до Мария... не знаеше какво да прави. Не бе изпитвал такива чувства към жена след Меган... но след като Исус умреше... и не възкръснеше... Том знаеше, че с Дейвид ще се върнат в бъдещето, без Мария. Беше решил, че е най-добре да забави нещата, така че когато с Дейвид изчезнат, да не я боли толкова. Когато тя затвори очи, за да я целуне за лека нощ, всичко, което почувства, бе движението на въздуха — Том се обърна и си тръгна, без да обели и дума.

Това бе едно от най-трудните неща, които му се бе налагало да прави, ала това, което се канеха да направят сега, беше дори още по-лошо. Том, Дейвид и учениците стояха зад Исус и гледаха надолу към Йерусалим. Гледката беше свръхестествена. Вестта за идването на Исус беше плъзнала из града и тълпи вярващи се бяха подготвили да го посрещнат. Хиляди хора се трупаха пред градските порти, вееха палмови клонки и викаха:

— Осанна! Осанна!

Звукът можеше да се чуе от Витания още преди да бяха тръгнали на път сутринта.

Том се изправи до Исус и попита:

— Сигурен ли си?

Исус кимна.

— Тогава да почваме — заяви Том.

— Почакай — каза Исус много сериозно. — Не съм готов.

Том въздъхна облекчено. Може би в края на краищата Исус нямаше желание да умира. Нима започваше да се освестява? Може би просто щяха да си тръгнат и Исус нямаше да бъде убит, и...

Исус се скри зад едно дърво. Том погледна питащо другите ученици, но повечето само свиха рамене. И те нямаха представа какво се случва.

А после дойде отговорът — под формата на шуртене.

— Дори самият Син Божи трябва от време на време да се облекчава! — каза с мощен смях Матей.

Исус излезе иззад дървото, оправяше дрехата си и се усмихваше.

— Е, вече съм готов.

— Не забравяй дорестия си жребец — рече Матей.

— Че бих ли могъл? — учуди се Исус. — Доведете ми го.

Петър докара едно магаре и Исус се качи на гърба му. Том се усмихна на абсурдната картинка, която представляваха. Хората в подножието на хълма очакваха цар, някой избавител от мрачните времена, в които живееха, някой могъщ воин, който да посече враговете им и да освободи народа им от римляните. Вместо това щяха да получат Исус, дърводелеца, възседнал магаре. „Нищо чудно, че са го убили“, помисли Том.

Запътиха се към града. Том забеляза, че всички са изнервени и несигурни — с изключение на Дейвид и Исус. На Том му се искаше да знае това, което знаеха те. Стомахът му се бе свил почти непоносимо.

Тарсий и Каиафа стояха на градската стена и гледаха хората, които размахваха палмови клонки към Исус, ненавистния Исус, който яздеше магарето така, сякаш бе цар. Самата дързост на този човек ги разяряваше. Устната на Тарсий потръпна.

— Ако скоро не направим нещо, хората няма да се настроят срещу него.

Каиафа присви замислено очи. Видя Том да върви заедно с другите ученици и се озъби. Беше се надявал Том да умре от раните си. Огледа лицата на останалите ученици и щом очите му се спряха върху Юда, погледите им се срещнаха. През ума на Каиафа проблесна мисъл, сякаш не негова, а чужда, като че ли някой ясно прошепна в ухото му.

— Ако го хванем сега, ще ни убият с камъни. Но може би ще се намери и друг начин — каза той.

— Наумил ли си нещо? — попита Тарсий.

— Погледни — каза Каиафа и посочи Том, който вървеше зад Исус, Дейвид и останалите ученици.

— Да, оня, който избяга — каза Тарсий. — Не мисля, че вече ще ни е от полза.

— Тъй е. Ала щом един ученик се усъмни в Исус дотам, че да поиска да го изобличи като измамник, може би друг ще повярва, че Исус е толкова грешен, толкова зъл, че може както нас да поиска той да умре.

— Де да беше истина — рече Тарсий.

— А може вече да е... Виж ей там — каза Каиафа и посочи с пръст. — Онзи дребният. Юда, май че беше Юда. Да, ние знаем, че е така.

Тарсий се вгледа и видя Юда, който сега бе забил поглед в земята.

— Изглежда някак посърнал, нали? Ще може лесно да бъде уговорен.

— Ще хванем Юда и ще го накараме да изпълни волята ни — каза Каиафа, стисна ръце и си заговори сам: — Да. Да! Не. Волята на нашия господар. Да, на нашия господар. Ще идем и ще я изпълним. Да.

Извърна се от гледката на това, което вече възприемаше като последен успех на Исус. От този момент вече той щеше да контролира умовете и душите на хората си. Щеше да използва властта си, за да изпрати Исус на смърт. Щеше да върне Израил на евреите, на законите Мойсееви, на фарисеите... на Господаря.

Тарсий и Каиафа си тръгнаха от стената, като оживено обсъждаха планове си за бъдещето. Докато вървяха, сенките им ги следваха... а заедно с тях и една трета сянка.

Юда вървеше през пазара в долната част на града. Винаги с голяма гордост вършеше задължения си, дори когато покупките бяха тежки. Ала днешната поръчка беше лесна: само хляб, и Юда бързо купи пет самуна. Сега имаше време да огледа сергиите и да си купи някой вкусен плод. Никой не бе по-умен от него!

Изведнъж погледът му се спря на една сергия със сребърни и златни украшения, обсипани с най-различни блещукащи камъчета.

— Заповядай, заповядай! — подкани го продавачът. — За стопанката ти или за теб самия?

Чудните накити плениха Юда, очите му заблестяха от любопитство. Продавачът съзря шанса си и го използва.

— Това много ще ти отива, господарю.

— Аз... не съм сигурен — каза Юда. Очите му бяха широко отворени.

Продавачът му подаде една гривна — златна, с два зелени скъпоценни камъка и червен рубин — и заяви:

— Тази гривна е от съкровищата на самия Соломон.

— Тъй ли? — Веждите на Юда подскочиха.

— Пробвай я. Виж как ти приляга.

Юда вдигна ръка и продавачът ловко наниза гривната на китката му.

— Сякаш си самия цар Соломон, господарю!

— Купи я — зазвуча глас в главата на Юда.

— Да, купи я! Ти си царят — добави друг.

Юда реши, че гласовете са негови собствени, и се ухили широко. Гледаше гривната. Наистина беше много хубава.

— Колко струва? Взимам я.

Никога не бе купувал нещо, което да не му е поръчано, а сега, когато го направи, се чувстваше прекрасно. Вярно, скъпо беше, ала той отговаряше за парите и не беше нужно никой да узнае. Ако някой попиташе, щеше да каже, че е подарък.

Излезе от пазара и тръгна по една широка уличка. Изведнъж чу тънко гласче:

— Помощ!

Гласът идваше от някаква тясна уличка.

— Какво има, детенце? Не мога да те видя — каза Юда.

— Тук съм. Ела да ми помогнеш!

Юда внимателно се приближи и надзърна в сенките на уличката. Стори му се, че вижда на земята дребна фигура.

— Помогни ми, моля те! — Момиченцето беше изплашено, може би се беше ударило.

Юда погледна гривната си — тежка, изящна, царствена. Мъж с такава гривна не можеше да откаже помощ. Той остави хляба на земята и пристъпи в уличката.

Момиченцето седеше на земята с гръб към него.

— Изгуби ли се? — попита Юда и спря до него.

— Помогни ми — отвърна то.

Внезапно едно забравено чувство обзе Юда. Откакто бе спасил приятелите си да не ги убият с камъни в храма, не се бе плашил от нищо. Беше станал нов човек, смелчага. Не можеше да разбере защо изведнъж пак го обзема страх. Пръстите му изстинаха и се разтрепериха. Помисли си да се върне назад, но не можеше да изостави момиченцето на опасността, която го грозеше.

— Кажи ми, детенце, как да ти помогна?

— Следваш ли мъжа, който се нарича Исус? — попита детето.

Юда се изпоти, очите му се стрелкаха из уличката. Какво го караше да се чувства така? Сетивата му се блъскаха в черепа, крещяха за опасност, караха го да избяга. Ала детето!

— Да, да, следвам го. Хайде, ела. Да те изведем от тази уличка. Бързо, детенце.

— Дай ми ръка — каза детето.

И вдигна пухкава ръчичка във въздуха и Юда я хвана. Отначало тя бе като перце... а после стисна пръстите му като преса за вино. Момиченцето рязко извърна глава към него — и Юда видя нацепено разкривено лице, сякаш кожата бе окапващата кора на гнил дънер.

— Юда, Юда — проговори момиченцето с глас на гневен старец. — Колко си доверчив. Дори и хищният лъв може да изглежда чист и невинен като малко дете. Нима твоят учител не те е научил на това?

Гърдите му се издигаха и спускаха, сърцето му биеше лудо, в гърлото му заседна буца от ужас. Какво беше това? Юда отвори уста, за да извика, но не излезе никакъв звук. Мракът в уличката се раздвижи, загърчи се по стените и земята като жива сянка. Запечатата входа на уличката и Юда се почувства сам, съвсем сам.

Изтръгна ръката си от ужасното момиченце и падна назад, удари се в една стена. Момиченцето се наведе над него, лицето му — излъчваше мирис на гнилоч — бе само на сантиметри от неговото.

— Знаеш ли кой съм, Юда?

Юда целият трепереше. Не можеше да отвори уста.

— Да, знаеш... Виждам го в погледа ти — с усмивка каза момиченцето.

— Какво искаш от мене? — извика Юда.

— Казах ти истината — отвърна момиченцето и се изправи. — Виждаш ли. Не съм съвсем лош. — Ухили се широко. — Искam да ми помогнеш.

Вихрещият се мрак се сгъсти още повече, сви уличката в триметрова черна кутия и продължи да се стяга. От тъмнината зазвучаха гласове.

— Ти ще ни помогнеш. Да, помогни ни. Купи гривната. Толкова ти отива! Като цар си! Като глупак! Като предател! Да, да, да!

— Ще ми помогнеш ли, Юда? — попита момиченцето.

Тъмнината се съгъстяваше все повече и повече, заплашваше да ги смаже и двамата. Юда усети как нещо изсмуква живота му. Сърцето му блъскаше. Пожела си да умре, но знаеше, че смъртта няма да дойде. Стисна очи и извика ужасено:

— Да! Ще ти помогна! Само спри! Моля те, спри!

Непоносима болка обгори гърба му, плъзна през раменете в главата му. След това изчезна. Юда изчака няколко мига. Не чуваше нищо, не усещаше нищо. Отвори очи. Момиченцето го нямаше. Беше сам в уличката. Юда стисна главата си с ръце, разхълца се и заплака като пребито дете.

— Ставай, Юда! — долетя мощен глас.

Юда изкрещя и скочи. Завъртя бясно глава да види кой вика. Но нямаше никого. Нямаше момиченце. Нямаше тъмнина. А гласът... гласът. Той бе навсякъде около него... Не, беше вътре в него.

— Знаеш къде трябва да отидеш. Каиафа те очаква. Знаеш какво трябва да се направи. Юда, имам вяра в теб — каза гласът.

Юда изхлипа, изтича до началото на уличката, взе хляба и се завтече към горната част на града.

18. ПРЕДАТЕЛСТВО

2005 г.

07:01

Аризона

С невъобразим шум Сали нахлу в съблекалнята — повлече цяла закачалка средновековни облекла, засъбаря на пода метални ризници и брони, дълги мечове и щитове с най-различни гербове и форми. Падна на четири крака и повърна в един кожен ботуш. Дейвид ѝ беше разказал за страничните ефекти от пътуването във времето, но гаденето бе много по-лошо, отколкото го бе описал. А на нея все още ѝ предстоеше действително да пътува във времето — сега просто беше използвала часовника, за да се прехвърли от въздуха в отделението за облекла, за което отговаряше. Знаеше, че ако ще спасява Том и Дейвид, трябва да се слее с обстановката възможно най-добре, а сегашният ѝ прилепнал по тялото костюм на нинджа нямаше да свърши работа.

Отново ѝ се догади, но тя преглътна и се вцепени, защото вратата с проскърцване се отвори. Някой беше чул шума! Сали се спотаи зад купчина униформи на британската армия и затаи дъх. Чу стъпки, шумоляха из мрака, влезлият търсеше нещо... ключа на лампата!

Крушките блеснаха и стаята се изпълни с флуоресцентна светлина.

— Директор Макфийлд, вие ли сте?

Беше Спенсър. Откъде можеше да знае, че е тя?

Той спря. Сали можеше да усети как очите му я търсят.

— Видях как взехте часовника. Дейвид ми каза, че ако нещо се обърка, мога да ви имам доверие. Той досега трябваше да се е върнал... което значи, че нещо се е объркало... но вие вече сте се сетили за това, нали? Затова и вие ще отидете в миналото.

— Откъде знаеш всичко това, по дяволите? — каза Сали и се изправи.

Спенсър оголи зъби в уверена усмивка.

— Вие ме назначихте, значи знаете, че съм доста съобразителен.
Сали се подсмихна. Спенсър беше прав. Беше съобразителен... ала беше научил прекалено много.

— Какво знаеш за Дейвид?

Спенсър намести очилата си и почти не направи усилие да скрие гордата си усмивка.

— Видях го.

— Кога? — попита Сали.

— Преди двамата с Том да се отправят назад във времето.

— И аз го видях. Всички го видяхме.

— Поправка. Този Дейвид, когото видях аз, се беше върнал от миналото, облечен в дрехи, подходящи за първите години от новата ера — обясни Спенсър. — Едно по-щателно оглеждане на наличността в приемната зона показва, че в действителност липсва един предмет, а втората времева сигнатура не е била смущение във време-пространството, тоест не е случаен ефект от пътуването във времето...

— Бил е Дейвид... — промълви Сали.

— Именно. Дейвид ми даде инструкции, които да следвам — с което се справих перфектно, бих добавил — и те включвах да ви намеря, ако двамата с Том не се върнат до час от времето им на тръгване. Прецених, че логичният вариант за действие ще е в миналото да се изпрати някой друг, но като видях как нампаният капитан Робъртс поема през времевия поток, ми стана ясно, че е само въпрос на време, преди вие самата да предприемете действия.

На Сали започваше да ѝ писва от пространните му разяснения.

— Всичко това е чудесно, Спенсър, но давай по същество.

Спенсър си спомни с кого разговаря и се стегна.

— Тук съм, за да ви помогна, директор Макфийлд.

С какво можеше да ѝ бъде полезен някакъв дребен кльощав учен точно сега? Сега не беше време за напъване на мозъци, правене на хипотези или обсъждане на съдбата на вселената. Тя имаше нужда от действие.

— Спенсър, можеш ли да ми осигуриш малко време?

— Времето е наша специалност, директор Макфийлд — гордо отвърна Спенсър. — Времето е нашият нов най-добър приятел.

Сали обясни подробно мисията на капитан Робъртс и как той възнамерява да я осъществи. Каза му за насекомоподобните роботи с

отрова, която може да убие човек и да направи това да изглежда като алергична реакция. Разказа му всичко. Щом Дейвид имаше доверие на този човек, тя също можеше да му вярва.

— В кое време смятате да отидете? — попита Спенсър.

— Същото, в което и Робъртс, но достатъчно надалеч, за да не ме забележи.

Заметна се с една роба върху прилепналия си костюм. Знаеше, че маратонките ще се виждат, но най-вероятно щеше да ѝ се наложи да тича, а те щяха да ѝ дадат предимство. Омота часовника с върви, за да го прикрие доколкото може, и се забули с някаква забрадка.

— Можеш ли да позабавиш нещата тук за известно време? Да създадеш темпорална тревога или нещо такова? Да ми дадеш още малко време?

— Мога — кимна Спенсър. — Не се безпокойте за нищо тук. Държим всичко под контрол.

Сали реши, че Спенсър говори малко странно — в множествено число за себе си, все едно пише научна статия. Е, вероятно беше просто от нерви.

— Благодаря — каза тя. — Ти си добър човек.

И след като натисна няколко бутона на часовника, добави:

— По-добре се отмести.

Спенсър се дръпна до вратата, а Сали изчезна през времето сред ярка светлина и гърмеж. Оказваше се по-лесно, отколкото си го беше представял. Когато в съзнанието му като откровение от небесата се всели идеята да обърне най-последните случки в своя полза, не беше съвсем сигурен, че ще стане. Ала Сали бе реагирала точно според плановите му, а новите му съмишленици щяха да направят така, че бързо да се изкачи по стълбицата.

Извади от задния си джоб клетъчен телефон и го отвори.

— Директор Дуайт? Да, Спенсър се обажда. Директор Макфийлд току-що се отправи назад във времето... Да, сър... в същото време като капитан Робъртс... Да, сър. Благодаря ви, сър. Да, сър!

Затвори телефона. Беше се ухилил до уши. Просто ей така си бе осигурил поста на Дейвид като водещ учен в отдела за пътуване във времето. Издигаше се! Изкиска се доволно и тръгна към Приемна зона

Алфа — нямаше търпение да започне да изучава своите безценни предмети от бъдещето.

Бе прекалено доволен, за да осъзнае, че ликуващите гласове в съзнанието му не са негови.

— Добра работа! Толкова си велик! Но имаме да свършим още неща. Да. Чака ни още много работа. Да! Да. Бъдещето ни очаква.

Спенсър хвърляше две сенки. Когато зави по коридора, едната се откъсна и продължи към приемното помещение на директор Дуайт.

Директор Джордж Дуайт и Джейк Париш седяха един срещу друг в кресла от мека кожа. Стаята беше малка, идеално помещение за такава среща. Стените бяха звукоизолирани. Нямаше прозорци. Нямаше вентилационни отвори. Нямаше врати.

— Нещата не се развиват съвсем по план, сър, но мисля, че вече сме ги овладели — каза Джейк.

— Как ти е гърлото? — попита Джордж.

Джейк потърка гърлото си. Болеше го адски.

— Тази жена знае да удря.

— Освен това е колкото силна, толкова и умна, така че недей още да приемаш, че е излязла от играта.

— Да, сър.

— Какъв е статусът на нашите малки приятелчета?

— Пригответни и готови да тръгнат. Знаем къде и кога се намират Сали и Робъртс, а с инсталирания софтуер за лицево разпознаване намирането на другите двама не би трябвало да е проблем.

— Променена ли е отровата?

— Разбира се, сър. Отровата действа по същия начин, но времето за поразяване е намалено на половин час. Сали почти няма да има време да ги открие и да им даде противоотровата. Разбира се, дотогава за всички тях ще е прекалено късно.

— Отлично. Колко тъжна е цялата тази бъркотия. Цял кошмар за отдела за връзки с обществеността.

— В момента Спенсър с екипа си се подготвя да прибере телата. Мисля, че една катастрофа с хеликоптер ще е подходящ начин да се отървем от тях.

Джордж с усмивка се облегна назад.

— Опитваш се да се направиш на директор.

Джейк отвърна на усмивката.

— Е, все пак имаме вакантно място.

— Свърши работата... и няма да е вакантно.

Джейк стана и тръгна към една от голите стени.

— Можете вече да сложите табелката на вратата ми. Няма да ми отнеме много време.

Стената със съскане се отвори. Джейк излезе и зави надясно. С всяка стъпка походката му се забързваше. Вратата зад него тихо се затвори и той спря. Беше сам в прохладния коридор. Джордж беше истински глупак. Джейк беше много повече от помощник. Той ръководеше тази компания. Той се разпореждаше. В момента, в който оправеше неразбориите на Джордж, щеше да седне на мястото на шефа си и да изведе компанията на неподозирани висоти.

— Мислиш ли, че е възможно? — запита се сам Джейк.

— Да, така мислим — отговори си Джейк.

— Ние също!

— Да!

— Толкова е забавно!

Том се разсмя от сърце на Матей, който имитираше фарисеите. Беше невероятно. Исус и учениците вечеряха в стаичка, която бяха наели за през нощта. Рядко им се беше случвало да се гощават с толкова добра храна, но пък тя не им беше дадена без пари. Това ядене беше по-различно, него си го купиха и го бяха платили, а мъжете и жените, които им прислужваха, не го правеха на добра воля. И на тях им се плащаше. Това не беше просто поредната вечеря. Беше официална, толкова официална, колкото може да бъде, когато всички са се излегли около масата и си взимат храна с късчета хляб.

Беше започнала необичайно. Исус им бе измил краката. Том беше навикнал слуги да му мият краката — в миналото това беше нещо обикновено, тъй като всички носеха сандали и се хранеха полулегли, като приближаваха прашните си нозе прекалено близо до яденето. Ала никога друг ученик не беше мил краката на Том, още по-малко самият Исус. Той се удиви колко смиряващо е това.

Но измиването на краката не бе нищо в сравнение с това, което Исус направи после. Взе хляб и вино, говори нещо за това как те били неговата плът и кръв, след което всички ядоха. На Том, а вероятно и на останалите, им трябваше известно време, за да се отърсят от усещането, че това е начин, по който Исус си взема сбогом с тях. На Том му се искаше Дейвид да е с тях, за да му обясни какво се случва.

Обстоятелството, че Дейвид липсва, отначало му причини известно безпокойство — Дейвид бе отвън и се хранеше сам: Исус бе казал, че тази вечеря е само за учениците. Том не желаше да бъде изправян пред никакви изненади, а обикновено можеше да разбере по изражението на Дейвид дали ще се случи нещо добро или неприятно. Обаче Дейвид го нямаше, така че Том се постара доколкото може да се отпусне и да забрави за това, което можеше или не можеше да се случи. Досега вечерята се развиваше както обикновено. Матей разказваше смешки и всички се смееха.

Том седеше до Йоан — приятен човек, но досега Том не бе имал възможност да го опознае по отблизо. По време на вечерята двамата се запrikaзваха, така както се случва понякога с хора, които се хранят и забавляват заедно. В края на краищата имаше дванадесет ученици и всички почти през цялото време бяха заети. Сред учениците се бяха оформили приятелски групички и Том не бе изпитвал необходимост да опознава всички, но сега се зачуди дали не е пропускал нещо.

Йоан беше умен. Дяволски умен. Том с удоволствие слушаше теориите му за всичко, от това как летят птиците до това какво представляват кратерите върху луната. Това, което най-много го порази, бе, че Йоан често почти с точност уцелваше. Ако не се бе превърнал в ученик на Исус, Йоан вероятно можеше да стане първият Да Винчи в света.

Том вдигна поглед от храната и видя Юда да влиза в стаята. През цялата вечер дребничкият мъж не можеше да си намери място и беше изнервен. Том реши на сутринта да го разпита какво не е наред — сега Юда беше зает да поръчва храна и да се разплаща с прислугата.

— Приятели, братя, чуйте ме — каза Исус.

Стаята се смълча, всички очи се приковаха в него.

— Сега, щом всички сте се сбрали, има нещо, което трябва да ви кажа... нещо, което трябва да изрека сега, тъй че щом се случи, да повярвате в каквото съм ви учил. Може да не повярвате в това, което

ще ви сторя знайно, ала бъдете сигурни, истина е... Един из вас... ще ме предаде.

Всички спряха да дишат. Заспоглеждаха се. Нима говореше сериозно?

През стомаха на Том премина тръпка на безпокойство. Той насмалко не бе предал Исус. Дали това се броеше? Нима Исус говореше за него?

Петър, който седеше до Йоан, го смушка с кокалестия си лакът.

— Питай го кой е.

Йоан се обърна към Исус.

— Кой ще те предаде? Кажи ни, кой от нас ще е?

На масата беше останало само едно парче хляб. Исус го вдигна и рече:

— Онзи, комуто натопа залък и подам.

И топна къшея в паничка, в която имаше зехтин, чесън и подправки. Точно тогава Юда, който почти не беше обърнал внимание на разговора, тъй като говореше с един слуга за парите, се наведе към ухото на Исус и прошепна:

— Свършил ни се е хлябът, дали да ида да купя още?

Исус му отвърна:

— Добре че предлагаш, ала самият ти не си сложил още залък в уста. Вземи този хляб и хапни.

Юда взе парчето хляб и тръгна към вратата, а Исус рече след него:

— Каквото ще вършиш, върши го по-скоро. Времето изтича.

Юда бързо излезе от стаята, а Исус се обърна към учениците, които изглеждаха разочаровани.

Петър се спогледа с Том, който погледна Йоан, който пък се обърна към Матей и така нататък. Всички бяха объркани и ядосани от очакването.

— Ъ-ъ, Исусе — рече Том. — Какво стана с хляба и предателството? Щеше да ни покажеш предателя, но просто даде хляба на Юда... да го изяде... и той излезе!

Исус огледа масата.

— Явно сме свършили хляба.

— Юда отиде да купи още хляб ли? — попита Йоан.

Исус кимна.

— Е, тогава не можем ли да използваме плод или мръвка, или нещо друго?

Исус се усмихна и отвърна:

— Ще се наложи да изчакаме Юда.

Никой не остана доволен от този отговор, но какъв избор имаха? Върнаха се към предишните си разговори, които сега започнаха да се въртят около предположения кой може да е предателят на Исус.

Останалата част от нощта премина бързо, утрото дойде още по-бързо, ала от Юда все още нямаше никаква вест. Том искаше да вземе няколко от учениците, за да го потърсят, но Исус каза, че на Юда нищо му няма, и в ранни зори се отправиха към Гетсиманската градина на Елеонския хълм, източно от Витания и Йерусалим.

Исус въведе учениците в градината — маслинова горичка, оградена от сладко ухаещи яркочервени анемонии. Каза, че трябвало да поговори с Отца си. Учениците продължиха с разговорите си, сякаш нищо не се бе променило и нищо не се бе случило, но Том усещаше промяна, сякаш невидима сила притискаше черепа му, и тръгна да се разхожда, за да прочисти ума си.

След няколко минути спря, седна на един голям камък и вдиша дълбоко. Непрекъснато се удивяваше колко чист е въздухът тук. В Аризона нямаше голямо замърсяване на въздуха, но в особено ветровитите дни ги достигаше смог от долината на Лос Анджелис. Тук въздухът винаги беше чист.

— На какво седиш? — попита го Дейвид.

Стреснат от внезапната му поява, Том почти се катурна от камъка, но бързо си възвърна самообладанието и отвърна:

— На камък, на какво.

— А какво виждаш пред себе си, надолу по хълма? Представи си хиляди хора, които се взират в теб. Върни се няколко години назад.

Том се огледа и умът му започна да си припомня случките от миналото. Той скочи от камъка и го огледа.

— Да ме вземат мътните! Че тук започна всичко.

Дръпна се няколко крачки настрана и отново загледа камъка.

— Бях застанал тук, ти беше на камъка... Сякаш е минал цял живот оттогава.

И пристъпи към камъка и го погали, като да бе стар приятел.

— Може и да не ти се вярва, обаче бъдещето не ми липсва особено. Тук имам неща, които там никога не съм имал. Приятели. Ходя из света, уча се. В бъдещето ние бяхме спрели да учим, мислил си за това? Просто ходехме всеки ден на работа и вкарвахме в употреба вече наученото. Тук всеки ден научавам по нещо ново.

— Забравяш нещо — добави Дейвид.

— Мария. Знам. Но аз ще трябва да се върна в бъдещето. Това, което започнахме, уредите за пътуване във времето — кой друг ще се справи с това? Кой ще се погрижи да не се злоупотребява с тях?

Дейвид развеселено вдигна вежди.

— Не мога да се сетя за никой по-подходящ от нас.

— Точно така — заяви Том. — Трябва да се върнем.

Дейвид направи няколко крачки, после се обърна към Том. Лицето му беше посърнало.

— Какво има? — попита Том, озадачен от внезапната промяна.

Дейвид бавно отиде до камъка и се облегна на него.

— Нали си спомняш как ти казах, че бъдещето не може да бъде променено, защото вече се е случило?

— Сега да не са те обзели съмнения? Това си е солидна теория — каза Том.

— Не, нямам съмнения. Просто ми се искаше да не съм прав — поясни Дейвид.

Том внезапно почувства тревога.

— Защо? Какво предстои?

— То вече става.

— Какво става?

— Видя ли Юда да тръгва снощи? — попита Дейвид и го погледна право в очите.

— Да не му се е случило нещо? Добре ли е?

— Видя ли какво държеше?

— Само парче хляб, което Исус му... — Том се стегна. Не можеше да бъде... но фактът беше неоспорим. — Юда... Той даде хляба на Юда!

В маслиновата горичка някой изкрещя от болка.

— Започна се — каза Дейвид.

19. ИЗПИТАНИЯ

30 г.сл. Хр.

17:12

Елеонският хълм, Палестина

Том никога не бе насилвал дробовите си до такъв краен предел. Тичаше колкото сили имаше. А Дейвид, този „старец“, беше неотклонно след него. Прескачаха камъни и се промушваха покрай дървета, сякаш бяха зайци, които бягат от хищник. Но вместо да бягат от хищника, се бяха насочили право към него.

Излязоха на полянката, където бяха другите ученици. Всички викаха и се караха какво трябва да направят и какво не.

Том спря. Бе останал съвсем без дъх, но успя да попита:

— Какво стана? Къде е Исус? Кой изкрещя?

— Отведоха го — каза Матей, лицето му бе смръщено от отвращение. — Предателят се оказа Юда!

— Опитах се да ги спра — добави Петър и вдигна нож, по чието острие аленееха капки кръв. — Но той взе ухото на войника и го постави на мястото му... сякаш изобщо не го бях отрязал... просто го сложи и то залепна...

— Къде отидоха? — бързо попита Том.

— В момента излизат от горичката. Отвеждат го в Йерусалим, ще го дадат на съд на римляните — рече Матей, почти не вярваше на собствените си думи.

Том отчаяно погледна Дейвид.

— Трябва да ги спрем.

— Не можем. Знаеш го.

— Дори и да не успеем. Историята не казва, че не сме опитали, нали?

— Не казва.

— Това ми е достатъчно.

Том затича надолу по склона и скоро се скри от поглед. Дейвид го последва.

Матей погледна Петър и се намръщи.

— Да ги спрем. Те не знаят колко много са онези.

Вятърът вееше косата на Том, мускулите му горяха от напрежение, докато завиваше по криволичещата пътека, която извеждаше от маслиновата горичка. Внезапно се натъкна на римски войник, очевидно оставен на пост, за да предотврати всякакви опити за спасяване от страна на отчаяните ученици. Самичък, войникът не представляваше физическа заплаха за групата ученици, но носеше тежестта на Римската империя. Ако бъдеше нападнат и убит, това щеше да доведе до съд и на учениците. Войникът видя Том, отметна червеното си наметало, за да не му пречи, и спокойно извади меча си — реши, че ще е достатъчно само да демонстрира сила.

Том виждаше меча, но беше наясно, че изходът на повечето битки често зависи от това кой ще нанесе първия удар, кой е по-агресивният. Грубата сила не заместваше тактиката му, грубата сила беше тактиката му. Втурна се право към войника.

— Спри! — извика войникът, изненадан от неочаквания му устрем.

Том го блъсна като таран. Войникът отхвърча встрани, удари се в едно дърво, падна на земята и главата му се стовари върху камък. Том отпраши нататък, доволен, че войникът скоро няма да преследва никого.

След секунди дотърча Дейвид и видя проснатия страж. Том се беше побъркал! Ако не го спреше, щяха да го убият! Затича още побързо, без да забележи сянката, която го наблюдаваше от страни на пътеката, иззад едно повалено дърво.

Том едва успя да спре на ръба на десетметрова скала. Чу стъпки, обърна се и видя, че е Дейвид.

Приятелят му спря до него и двамата отчаяно погледнаха надолу.

Военна част от двадесет и пет римски войници, въоръжени с мечове и копия, се спускаше по пътеката, Исус бе по средата на групата. Водеха ги множество фарисеи, сред които и Юда.

Том падна на колене, наблюдаваше безпомощно.

— Мътните го взели!

— Каквото и да направим, нищо няма да се промени... — каза Дейвид, дишаше тежко.

— Разкажи ми — рече Том.

— Какво?

— Какво предстои.

— Не съм сигурен, че трябва...

— Разкажи ми, Дейвид, веднага. Не мога да го променя. Поне ме подготви за него.

— Не тук. Римският войник скоро ще се размърда, а не мисля, че двамата с теб можем да удържим на още едно приключение.

— Прав си. Тогава хайде да...

Туп! Парченце от скалата между двамата хвъркна във въздуха.

— Какво стана? — възкликна Том.

Дейвид оглеждаше района като мангуста, застанала нащрек. Какво търсеше? Том видя как очите му се разширяват и проследи погледа му, за да види източника на вълнението му. Всичко, което успя да види, бе някакво проблясване от светлина, отразявана от нещо, може би стъкло...

— Залегни! — извика Дейвид и блъсна Том на земята.

Туп! В пръстта изригна прахоляк и се посипа по лицето на Том.

— Какво става, по дяволите?

— Бягай! — извика Дейвид.

Скочиха и се втурнаха надолу по пътеката. Том погледна назад и видя човек, облечен в чисто нова роба — прекалено нова: изскочи от дърветата и се втурна да ги преследва. А в ръката му имаше... Пистолет! Със заглушител! Том затича още по-бързо.

Помисли си, че ако продължат с тази скорост, скоро ще се озоват право при войниците, които водеха пленения Исус. Смъртта беше и пред тях, и ги следваше. Очевидно обаче Дейвид мислеше с един ход напред, защото хвана Том за дрехата и го дръпна от пътеката.

— Оттук!

Двамата колкото тичаха, толкова и се плъзгаха надолу по затревения склон. Ако успеяха да се спуснат от хълма достатъчно бързо, щяха да се озоват на пътеката точно пред римските войници. Щеше да е на косъм. Щеше да е рисковано. Но какво друго им оставаше?

Капитан Робъртс се прокле. Имаше две идеални възможности да стреля и ги бе пропуснал. Можеше да ги застреля направо на място и

да се върне в бъдещето, без да го е грижа как ще оправдава убийството на Дейвид и Том. Само един поглед му беше достатъчен, за да разбере, че двамата са живели в миналото месеци, може би дори години. Облеклото им бе по-автентично от неговото и говореха на арамейски. Робъртс бе изучил в подробности данните и за двамата. Знаеше, че Том не може да говори този език, ала ето, че го говореше перфектно. Което означаваше, че е прекарал тук достатъчно дълго, за да го научи, което пък означаваше също, че е нарушил толкова много закони във връзка с пътуването във времето, че е съвсем в реда на нещата да бъде убит.

След още петнадесет метра Робъртс се отказа да ги преследва. Опустошителният ефект от пътуването във времето все още предизвикваше хаос в тялото му. Това бе и причината да не улучи. Трябваше да изчака. Трябваше да го планира по-добре. Нямаше да повтори същата грешка.

Обърна глава наляво и повърна, сякаш просто се оригваше. Изтри устата си и преди да успее да си състави план...

— Не мърдай! — нареди на арамейски мъжки глас.

Робъртс се обърна. Беше поваленият от Том римски войник. Робъртс не направи никакво усилие да прикрие усмивката си. Тези войници бяха смешници — слабо обучени, слабо въоръжени смешници. Робъртс можеше да го прочете в очите му. Войникът беше страхливец, който се крие зад римските символи на ризницата си.

Римският войник отстъпи, щом Робъртс закричи към него с вълча усмивка. Робъртс извади ножа си и прати в очите му слънчево зайче. Войникът примигна и ги засенчи с ръка — и можа само да види как юмрукът на Робъртс светкавично лети към лицето му.

Войникът рухна като повалено с чук добиче; земята потрепери. Ако не беше станал войник, Робъртс щеше да стане шампион по бокс. Прибра неизцапания с кръв нож и потисна желанието си да убива. Елиминирането на цивилни не влизаше в плана, стига те да не заставаха между него и жертвите му. Войникът бе извадил късмет — Робъртс просто изпусна част от натрупаното напрежение. Ала можеше да изпусне и цялото.

Задъхани, Том и Дейвид стигнаха до къщата на Лазар, Мария и Марта — надяваха се да намерят сигурност там. Посрещнаха ги много

по-сърдечно, отколкото очакваше Дейвид. Обсипаха ги с прегръдки и целувки, дори гигантът Лазар.

Дейвид реши, че Мария им е разказала за чувствата си към Том, защото сега се отнасяха към приятеля му като с член на семейството. Ала радостта от идването им беше кратка. Дейвид и Том разказаха какво се е случило в Гетсиманската градина: за Юда, войниците и фарисеите. Лазар, обикновено силен и хладнокръвен, бе покрусен от тези вести.

Не споменаха обаче за опита за убийство от страна на капитан Робъртс — отчасти, тъй като нямаше как да се обясни по рационален начин, но и също, защото самият Том все още не знаеше пълната история.

Нощта беше дълга за всички. Докато лежеше в леглото със затворени очи, Дейвид почувства нещо странно. Като дете в нощта точно преди първия ден на Ханука Дейвид винаги си лягаше рано. Нощта минаваше за миг, за да започнат празненствата през следващите осем дни... ала тази нощ Дейвид се чувстваше точно обратно. Знаеше, че щом затвори очи, утрото ще дойде прекалено бързо и ще им се наложи да се изправят пред опасности, непознати на хората от тази епоха.

Теорията му се оказа вярна. В момента, в който очите му се затвориха и тялото му се отпусна, утрото настъпи. Всички бяха станали с изгрева и само след десетина минути Лазар вече излизаше от къщата, за да иде в Йерусалим. Мария и Марта тръгнаха с него — Дейвид ги накара да го придружат. Това можеше да е последната им възможност да видят Исус жив, а и Дейвид не искаше да са в къщата, ако се появи Робъртс.

Том гледаше как Мария се отдалечава заедно с брат си и сестра си. Почувства невероятна тъга. Беше й казал само едно обикновено „довиждане“, преди тя да тръгне от къщата. Ала сега осъзна, че това може би е последният път, когато я вижда. Погледна към Дейвид и той кимна на неизречения му въпрос.

Том се спусна по прашния път и хвана Мария за раменете.

— Мария, почакай.

Лазар и Марта спряха и се обърнаха да видят защо ги забавят. Нетърпеливостта им си личеше, но не казаха нито дума.

— Много неща се случиха — каза Том, гледаше Мария в очите. — Не знам как ще свърши всичко. Не знам какво ще се случи с мен, къде ще отида, какво ще направя, но исках да знаеш... аз просто...

— Знам — отвърна Мария.

И затвори очи в очакване. Том не я разочарова пак. Прегърна я и я целуна, като за момент остана неподвижен, за да поеме меките извивки на устните ѝ. След като разделиха устни, Том отстъпи назад. Мария се усмихваше, но той беше съвсем сериозен.

— Ако трябва да си тръгна... ще дойдеш ли с мен?

— Къде ще ходиш?

— Не мога да ти кажа това. Ще дойдеш ли с мен?

— Да.

Раменете му се отпуснаха с облекчение. Този ден можеше да е и с добър завършек.

— Време е да тръгваме, Мария. Времето тече — каза високо Лазар и закрачи напред.

Марта го последва.

— Ще се видим скоро... обещавам — рече Том.

Мария кимна и след още една бърза целувка се затича, за да настигне брат си и сестра си.

Том чу стъпките на Дейвид, обърна се и го погледна. Беше все така сериозен.

— Нищо лошо няма да ѝ се случи, нали?

— Съдбата на Мария не е записана в Библията — отвърна Дейвид.

— Това не е много успокояващо.

— Е, сигурен съм, че ако ѝ се беше случило нещо лошо, щеше да бъде отразено — успокои го Дейвид.

— Ами ние двамата? Сега, щом вече сме сами, ще ми кажеш ли кой от бъдещето се опитва да ни ликвидира?

— Капитан Робъртс. Оглавява Темпоралното охранително подразделение на „ЛайтТек“.

— Какво?!

— Точно така реагирах и аз. Очевидно дори и Сали не е знаела за съществуването му. Те... охраняват времето. А твоето идване тук... е,

ти наруши правилата... горе-долу всичките, а също и аз, като не те върнах обратно.

— Топ — каза Том.

— Моля? — не разбра Дейвид.

— Темпорално охранително подразделение. Времеви ченгета със съкращението ТОП. Нали стреля по нас.

Дейвид се подсмихна. Само Том беше в състояние да измисля откачени шеги, докато някой се опитва да ги елиминира.

— Сто на сто е обучен убиец — каза Том. — И сега какво да правим?

— Можем да си тръгнем. Да се върнем в бъдещето.

— Не става. Кога ще умре Исус?

— Утре.

Том се изненада.

— Толкова скоро?

Дейвид тъжно кимна.

— Трябва да има нещо, което да можем да направим, за да се отървем от оня тип, преди да...

Том се замисли. Винаги бе смятал, че светът се състои от поредици задачи. Науката бе метод, измислен от хората, за да намират решения на тези предизвикателства. Тъй като бе един от най-брилянтните учени на света, Том вярваше, че всяка загадка има решение и че той може да го открие, стига да разполага с необходимото време. А тази задача не отне почти никакво време.

— Живеем тук от години. Сливаме се с обстановката. Станали сме местни жители. Евреи. Принадлежим на това място, а той не — каза Том.

— Какво си намислил?

— Капитан Робъртс ще бъде подложен на болезнено културно осъзнаване. Но първо трябва да привлечем вниманието му.

И тръгна нагоре по склона.

— Том, почакай. Какво си намислил? Той има пистолет, а ние не сме въоръжени! Той е трениран убиец, а ние... ние...

— Ние сме в най-добрата си форма.

— Това пък какво общо има?

— Ще направим едно малко кросче. Мислиш ли, че Топ ще може да поддържа темпото на двама старчоци?

— Мисля, че ще е в състояние да ни задмине — нервно каза Дейвид.

— Недей да се тревожиш чак толкова. Бог е на наша страна, нали така?

Дейвид се усмихна. Знаеше, че Том се шегува, но също разбираше, че това му е приятно. Беше измислил някакъв план, за да пребори мускулите с мозък, и искаше Дейвид да стане свидетел на изпълнението му, а не просто да му го разкаже.

— Само не забравяй, че моята съдба също не е записана в Библията.

— Не се бой, Дейвид. Сигурен съм, че ако беше умрял, щяха да са те споменали — с усмивка му отвърна Том.

Дейвид малко се поотпусна и попита:

— И как ще подмамим Робъртс?

Без да отговори, Том тръгна към Елеонската планина, която бе точно на север, после изкрепя на английски:

— Хей, Робъртс! Тук сме!

И продължи да вика. Надяваше се това да не отнеме много време — все пак викането на английски можеше да привлече не само капитан Роб...

Изохка и се хвана за ръката. Падна на колене и я погледна. По пръстите му се стичаше кръв.

— Тук е — каза Том. — Хайде! Тичай!

— Но ти си прострелян! — възрази Дейвид.

— Само драскотина. Нямаме време да си играем на доктори! Хайде, размърдай се, старче!

— Старче ли? Да те видим дали ще можеш да ме настигнеш!

Хукнаха към Витания.

— Къде отиваме? — попита Дейвид. — Витания е прекалено малка, там няма да можем да се откъснем от него!

— Не отиваме във Витания — отвърна Том.

— А къде?

— В Йерусалим!

Дейвид се ококори.

— Йерусалим ли? Та той е на цели три мили!

Дейвид погледна през рамо. Робъртс бавно, но сигурно ги настигаше. Вече приближаваха стените на Йерусалим. Ако имаха

късмет, нямаше да е проблем да се откъснат от Робъртс в долната част на града, но Дейвид разбираше, че това не влиза в плана на Том.

Всъщност Том го бе накарал на няколко пъти да понамалят скоростта, за да може Робъртс да се приближи. Бяха в по-добра форма, отколкото бяха очаквали. Трите мили до Йерусалим бяха изминати бързо, като през цялото време дори си говореха. В един момент Дейвид дори забрави, че ги преследват. Робъртс бе само на петдесетина метра зад тях, разстояние, което някой олимпийски спринтьор може да покрие за пет секунди, а куршумът — за по-малко от една.

— Трябва пак да забавим — каза Том.

— Полудя ли? Ще ни застреля!

— Влезем ли в града, няма да иска да привлече внимание. Ще иска да ни сгаци някъде насаме — разясни Том. — А трябва да види накъде се насочваме.

— Оставям се в ръцете ти — каза Дейвид и забави бяг.

Том извъртя глава и го погледна. Не му хареса как прозвучаха думите му, но нямаше време да прави коментар. Робъртс бързо стопи разстоянието на двадесет и пет метра. Достатъчно близо. Том и Дейвид влязоха през главните порти на Йерусалим и се смесиха с навалицата в претъпканите улици, препълнени и оживени поради вестта за съденето на Исус. Докато бързаха през тълпата, чуваха думи за вината на Исус, предположения за съдбата му и заплахи към живота му. Но не обръщаха внимание на нищо и продължаваха към горната част на града, към храма.

Дейвид се чудеше какъв е планът на Том, но не можеше да се сети. Влязоха в храма. Робъртс беше само на пет метра зад тях, достатъчно близко, за да ги застреля. Но множеството в храма го принуждаваше да държи оръжието си скрито.

— Къде отиваме? — настоя Дейвид.

— Вътре... — отвърна Том.

Дейвид виждаше, че Том вече е уморен. Дано всичко приключеше скоро.

Влязоха в Двора на езичниците — бе необичайно спокоен за четвъртък. Дейвид реши, че процесът над Исус сигурно е привлякъл вниманието на хората, като ги беше възпрям да славят Бога, за да го убият.

Приблжиха входа на Женския двор и Дейвид погледна надписа над вратата — че никой чужденец не се допуска отвъд в светилището и че който бъде хванат, сам си е виновен.

Усмихна се.

— Том, ти си гений — каза, докато влизаха в Женския двор.

Изкачиха се по стълбището към тежките бронзови крила на Никаноровата порта и я отвориха. Робъртс вече беше влязъл в Женския двор и тичаше към тях.

Дейвид и Том нахлуха в Израилевия двор. Седмина евреи, които се молеха там, ги изгледаха ядосано, когато с трясък затвориха тежките бронзови врати. Останал без дъх, Том изпъшка:

— Бързо, братя... доведете левитите! Един чужденец влезе във вътрешния храм... иска да пролее еврейска кръв в дома Господен!

Евреите реагираха светкавично — втурнаха се към Двора на свещениците и завикаха левитите.

Том и Дейвид бяха прекалено уморени, за да продължат да бягат, а и знаеха, че помощта скоро ще дойде. Обърнаха се към бронзовата порта, която тъкмо се захлопваше зад Робъртс. Той също беше останал без дъх, но пристъпваше към тях спокойно, като хищник, който знае, че жертвата му е в капан.

— Не е нужно да правиш това, Робъртс — каза Дейвид.

— Знаеш името ми? Много се радвам — отвърна Робъртс и продължи да се приближава.

И извади нож.

— Тръгни си и ще те оставим жив — заяви Том.

Робъртс спря. Том не можеше да повярва, че думите му могат да имат такъв ефект, но после разбра, че не неговата заповед е накарала убиеца да спре — очите на Робъртс се бяха вторачили в нещо точно зад него.

Обърна се и се озова лице в лице с един гигантски левит. Левитът държеше голям объл камък, а очите му се стрелкаха по тялото на Робъртс, оглеждаха всичко: русата късо подстригана коса, ножа с необичайна форма, блестящия предмет на китката му... а освен това бе наясно, че и самият Робъртс го проучва по същия начин. Двамата воители се преценяваха взаимно, като и двамата бяха наясно, че и капка погрешна преценка ще ги погуби.

Робъртс бавно бръкна под робата си. Пръстите му докоснаха дръжката на пистолета. За част от секундата откъсна поглед от левита и погледна Дейвид, чиито очи бяха широко отворени, но не гледаха него... Дейвид се бе втренчил... зад него!

Робъртс измъкна пистолета и се извъртя. Стреля два пъти и двата пъти не улови. Втори левит, който се беше промъкнал зад него, стовари един тежък камък върху черепа му.

Робъртс се свлече на колене и изтърва пистолета. Сграбчи обаче ножа и се вкопчи в левита. Преди обаче да го прободне, втори камък го удари в дясната плешка. Робъртс изтърва ножа и падна на земята, без изобщо да изпъшка от болка.

А после успя да се изправи и се взря в левитите, които вече вдигаха нови камъни. Седмината евреи, които се бяха молили, стояха зад левитите, в ръцете им имаше още камъни.

— Ще бъдеш съден и екзекутиран от римляните за нарушаване на еврейския закон — каза един от левитите.

Робъртс примигна. По лицето му се стичаше кръв. Той погледна Дейвид и изръмжа:

— Не им позволявай да ми вземат часовника!

И смъкна часовника от ръката си и го метна към Дейвид с всичка сила. Часовникът падна на плочника, само на метър от Дейвид. Робъртс спазваше докрай заповедите да защитава времето... но всички други приеха постъпката му като намерение да причини зло на Дейвид.

— Спри! — извика огромният левит. — Легни по очи!

Робъртс смръщи лице от болка, после заплю левита, който лесно се отдръпна от смесената с кръв слюнка. Тя прелетя два-три метра и пльосна върху някаква плочка, която беше изучавал един от мъжете.

— Той заплю Словото Божие! — извика някой.

Робъртс понечи да побегне, но го обсипа дъжд от камъни, един голям камък го удари по главата, чу се звук, подобен на пукването на черупката на кокосов орех, и Робъртс загуби сили и се строполи.

— Бързо — каза един от левитите. — Махнете тялото му, преди римляните да видят какво сме направили.

Седмината евреи вдигнаха Робъртс и бързо го понесоха нанякъде, съпроводжани от двамата левити. Докато групата минаваше

през една от страничните врати, единият левит се обърна към Том и Дейвид и каза:

— Добре сторено, братя. Вашето рвение запази дома Божи да не бъде осквернен от този човек. Бог ще възнагради службата ви.

А после групата изчезна с тялото на Робъртс и Том и Дейвид останаха сами в Израилевия двор.

Дейвид покри устата си от отвращение и седна. Том изтича до мястото, където се бе развил боят, и взе ножа, часовника и пистолета. Прибра ги под робата си и изтича обратно до Дейвид.

— Да вървим. Не искам да оставам тук, за да отговарям на въпроси. Ти искаш ли?

— Той умря, за да защити времето — каза Дейвид. — Ако ни бе дал възможност да му обясним... Щеше да разбере, че времето не е застрашено от нищо.

— Глупавите хора умират от глупава смърт, Дейвид, а аз не възнамерявам да съм следващият. Да вървим.

Дейвид мълчаливо стана. Никога не бе виждал да убиват човек. Капитан Робъртс бе лош човек и бе искал да ги убие, ала все пак той не можеше да не изпитва жал за него. Призля му, когато пред съзнанието му отново изскочи картината на смъртта на Робъртс. Но това, което го безпокоеше още повече, бе знанието, че скоро ще стане свидетел как ще умре още един човек... а последиците от това събитие щяха да променят света завинаги.

Тръгнаха към Никаноровата порта и Женския двор и щом излязоха, ги блъсна екот, далечни викове идваха на вълни.

Тълпа обезпокоени богомолци се изсипваше от Храма и увлече и Том и Дейвид.

Щом излязоха от Двора на езичниците, неясните викове станаха разбираеми: крещяха стотици, хиляди хора, и повтаряха едно и също, отново и отново:

— *Разни го! Разни го! Разни го!*

20. ПРИСЪДА

30 г.сл. Хр.

15:23

Голгота, Лобното място, Палестина

Том беше ужасен от събитията през последните няколко часа. Исус беше хванат и бит. Бяха го мъчили, после отново го бяха били, след което го принудиха да носи огромен дървен кръст до един хълм, а хората, които само преди седмица го бяха посрещали с възгласи и палмови клонки, сега сипеха върху му подигравки и камъни. След това дойде звукът на метал върху метал — пронизваха китките на Исус с огромни гвоздеи, които го приковаваха за дървото, сякаш бе дъска. Щом чу виковете на Исус, Том си тръгна — знаеше, че ако продължи да слуша измъчените стонове на приятеля си, може да отиде до бъдещето и да се върне с някоя картечница...

Часове по-късно Том и Дейвид си проправяха път сред тълпата зяпачи, за да видят приятеля си, преди да умре, но навалицата беше прекалено гъста и недружелюбна спрямо явни ученици на прикования на кръста и двамата се оттеглиха на един хълм срещу Голгота, Лобното място, което наподобяваше човешки череп. На върха му римляните бяха разпнали трима души. Дори от толкова далече Том можеше да види мръсната почва, която покриваше върха на Голгота. Можеше да види как се стича кръвта на Исус, неговия приятел, който висеше на кръста, извиваше се и умираше заради това, че бе проповядвал вярванията си — как можеше тези хора да смятат, че това заслужава смърт? Беше почти свръхестествено, за да го повярва.

До Том, също в такъв потрес и ужас, бяха Дейвид, Матей, Петър, Мария, Марта и Лазар. Стояха мълчаливо на хълма, гледаха и очакваха неизбежното; опасяваха се, че всякакви думи, всякакво действие ще пречупи завинаги духа им. Ала когато във въздуха долетя глас, той не беше на никой от тях — това беше Исус, извикваше думите с последния си дъх:

— Боже мой, Боже мой! — проехтя гласът му от Голгота. —
Защо си ме оставил?

Гласът беше на Исус, ала беше стържещ, изпълнен с мъка. След това тялото му се отпусна и увисна на гвоздеите, които държаха ръцете и нозете му. Том осъзна, че плаче, гърлото му се беше стегнало. Той падна на колене и се разрида.

Мария захлипа и се свлече на земята. Лазар, с помътнели очи, я видя как пада и я хвана точно преди да си удари главата. Марта високо ридаше на гърдите на Матей, който я беше прегърнал здраво. Петър беше изпълнен с гняв и проклинаше под нос римляните и фарисеите. А Дейвид... Том погледна Дейвид — той плачеше, но не както всички останали, които бяха видели да умира приятел, когото повече няма да срещнат, Дейвид се усмихваше през сълзите си.

През съзнанието на Том се стрелкаха объркани мисли — не можеше да осмисли реакцията на Дейвид. Нима бе толкова сигурен, че Исус ще възкръсне, че можеше да се усмихва в мига на смъртта му? Нима имаше толкова много надежда? Можеше ли да е толкова наивен?

Изправи се, отиде до Мария и я прегърна. Тя отвърна на прегръдката му. Вече бяха изпитвали болка от загуба, но сега бяха изгубили човек, за когото и скърбяха заедно. Том докосна с бузата си нейната и я погали по косата.

— Отведи ме у дома — каза тя.

Том погледна Дейвид.

— Давиде.

Дейвид — бе чул молбата на Мария — каза:

— Вървете.

Повече нямаше какво да се каже. Том и Мария тръгнаха. Лазар и Марта ги последваха.

Дейвид пак загледа Исус на кръста. Матей се изправи до него и каза:

— Ти си най-вярващият човек, когото съм имал удоволствието да познавам.

— Не достатъчно вярващ — отвърна Дейвид и го погледна. Матей му се стори някак необичайно свит.

— Никой от нас не е — добави Матей.

Гледаха няколко мига към Исус, гледаха как жадната за зрелища тълпа се разотива. Матей поклати глава.

— По-добре да намеря Петър, преди да се е забъркал в някоя каша.

Дейвид кимна и постави ръка на рамото му.

— Е, додето възкръсне.

Матей се усмихна.

— Именно.

И Матей заслиза надолу по склона, и остави Дейвид сам.

Дейвид направи една крачка напред, после следваща — осъзна, че върви към Исус. Стигна до подножието на хълма, погледна нагоре към Голгота, но не можеше да види нито Исус, нито кръста. Заизкачва се нагоре — и чак сега осъзна колко малко хора са останали наоколо. А и тези, които бяха останали, вече си тръгваха.

Вървеше нагоре, забил очи в краката си. И когато почвата под стъпалата му се обагри в червено, спря. Стоеше неподвижен, страхуваше се да вдигне поглед, страхуваше се да види това, на което бе станал свидетел отдалеч. Ала очите му самички обходиха земята и откриха основата на дървения стълб. Той ги плъзна нагоре... и замръзна при вида на два прободени окървавени крака — нозете на Исус.

Исус висеше на кръста, мъртъв. Китките му бяха приковани за дървото с гвоздеи, приличащи на клинове за железопътни релси, краката му също, а тялото му бе подгизнало от съсирваща се кръв там, където един римски страж го бе промушил с копие след смъртта му. Над главата на Исус, изписани на гръцки, стояха думите: „Исус Назорей, Цар Иудейски“. Краката на Дейвид омекнаха, той падна на колене и даде воля на чувствата си. Плачеше, без да може да се спре, хълцаше високо. В главата му отекуваше всеки удар на сърцето.

— Съжалявам — каза той като малко дете на ядосаните си родители. — Толкова съжалявам.

Спомени за Исус нахлуха в паметта му и той си спомни как за първи път се срещнаха на Елеонската планина. Онзи ден Дейвид също бе изгубил контрол над емоциите си. А Исус беше спрял изблика му само с едно протягане, с едно докосване, с думите: „Мир тебе“. Ала днес Исус не можеше да се протегне към Дейвид. Не можеше да го успокои с топли думи. Е, помисли си Дейвид, поне нещата не можеха да станат по-лоши от това.

Пляс! Дейвид се удари по врата. Нещо го беше ужилило. Той размаза насекомото с ръка и поднесе останките му към очите си, но през сълзите не можеше да различи нищо. Сърбежът в тила откъсна вниманието му от извисяващия се над него Исус. Що за насекомо го беше ужилило?

Избърса очите си, примигна няколко пъти и огледа насекомото в ръката си. Все още не можеше да види всички подробности, но забеляза, че е с бакърен цвят от главата до задната част. Освен това беше по-твърдо и по-тежко, отколкото би трябвало да е едно насекомо. Дейвид примигна пак и накрая погледът му се проясни.

Погледна насекомото и скочи на крака. Насекомото в ръката му беше размазано, но той можеше да види отделните му части... части на насекомо ли? Това беше машина! Видя миниатюрните крила, направени от прозрачен свръхлек полимер. Видя микроскопичните механизми, които осигуряваха на робота живот. Видя хиподермичната игла, която служеше за жило, видя и малкото празно контейнерче, прикачено за нея.

Опипа тила си. Вече се подуваше, а сърбежът започваше да плъзва по гърба му. Дейвид се ококори. От „ЛайтТек“ все още се опитваха да ги убият — и този път можеше и да успеят!

Хукна, без да поглежда назад, право към Витания, към дома на Лазар, към Том.

Гърдите му сякаш щяха да се пръснат, но не беше от тичането. Дейвид прекоси разстоянието между Голгота и дома на Лазар за двадесет минути и сега се намираше само на стотина метра от целта си, но не беше сигурен, че ще успее да се справи. Очите му се бяха подули толкова, че вече виждаше само цепки светлина. Болка пронизваше бедрата му. Прасците му се бяха вързали на възли. Ръцете му висяха безсилно, органите му горяха отвътре. От „ЛайтТек“ бяха избрали силна отрова, която действаше бързо. Дейвид се надяваше само да успее да предупреди Том навреме.

— Давиде! — извика от къщата Лазар. — Давиде, бързо!

Дейвид реши, че Лазар сигурно е забелязал, че се движи като жив мъртвец. Ала това, което го притесни повече, бе, че Лазар е далече

и не може да види, че от устата му тече кръв — и все пак викаше уплашено.

Значи нещо не беше наред с Том...

Дейвид не можеше да направи повече и крачка. Падна на колене, ожули ги и кръвта му се смеси с прахоляка. Лазар вече тичаше към него. Подхвана го, метна го на рамо и затича към къщата като някой ръгби защитник.

Мария и Марта говореха нещо, но Дейвид не можеше да чуе какво. Пищенето в ушите му се усилваше. Дейвид изведнъж се озова легнал по гръб.

— Лазаре, какво му е... — каза Марта.

Дейвид я чу, но не можеше да я види.

— И той е болен.

— Каква ще да е тая болест?

— Не зная...

— Мария трябва да си вземе сбогом.

Дейвид почти не различаваше думите на Марта и Лазар, но схвана смисъла им. Изви глава наляво и видя Том — лежеше до него. Изглеждаше вече умрял. Останалият здрав разум в главата на Дейвид се превърна в объркан вихър. Това не можеше да се случи. Той... той можеше да умре, но не и Том! Том трябваше да...

Чу как входната врата с трясък се отвори.

— Кой е? — викна Лазар.

Мислите на Дейвид се размътиха. Вече не усещаше тялото си. Пропадаше в черна пропаст... и видя над него да се надвесва ангелско лице, оградено от сияйна бяла светлина... не, не ангел... това беше Сали! Той се усмихна и каза:

— Липсваше ми. Съжалявам, че останах толкова време.

И се засмя. Разбираше, че умира, че говори на видение, предизвикано от загиващите му синапси. Но в това нямаше нищо лошо. Даже беше хубаво. Не можеше да си представи по-добър начин да си отиде от това да види лицето ѝ за последен път.

— Съжалявам, че така и не ти казах — рече Дейвид.

— Какво да ми кажеш, Дейвид?

Той се усмихна още по-широко. Сега халюцинацията дори му отговаряше.

— Че те обичам.

— Ако потърпиш още малко и ако твоят приятел междувременно не ме убие, може и да имаш тази възможност.

Това беше странно. Наистина странни думи за една халюцинация. Дейвид внезапно осъзна, че гласът не идва от главата му, а през пищящите му уши, отвън. Невероятна мъка се процеди през оставащите сетива, които мозъкът му все още можеше да обработи. Дейвид осъзна, че Сали не е видение. Тя беше тук с него сега, в миналото, а той никога повече нямаше да я види. Пищенето в ушите му стана нетърпимо, пред погледа му затанцуваха цветни петна. Последното, което почувства, преди да изпадне в безсъзнание, беше леко убождане в почти безжизнената му ръка.

А после вече усещаше ръцете си, краката си, главата си. Възстанови усещанията си за мирис, вкус, слух. Всички сетива се връщаха и реалността се стовари отгоре му.

— Жив си, Давиде! — възкликна Лазар.

Дейвид отвори очи и видя, че седи в леглото, а Лазар го придържа за рамената.

— Жив съм.

— Тома също, макар че още спи — каза Лазар.

— Как?

— Спаси ви една ваша приятелка. От страната, откъдето сте дошли, така мисля. Не й разбираме какво говори.

Дейвид усети буца в гърлото си — не беше от отровата.

— Къде е? — попита той.

— Отвън.

Дейвид се заклатушка към вратата, после събра сили и забърза... и замръзна, като видя Сали. Тя стоеше с гръб към него, вятърът развяваше косата ѝ. От главата до петите беше облечена в прилепнал черен костюм. Гледаше към Витания в подножието на хълма. Това бе прекрасна гледка, на която Дейвид често се бе възхищавал, ала сега бледнееше в сравнение с жената, която стоеше пред него, жената, която бе рискувала живота си, за да спаси неговия. Искаше да я гледа вечно, да запомни всяка извивка, да попие всеки косъм от главата ѝ, но не можеше да се стърпи повече нито миг. Втурна се към нея и възкликна:

— Сали!

Сали се обърна и пристъпи към него. Усмиваше се. Дейвид я прегърна през кръста и я завъртя във въздуха. За нея бе изминал само ден, откакто се бяха видели за последно. За него бяха минали цели три години и той не искаше да изгуби повече нито секунда.

Пусна я да стъпи на земята, притегли я към себе си и я целуна в устата.

Сали като че ли се смая, но после също го прегърна. Знаеше колко дълго го е нямало. Вероятно знаеше и колко трудни са били изминалите години. Страстта му бе осезаема и с целувката му тя почувства как цялата опасност, недоверие и измами от миналия ден се стопяват.

Той я погледна в очите и двамата се усмихнаха.

— Съжалявам — каза Дейвид.

— Недей.

— Но... не разбирам... Откога ме няма в твоето... в нашето време?

— Само един ден.

Дейвид присви очи и се почеса по главата.

— Един ден ли? Но вчера ти щеше да ме убиеш, ако направех нещо такова.

— Много неща могат да се случат за един ден.

— И ти дойде в миналото, за да ни спасиш?

Сали кимна.

— Не можех да оставя двамата ми водещи учени да бъдат убити, нали? Не е добра бизнес политика.

— Всъщност да — права си.

— Някаква следа от Робъртс?

— Робъртс... не можа да изкара твърде дълго.

Сали като че ли се изненада, но после мисълта ѝ пое в друга посока.

— Дейвид... Когато ти беше... вътре... и умираше. Говореше на английски.

Дейвид нервно се размърда.

— Хм... сигурно съм блънувал?

Сали се усмихна.

— Дейвид... аз... — Сали пристъпи към него и го хвана за ръцете. — Аз знам... И аз те обичам.

Дейвид насмалко да припадне. Тази жена, която само до вчера заплашваше да го уволни, сега му казваше, че го обича... че го обича!

— Но... как? Нали е минал само...

— Докато ти угасваше. Аз реших, че вече е твърде късно. Реших, че ще си отидеш. Тогава осъзнах, че ако умреш, животът ми ще е попуст... по-безсмислен. Но дори и тогава все още не знаех... и тогава ти го каза: че ме обичаш — и в същата секунда разбрах, че и аз те обичам.

Зашеметен бе слабо определение за начина, по който се почувства Дейвид. Бе изпаднал едновременно и в екстаз, и в смъртен ужас. Погледна в дълбоките ѝ кафяви очи и видя, че тя му казва истината.

— Сали... не знаеш от колко отдавна се...

Пляс! Сали се удари по врата.

— Какво стана? — попита Дейвид.

— Нещо ме ухапа!

Дейвид внезапно си спомни как бе размазал насекомото на врата си. Насекомото, което почти го бе убило.

— Какво има, Дейвид? — Сали го гледаше разтревожено.

Дейвид хвана ръката, с която Сали се бе плеснала, и я погледна. В разтворената ѝ длан се виждаха останките на друг насекомоподобен робот.

— Мътните го взели! Как излекува Том и мен?

— Инжектирах ви противоотровата... Дейвид, боли!

— Знам. Имаш ли още?

— Донесох само за вас с Том.

— Ами в бъдещето?

— В кабинета на Джордж има. Една тайна стая... но в момента сигурно го охраняват като Форт Нокс.

— Има ли време, когато не го охраняват?

Сали го погледна в очите.

— Ще е на косъм.

— Вече свикнах.

Въпреки сърбежа, който вече плъзваше по гръбнака ѝ, Сали се усмихна. Дейвид беше станал силен и смел. Възхищаваше му се повече от всякога.

— Хайде — каза Дейвид. — Сетих се нещо.

Кабинетът на Джордж беше пуст, вратата към тайната странична стая беше широко разтворена. Джейк беше изхвърчал толкова бързо, че бе забравил да я затвори, което за Дейвид бе добре дошло. Той смръщи нос заради сухия рециклиран въздух. Бледите цветове на помещението му изглеждаха безжизнени. Цялото бъдеще му изглеждаше някак мъртво — ала жената до него все още дишаше и той нямаше да я изостави.

Сложи Сали на пода. Не искаше да я води тук. Мислеше, че ще е прекалено опасно. Но състоянието ѝ се влошаваше толкова бързо, че не можеше да рискува да не ѝ даде противоотровата в мига, в който се сдобие с нея.

Сали не помръдваше. Очите ѝ бяха подпухнали и затворени, в ръцете и краката ѝ като че ли нямаше кости. Само гърдите ѝ още помръдваха — бавно се вдигаха и спускаха с всеки поет с мъка дъх. Дейвид затършува из малката лаборатория и бързо откри противоотровата. Извади спринцовката от пенопластовия ѝ калъф в сребристото куфарче и свали пластмасовото защитно капаче от иглата.

Клекна до Сали, без да обръща внимание на пробождащата го болка от собствените му рани. Хвана ръката ѝ и вдигна спринцовката. Никога не му се беше налагало да бие инжекции. Какво правеха по телевизията? А, да. Дейвид почука спринцовката два пъти с пръст и изцеди малко от течността навън. За да се изкарат въздушните мехурчета, така май трябваше. Допря иглата до кожата на Сали и...

— Кой си ти, по дяволите?

Дейвид вдигна глава. И видя Джейк — държеше пистолет!

— Дейвид, ама разбира се, Дейвид! Колко мило да се върнеш при нас.

Дейвид замръзна. Щеше ли Джейк да го застреля? Ако не инжектираше противоотровата, Сали щеше да умре.

Джейк се приближи, огледа облеклото му, засъхналата кал по краката му, дългата му брада.

— От доста време те няма май, а?

— Какво искаш? — попита Дейвид, после видя пръските кръв по дрехите му. — Какво си направил?

Джейк също погледна дрехите си и се ухили.

— Служителите от охраната много дрънкат. А и научиха прекалено много. Също като теб... Така че ги извадих от уравнението.

— Ние не ти пречим. Не искаме да имаме нищо общо нито с теб, нито с тази компания — каза с искрено отчаяние Дейвид.

— Твърде е късно за това. С тези часовници можете да промените всичко. Не мога да ви оставя да го направите — каза Джейк и насочи оръжието към главата му.

— Вземи часовниците и ни пусни.

— Не мисля — каза Джейк и щракна предпазителя.

— Не мърдай, Джейк.

Беше Том.

Джейк се обърна и насочи оръжието си към него, но Том вече го държеше на мушка с пистолета на капитан Робъртс.

Дейвид използва удобния случай — заби иглата в ръката на Сали и вкара течността в нея колкото бързо и силно можеше. Сега всичко вече бе въпрос на време.

— Свали оръжието, Джейк.

— Аз лично ще стрелям — каза Джейк и погледна пистолета си.
— А ти?

— Сигурен съм, че си чел досието ми. Знаеш какво стана в Замбия. Знаеш, че съм убивал. Според теб какво стана с капитан Робъртс? — Том се ухили кръвожадно.

Джейк като че ли се замисли — опитваше се да прецени по очите на Том дали казва истината, или го лъже.

— Не... Ти не си убиец.

И пристъпи към Том. Приличаше на притиснат натясно вълк, готов да нападне.

— Недей, Джейк — обади се Дейвид. — Не е нужно.

— Млъкни, Дейвид — рече Джейк.

Дейвид се изправи. Ако из стаята почнеха да хвърчат куршуми, не искаше Сали да пострада. Джейк го усети, че пристъпва зад него, но не посмя да отмести оръжието си от Том.

Том разбра, че Дейвид се опитва да измести действието в кабинета, възможно по-далеч от Сали. Тръгна назад и влезе в офиса на Джордж. Джейк го последва.

— Продължавай да го принуждаваш да върви насам — каза Том на Дейвид на арамейски.

— Какво си намислил? — попита Дейвид на същия език.

Джейк прехапа устни, а после извика:

— Какво си говорите? Какво си говорите, по дяволите?

— Доведох един приятел — довърши на арамейски Том.

Последните думи на Том бяха достатъчни на Джейк, за да го изкарат от равновесие. Пръстът му се сви върху спусъка. Щеше да ги избие всичките — или да умре.

21.

ОТКРОВЕНИЯ

2005 г.

07:05

Аризона

Том бавно отстъпваше. Виждаше, че Джейк вече свива пръста си на спуська, но не искаше да го застреля, не и ако това можеше да се избегне. Гърбът му опря в отсрещната стена на кабинета на Джордж. Нямаше накъде да отстъпва повече, но вероятно и това разстояние беше достатъчно. „Само още две крачки, Джейк“, помисли си.

Ръката на Джейк се разтрепери. Пръстът му започна да натиска спуська. Очите му бяха втренчени в Том.

Том трябваше да го подмами да влезе още малко навътре.

— Какво ще кажеш да си тръгнем и никога повече да не се върнем? И тогава сме квит, Джейк. Не е нужно никой да умира.

— Вече говорихме за това. Ако ви пусна, може да промените нещата. Откъде да знам, може да решите да ме убие в миналото, за да предотвратите всичко това сега.

— Времето не може да бъде променено — обясни Том. — Ако се бяхме върнали в миналото, за да те убием, това вече щеше да се е случило и ти нямаше да съществуваш. Можеш да ни пуснеш да си вървим — нищо няма да се промени.

— Нищо няма да се промени, защото никой няма да си тръгне — озъби се Джейк. — А пък ако времето не може да се промени, какво сте правили вие двамата с Дейвид през цялото това време, разглеждали сте забележителности ли?

— Не можем да променим миналото, защото вече сме част от него. Всичко, което сме направили с Дейвид в миналото, е записано в Библията още преди да тръгнем натам, защото вече е минало — каза Том.

— Да не би да очакваш да ти повярвам, че те има описан в Библията! — Джейк се изсмя почти истерично.

— Описан е — каза Дейвид зад него.

Джейк превключи за част от секундата от смях към ярост.

— Млъквайте! И двамата!

И влезе в полупразния офис на Джордж през вратата на тайната лаборатория, държеше пистолета си насочен към Том. А Том погледна наляво и смигна.

Една огромна ръка се стрелна и сграбчи Джейк за гърлото. Втора ръка изви ръката, която стискаше оръжието.

Том беше обяснил на Лазар опасностите от огнестрелните оръжия и Лазар знаеше какво да направи. Стисна ръката на Джейк така, че тя изпука. Джейк щеше да изкрещи, ако можеше да диша, но чудовищната ръка на Лазар го бе стиснала за гърлото.

Оръжието падна на мокета. Лазар хвана Джейк за ризата, вдигна го от пода и го метна във въздуха. Джейк прелетя през офиса, плъзна се по бюрото на Джордж и се свлече право в черното кожено кресло, което се затъркаля по пода и се блъсна в стената. Джейк се свлече на земята.

На лицето на Том цъфтеше сияйна усмивка. Лазар беше невероятен. Том бързо провери дали Джейк има пулс и каза на арамейски:

— Жив е.

— Хубаво — отвърна Лазар. — Уплаших се да не съм го претрепал този дребосък.

Том влезе в лабораторията, следван от Лазар, чиито очи попиваха странните неща, които го заобикаляха.

— На косъм беше — каза Дейвид и погледна Лазар. — Добре ли си?

— Да... нищо ми няма... Що е всичко това? — попита удивено гигантът.

— Ще ти обясним по-късно — отговори му Том. — Сега трябва да решим какво да правим.

— Ще ви кажа какво — обади се Сали, вече се изправяше. — Ще направим така, че никой от „ЛайтТек“ да не може повече да пътува във времето.

Дейвид се усмихна. Сали отново бе с тях.

Почувства се отново като дете — да се промъква, да се старае да не го хванат. Само че сега, ако го пипнеха, можеше да си докара куршум в гърдите, вместо да го докоснат при гоненицата, а нямаше безопасно място, където да се скрие. Потеше се, беше уплашен, развълнуван — а освен това наистина му се налагаше да отиде до тоалетната! Като дете, винаги когато играеха на криеница, нервите му изпращаха позивни към отделителната му система и се налагаше да изтичва вкъщи, за да се облекчи. Да е в тоалетната за няколко минути му осигуряваше нечестно предимство — но и репутацията на майстор на криеницата. На кого му идва наум да претърсва тоалетни, докато си играе на криеница навън?

— Хъм, разбирам, че едва ли е най-подходящото време, но трябва да отида до тоалетната — прошепна Дейвид, докато се изнизваха по сумрачния коридор.

— Сериозно? — попита Сали и го изгледа, вдигнала вежда.

— Да — каза Дейвид и пристъпи от крак на крак като малко момченце, което всеки момент ще се подмокри. — Няма да се бавя.

Сали ги поведе по един коридор вляво. Спряха пред една синя врата. Дейвид я погледна и видя белия символ на жена. Отвори уста, но така и не каза нищо.

— Марш веднага вътре — каза Сали.

Дейвид отвори вратата и влезе в тоалетната. Том се усмихна. Ако забравеха за момент опасностите, всичко това беше доста забавно.

— Трябва да подсилим часовниците, за да прехвърлим цялото съдържание на приемната зона. С Дейвид наясно ли сте как да го направим? — попита Сали.

— Ако предположим, че поначало именно така нашите бъдещи версии са изпратили материалите, всеки часовник, който още не е бил препрограмиран, би трябвало да е настроен да прехвърля голям обем вещи. Би трябвало да е лесно.

— Чувам ви — извика Дейвид от вътрешността на тоалетната.

Сали погледна въпросително Том.

— Не може да си свърши работата, ако си мисли, че го чуват — поясни Том.

Сали извъртя очи към тавана, после се усмихна и тръгна по коридора. Том откряна вратата на тоалетната и подвижна:

— Чакаме те в другия край на коридора. — И се изкиска. — Само че побързай. Скоро в „ЛайтТек“ ще е пълно с народ и ще изпъкваме като езичници в храма.

— Знам, знам — каза Дейвид от една от кабинките. — Хайде къш!

Том и Лазар настигнаха Сали. Лазар се дивеше на огледалата, на поставените в рамки снимки и абстрактните картини.

— Трябва да върнем приятеля ти във времето му.

— Лазар ли? Може да имаме нужда от мускулите му — отвърна Том.

— Погледни го. Да попаднеш две хиляди години в бъдещето си е преживяване, което би дошло многократно на всекиго.

Том погледна Лазар, който се взираше напрегнато в отражението си в едно огледало, и каза на арамейски:

— Лазаре. Добре ли си?

Лазар го погледна с широко отворени очи.

— Това място... това ли е мястото, откъдето идвате?

— Да, тук работехме. Точно както Матей е бил митар, ние с Давид работехме тук... Но добре ли си? Прекалено много ли ти идва да се справиш?

Лазар го изглежда така, сякаш му казваше да не го поднася.

Том се обърна към Сали и каза:

— Добре е.

— Но той...

— Добре е, само как...

— Хей! — извика глас от другия край на коридора. — Кои сте вие? Какво правите тук?

Един млад служител от охраната с яркосини очи и късо подстригана руса коса бързо се приближаваше към тях, едната му ръка вече лежеше на препасания пистолет. Сега нямаше да има изненадващи спасителни атаки. Имаха само един шанс.

— Бягай! — извика Том на английски, а после повтори за Лазар на арамейски: — Бягай!

Побягнаха от охранителя, който вече говореше по радиостанцията си и вадеше оръжието си.

— Тук Даниълс. Намирам се в Сектор Делта. Преследвам трима нарушители.

Том осъзнаваше, че до минути коридорите ще се напълнят с охранители с пистолети. Трябваше да се разкарат от този сектор, при това бързо. Приблжиха едно Т-образно разклонение в края на коридора. Вдясно се намираха асансьорите, вляво — стълбището.

— Асансьорите ги охраняват, да хванем стълбите — каза Том, докато приближаваха разклонението.

— Не — извика Сали. — Асансьорът е чист.

Том я погледна.

— Откъде знаеш?

— Охранителят при асансьора беше един от тримата, които Джейк застреля. Те ме преследваха по стълбите само преди петнадесет минути. — Сали зави надясно и Том я последва.

Бам! Един куршум проби и пръсна голяма картина в рамка в дъното на коридора и това накара Лазар да завие наляво. Даниълс търчеше с всички сили, готов да стреля пак. Лазар се опита да пресече коридора към асансьорите, но втори куршум се разби в стената, като го пропусна само на сантиметри, и той спря, после се обърна и се завтече към стълбището. Том се провикна след него:

— Лазаре, отвори вратата и слизай по стълбите. Пет нива надолу!

— Какво?! — извика Лазар.

— Десет завоя! — извика Том и посочи с пръст надолу. Вратите на асансьора вече се затваряха.

Лазар хукна към вратата и я бутна, но тя не се отвори. Той се засили и се блъсна в нея, но тя пак не помръдна. Лазар погледна надолу, видя топката на дръжката и я дръпна. Нищо. Вече чуваше стъпките на бързо приближаващия се пазач — викаше нещо неразбираемо. Лазар случайно завъртя топката, докато поглеждаше към вратите на асансьора с надежда, че те ще се отворят, и усети как вратата поддава. Дръпна я и почти я откачи от пантите, и затича надолу по стълбите.

На разклонението Даниълс спря и погледна в двете посоки. Видя светлините на асансьора — показваха, че слиза. Погледна наляво и видя как вратата към стълбището се връща на мястото си. Вдигна радиостанцията до устата си.

— Двама заподозрени в асансьор 4D, един по стълбите. Поемам стълбите. Асансьорът е спрял на... — погледна индикатора на асансьора — ниво 2, край.

— Прието, Даниълс, движим се към Сектор Делта, ниво 2, край.

Това беше първото нарушаване на сигурността, откакто Даниълс бе на служба, и той изпитваше удоволствие от всяка секунда. Когато беше получил обаждането, се беше отнасяло само за един човек и той си мислеше, че действието ще приключи, докато се появи на сцената. Но сега имаше трима нарушители, а той имаше възможността да стреля... цели два пъти! Втурна се надолу по стълбите.

Коридорът потъна в тишина. След малко Дейвид надникна навън и отвори вратата на тоалетната. Явно склонността му да търчи до тоалетната отново му бе помогнала. Никой никога не проверява тоалетните, особено женските. Бе чул виковете, изстрелите. Знаеше, че Лазар е останал сам и накъде са се запътили Сали и Том. Трябваше да действа бързо.

На лицето му разцъфна усмивка, когато осъзна, че може да се придвижва по-бързо от всеки друг на планетата.

Натисна бутоните на часовника и зачака ярката светлина и високото пищене. Но нищо не се случи. Погледна часовника и отново внимателно натисна последния бутон. Пак нищо. Реши да не губи време да се чуди защо часовникът е спрял да функционира. Приятелите му бяха изпаднали в беда и беше време да действа. Затича по коридора и зави наляво към стълбите.

Килерът беше малък, но пък се оказа идеалното скривалище, а и се намираше на стратегическо място в края на коридора от входа към контролния център. Няколко учени вече бяха дошли на работа, но бяха отпратени да се връщат от двама въоръжени служители от охраната, които стояха на стража пред вратите на контролния център.

Том и Сали клечаха сред метли, кофи, кутии с почистващи препарати и освежители за въздух. Общата воня на белина и мръсотия, но беше за предпочитане пред това да ги застрелят.

— И какво те накара да цъфнеш при нас? — попита Том шепнешком.

Сали го погледна.

— Какво имаш предвид?

— Нещо си станала много мила.

— Странно, нали?

— И аз така мисля.

Сали се умълча за миг, но после го погледна и каза:

— Хората се променят.

— За една нощ ли?

— Струва ми се, че да се промени човек за една нощ е по-лесно, отколкото да не се промени цели три години.

— Какво искаш да кажеш?

— Че си все така арогантен. И все още не си се научил да си държиш езика зад зъбите. И че все още те уважавам.

Погледът на Том омекна, челото му се изглади.

Сали продължи:

— Гледах ви с Дейвид да правите неща, за които само можех да мечтая. Най-доброто, което можех да правя, за да се чувствам полезна, бе да се заяждам. В противен случай няха причина да стоя тук.

Том се усмихна. Сали наистина се бе променила и май беше време да последва примера ѝ, за да не се върне старата Сали. Протегна ѝ ръка и тя я стисна.

— Значи сме приятели?

— Да. Само не насилвай нещата.

— Дадено — каза Том с усмивка.

Висок звук отвън привлече вниманието им. От радиостанциите на двамата пазачи се носеха гласове. Том и Сали не можеха да чуят какво се говори, но осъзнаваха, че е спешно и че вероятно има връзка с Дейвид или Лазар. Двамата охранители минаха тичешком покрай килера, ключовете им дрънкаха. Контролната зала остана неопхранявана.

Том погледна Сали. Лицето ѝ бе изкривено от тревога.

— Дейвид ще се оправи. Повярвай ми, в миналото сме оцелявали в доста по-лоши ситуации.

Внимателно отвориха вратата на килера и надникнаха в коридора. Беше чисто. От друга страна, Том знаеше, че има още много охрана. Нямаше да пуснат никой нито да влезе, нито да излезе. Усмихна се и погледна часовника си. Със Сали разполагаха с изход, който никой не можеше да блокира.

Осветлението в контролния център вече бе включено, компютрите проблясваха, обработваха уравнения, търсеха информация и решаваха задачи.

— Какво става? — попита Том.

Сали бе озадачена.

— Нямам представа. Нищо не работеше, когато тръгнах.

Том продължи напред.

— Цялата информация на света няма да е от значение, ако не разполагат с това. — И посочи приемната зона, която бе осветена отвътре.

Том и Сали засъбираха всичко нужно. Внезапно Том замръзна над масата с оригиналните часовници.

— Колко часовници имаме в момента в действие?

— Твоят, моят, на Дейвид... Приятелят ти Лазар носи часовника на капитан Робъртс. Само четири. Защо?

— По дяволите! Два липсват.

— Не можем ли да се оправим само с четири?

— Не би трябвало да е проблем. Макар че наистина ми се иска да знам къде са другите — каза Том, докато слагаше часовниците в четирите краища на стаята. — Къде и кога искаме да отиде всичко това?

— Върни го на подателя — каза Сали. — Не се сещам за никой по-добре подготвен да се справи с всичко това от теб и Дейвид. Щом сте го пратили бъдещите вие, връщай го там.

Том нагласи бутоните на часовниците.

— Добра идея. Бъдещите ни версии вече ще са преживели всичко това, така че ще го очакват.

Свърши с подготовката и на последния часовник и каза:

— Добре, сложих ги на таймер. Имаме тридесет секунди.

Бързо излязоха от приемната зона и се настаниха да наблюдават на сигурно място в контролния център.

— Петнадесет секунди — каза Том. Очите му се присвиха. — Току-що осъзнах нещо. Ако цялото това оборудване е изпратено тук от бъдещите ни версии, значи двамата с Дейвид сме успели да преживеем всичко.

Сали вдигна вежда и се подсмихна.

— Много успокояващо... за вас.

Том погледна в приемната зона.

— Пет секунди...

Пет секунди изминаха в мълчание, а на шестата веждите на Том се склениха.

— Нищо не се случва.

— Да не си забравил да натиснеш бутоните.

— На всичките четири? Едва ли.

И тъкмо да влезе в приемната зона, когато един глас го закова на място.

— Чудна работа, не мислите ли, доктор Гринбаум?

Том погледна нагоре. Спенсър седеше в другия край на помещението, вдигнал крака на едно бюро.

— Спенсър?

— Помните името ми? След толкова години, прекарани в миналото? Поласкан съм.

— Откъде знаеш, че...

— Спокойно, Том — каза Сали. — Спенсър работи с нас. Знаеше, че с Дейвид ще се върнете в миналото, още преди да го бяхте направили.

— Но как е възможно?

— Знаех го от много, много отдавна, Том — каза Спенсър с усмивка и свали краката си на пода.

— Защо не работят часовниците? — попита Сали.

Спенсър сви рамене и се усмихна.

— Защото ги блокирах. Всъщност успях да блокирам всякакъв опит за пътуване в миналото в разстояние на една квадратна миля благодарение на брилянтния ми ум. — Спенсър се почука по главата. — Наистина трябваше да повишите Спенсър. Ако само бяхме открили съзнанието ни по-рано.

— Спенсър, добре ли си? — попита Сали.

— Защо, какво има?

— Говориш за себе си в множествено число.

— Така ли сме направили? Съжаляваме, навик.

— Как и защо си блокирал часовниците? — попита Том и пристъпи към дребничкия мъж.

— Страхуваме се, че не можем да ви кажем.

— Защо не?

— Защото така казваме.

Том разбра, че нещо със Спенсър наистина сериозно не е наред. Бе работил рамо до рамо с него в продължение на години. Спенсър не бе от разговорливите. Не проявяваше сарказъм. Не приличаше по никакъв начин на човека, който сега се намираше в другия край на помещението.

Спенсър се изправи. С всяка дума в гласа му се примесваше друг, и друг, и друг, докато той не заговори с гласовете на петдесет отделни души, всички в унисон:

— Знаеш ли какво? Какво? Ти заслужаваш да знаеш. Така ли? Така! Кажи му! Ще му кажем! Ние отидохме в бъдещето. То е наистина чудесно местенце. Прекрасно. Прекрасно! Война. Глад. Технологии. Използвахме този невероятен мозък, за да създадем устройство, което свързва времето и пространството в една солидна, непреодолима сила. Която ще ви направи... залепнали. Като с лепило! Като мухи в мед! Залепнали.

Умът на Том започна да търси обяснение... започна да обработва задачата... започна... да си спомня.

Спенсър го гледаше уверено. Държеше малък уред.

— Такава невероятна мощ от толкова малка машинка. Мъничка. Много подобна на тези ваши часовници, които намираме, че са чудесни нови играчки. Толкова много забавление! Чудесна нова играчка за нас!

Умът на Том се върна за миг две години назад. Две ли? Две хиляди! Същият поглед в очите. Същият глас. Том знаеше, че е невъзможно, но какво друго обяснение можеше да има?

— Знам кой си ти.

— Ама разбира се. Ние сме Спенсър! Приятелски настроеният, услужлив, кротичък Спенсър!

— Тялото може да е различно... белезите по ръцете ти ги няма...

Очите на Спенсър се разшириха и той разтегна уста в озъбена усмивка.

— Браво на теб. Той е толкова умен. Не го харесваме. Ние също — говореше Спенсър, докато поставяше уреда до един компютър.

Том погледна апарата — вече знаеше, че той е ключът за спасението им.

— Заповядай да опиташ, ученико, но вече два пъти си се срещал с нашата сила. Знаеш какво ще ти направим. Ще те смачкаме. Ще те строшим. Ще те убием. Да! Да...

Том бе смаян. Знаеше кой е, кой е бил преди Спенсър. Но два пъти вече? Спомняше си само единия път, със стадото свине, които се издавиха в езерото.

Спенсър се разсмя.

— За теб са минали две години. За нас две хиляди. Но Легион си те спомня.

— Невъзможно.

— Още ли не вярваш, че сме истински? Удивително. Зашеметяващо. Той е толкова невеж! Знаем!

Сали се беше вцепенила.

— Том...

Том не искаше да я лъже, но какъв избор имаше?

— Не му обръщай внимание. Бълнува. Може да е страничен ефект от пътуване в бъдещето. Сега трябва да се доберем до този уред. Аз ще го спра, а ти вземи уреда и го унищожи.

Сали кимна и двамата започнаха бавно да се придвижват към Спенсър. Той не помръдваше от мястото си.

— Исус беше глупак да ни пусне. Глупак! Знаеше, че ще се върнем. И ние го направихме. Отново, и отново. Знаеше, че ще крадем. Ще лъжем. Ще изнасилваме. Ще убиваме. Любимото ни! Точно както направихме с жена ти.

Том се превърна в статуя, вцепенен и неподвижен.

— Помниш ли златистото поле? Ние те видяхме там. Не бяхме сигурни как е възможно тогава, но разбрахме кой си. Тома, ученикът Исусов. Том. Близнакът. Нашият враг. Тук, в бъдещето! Беше удоволствие да те измъчваме. „Ти вярва каквото жена вярвала? Отговаря мене сега.“ Харесва ли ти акцентът? Можем да го включим като лампа! Толкова е забавно. Спомняме си онзи ден. Ние също!

Главата на Том се замая. Какво му говореше Спенсър, какво му говореше Легион? Значи Легион се бе намирал в Замбия? Легион го бе разпознал като ученик на Исус отпреди хилядолетия, още преди той самият да бе направил пътуването в миналото? Нима Легион бе разбрал коя е Меган? Кой е той? Ужаси се от мисълта, че Меган е била убита, защото той е пътувал във времето... но той бе отишъл в

миналото само защото Меган бе убита! Порочният кръг се затвори в мислите му.

— Спомняш ли си мириса на кръвта на жена ти по тялото ти? Ние си спомняме. Прекрасно! Погледът ти си заслужаваше да се запомни. Ние ти причинихме това, а Исус ни позволи. Той ни позволи. Той ни пусна на свобода! Защо, мислиш, е така, Том? Защо Исус ни пусна, за да те измъчваме? Да убием жена ти? Да убием своята мила Меган?

Том изкрещя и се спусна към Спенсър с гнева на двадесет души, събран в юмруците му. Във вените му бушуваше кипналата кръв, изпълнена с подпалващия я адреналин. Искаше да убие Спенсър — или да умре, докато се опитва да го убие.

22. СБЛЪСЪЦИ

2005 г.

07:25

Аризона

Носът на Дейвид лутеше от сивата боя, която покриваше стените и цокъла на стълбището. С всеки дъх той все повече и повече осъзнаваше колко странни са миризмите на... бъдещето? В миналото всеки мирис имаше смисъл. Бе мирис на природа: на пръст, трева, цветя, храна. Нищо, излъчващо остра миризма, подобна на латексовата боя, която в „ЛайтТек“ полагаха веднъж годишно.

Наближи долния етаж и до ушите му достигнаха гласовете на няколко мъже — крещяха заповеди на английски. Повтаряха ги отново и отново, сякаш този, за когото беше предназначен словесният поток, не изпълняваше. Само че Дейвид беше наясно, че Лазар не може да разбере какво му се казва. А съвсем скоро търпението на пазачите щеше да се изчерпи.

Стигна до изхода и внимателно откряна вратата. Надникна в белия коридор, покрит с дълги червени и зелени стрелки, които сочеха към различни технически зони. Лазар беше долепил гръб до стената, а Даниълс и двама други пазачи бяха извадили пистолетите си и ги бяха насочили към главата му.

— Ръцете на тила, по дяволите! Веднага! — извика Даниълс.

Дейвид не виждаше никакъв начин, по който ситуацията да може да завърши мирно. Но какво можеше да направи срещу трима въоръжени служители от охраната? Сложи ръка на кръста си и усети нещо студено и тежко. Ама разбира се! След като Джейк бе повален в несвяст от Лазар, Дейвид бе взел пистолета му. Не че имаше намерение да го използва... но тази нова ситуация налагаше крайни мерки.

Извади пистолета. Наистина тежеше. Почувства се опасен, сякаш бе Джеймс Бонд, само дето нямаше умения да убива и се надяваше да успее да избегне каквото и да било насилие. Ала щеше да направи

всичко необходимо, та Лазар да може да се върне невредим в миналото.

Вдигна оръжието до главата си, така както бе виждал да правят по филмите, и тихо се промъкна зад пазачите. Кръвта му бушуваше, сърцето му биеше като на подплашен хамстер.

Чуваше стъпките си — бяха тежки като удари на чук по наковалня. Беше сигурен, че ще усетят приближаването му и че всеки момент някой куршум ще го простреля. Бавно си пое дъх. Вече бе само на крачка от Даниълс. И пак бавно протегна ръка, а после — като нападаща змия, вече бе увил ръка през гърлото на Даниълс, а дулото на пистолета му залепна за главата му.

— Никой да не мърда! Или... или той ще си изпати!

Е, това беше тъпо, помисли си. Не беше планирал думите си толкова внимателно, колкото самите действия, но резултатът бе не помалко ефективен. И двамата пазачи изместиха пистолетите си от Лазар и ги насочиха към него.

Дейвид приближи устни до ухото на Даниълс.

— Пускай пистолета веднага или те гръмвам.

Пистолетът изтрака до крака му. Дейвид насочи вниманието си към другите пазачи.

— Вие, момчета, не държете да видите как... — погледна табелката на охранителя — Даниълс умира, нали?

Единият от пазачите остана неподвижен. Другият нервно запримигва.

Даниълс пък затрепери.

— Джим, Кларк... направете каквото ви казва.

Джим направи крачка напред и се прицели, колкото може, в главата на Дейвид.

— Хвърли оръжието! Веднага.

— Джим! — възкликна ужасено Даниълс. — Какво правиш?!

— Върша си работата — отвърна сухо Джим.

Кларк отпусна оръжието си.

— Джим, не знам... Май трябва да направим каквото казва. Иначе ще го убие.

— Послушай Кларк — намеси се Дейвид, като се стараяше да крие главата си зад главата на Даниълс. — И всички ще си тръгнем оттук тихо и мирно.

Кларк се наведе и постави оръжието си на пода.

— Благодаря ти, Кларк — каза Дейвид.

— Няма за какво, сър.

Ръката на Джим затрепери, очите му се местеха от Дейвид към Лазар и обратно.

Дейвид виждаше паниката му. Ако не застреляше някой нарочно, можеше да го направи, без да иска. Той бавно отлепи дулото на пистолета си от главата на Даниълс и го насочи към Джим. Никога не беше стрелял с пистолет, но беше играл „Дик Хънт“ на оригиналната система „Нинтендо“, когато тя беше още новост... преди толкова много години. Не можеше да е прекалено различно.

За секунда Джим нерешително отпусна пистолета, а после, докато го вдигаше с категоричност в погледа, червена експлозия прониза ръката му и ушите на всички писнаха от гърмежа. Пистолетът на Джим падна и изтрака на пода. Той се сви и притисна ръката си, после я погледна. Вече подгизваше от кръв.

— Ти ме простреля!

Дейвид се ухили. Беше го прострелял! Тласна Даниълс към Джим и Кларк и вдигна оръжието си към тримата.

— Да не сте мръднали!

После погледна Лазар, който се беше ококорил невярващо.

— Добре ли си?

Лазар бавно кимна.

Дейвид насочи оръжието си към Кларк.

— Радиостанцията, ако обичаш.

Кларк откачи радиостанцията от колана си.

— Разбира се, сър.

Плъзна я по пода към Дейвид и после отстъпи зад Джим и Даниълс.

Дейвид натисна бутона и каза:

— Ъъ, тук Кларк, край.

— Прието. Каква е ситуацията? — чу се глас от радиостанцията.

Лазар отстъпи крачка назад, гледаше радиостанцията още по-невярващо.

— Задържахме заподозрените... ъъ, в момента ги водим. Можете да преустановите тревогата... край.

— Прието. Колко заподозрени имате? Край.

— Четирима, край.

— Прието. Добра работа. Край.

— Благодаря, ще ги доведем. Край.

Изключи радиостанцията и я пусна на пода. После погледна тримата пазачи.

— И другите радиостанции. Пуснете ги на земята.

Даниълс и Джим свалиха станциите от коланите си и ги пуснаха на пода.

Дейвид огледа коридора. А сега какво? Очите му се спряха на маркуча на противопожарния кран.

— Обърнете се с лице един към друг и се съберете накуп.

Бързо ги омота с противопожарния маркуч, но той бе прекалено хлабав, за да ги задържи за повече от няколко секунди. Дори и Лазар не можа да го стегне яко.

Кларк нервно се размърда за момент и после реши да прояви малко кураж.

— Сър, може просто да ни оставите тук, няма да мърдаме.

Дейвид се усмихна. Бедните младежи май преживяваха най-лошия ден в живота си.

— Съжалявам, Кларк, няма да стане.

Отиде до шкафа за маркуча и завъртя червеното кранче. В маркуча нахлу вода и започна да го издува. Тримата охранители запъшкаха — маркучът беше като анаконда, която задушавя плячката си. Щом прецени, че са стегнати здраво, Дейвид затвори кранчето, за да не ги смачка до смърт.

— Можете ли да дишате?

— Да, сър... почти достатъчно — каза Кларк.

— Имаш ли нож?

— На колана, от дясната страна, сър.

Дейвид успя да провери ръка и извади джобното ножче на Кларк. Отвори го и проби в маркуча малка дупка, от която запръска вода.

— Добре — каза Дейвид. — Би трябвало да можете да се освободите... след двадесетина минути.

— Благодаря ви, сър — каза Кларк.

— Няма защо.

После се обърна към Лазар.

— Готов ли си?

Лазар вдигна един тежък вързоп и каза:

— Оръжията им и говорещите кутии.

Дейвид взе вързоп и го сложи на пода до пазачите.

— Пистолетите и радиостанциите ви са тук вътре. Момчета, опитайте се поне днес да не застреляте никого, става ли?

— Да, сър — отвърна Кларк.

Дейвид отвори вратата към стълбището и погледна Лазар.

— Да тръгваме.

Вратата зад тях се затвори с прещракване. Дейвид поведе с бърза крачка надолу. С повишената степен на сигурност и неработещите часовници, времето им изтичаше и можеше да се наложи да се опитат да се спасяват пеш.

А ако станеше така, Дейвид беше наясно, че всички ще умрат.

Том прелетя през контролната зала и се блъсна в един компютърен терминал. Беше забравил колко сила може да придаде на човек този Легион... това... каквото и да беше. Свлече се от терминала, падна на твърдия студен под и погледна нагоре.

Гъстата пяна, която прокапваше от устата на Спенсър, беше достатъчна да накара Сали да побегне. Никога не бе виждала нещо толкова ужасно, толкова зловещо.

Докато се обръщаше, за да се надигне, Том чу метално изтракване по цимента. Знаеше какво е това. Знаеше още от началото, че го има, но искаше да повали звяра с голи ръце. Искеше да почувства кръвта на убиеца на Меган по кокалчетата на пръстите си. Ала беше наясно, че не може да победи в ръкопашен бой това свръхестествено същество.

Сграбчи пистолета уверено и постави пръст на спусъка. Изправи се.

— Легионе!

Спенсър спря, смазващите му ръце бяха само на сантиметри от гърлото на Сали. Погледна Том и се ухили.

— Застреляй ни отново, Том. Да, застреляй ни! Както застреля мъжете в Замбия, които убиха жена ти.

— Точно това смятам да направя — каза Том и пристъпи напред с насочения пистолет.

Спенсър изви врат като замислено куче.

— Спомняш ли си Самуил, ученико?

Том с прещракване освободи предпазителя на пистолета.

— Когато се срещнахме за първи път и Исус ни прокуди в стадото свине? Свинете. Ние не обичаме свине. Спомняш ли си Самуил, след като напуснахме тялото му?

Том спря. Спомняше си Самуил. Спомняше си, че беше решил, че се е превърнал в съвсем друг човек. Спомняше си, че Самуил не можеше да си припомни нищо от това, което се беше случило.

— Ние го хванахме, Том. Той не прие по своя воля нашето присъствие. Никой никога не казва да, когато го питаме. Никога. Той не направи по своя воля чудесните неща, които го накарахме да стори. Беше невинен. Поне по земните стандарти.

Очите на Том се разшириха.

— А спомняш ли си мъжете в Африка? Мъжете, които уби. Ти уби нас! Много ни хареса, когато го направи!

— Мълчи.

— Те нямаха вина за убийството на жена ти, също като Самуил.

— Млъквай!

— Пък ти ги уби! Сега и Спенсър ли ще убиеш?

Черепът на Том се изпълни с натрупващо се напрежение, лицето му се поду и се зачерви. Не беше изпитвал желание да застреля човек, откакто Меган бе убита, а тук се намираше съществото, отговорно за нейната смърт, и той можеше отново да го убие. Можеше ли наистина? Прицели се и стреля два пъти. Тялото на Спенсър рухна на пода...

И Спенсър го погледна и се усмихна.

— Лош прицел.

— Не съм съгласен — каза Том. Спенсър бе прострелян високо в двете бедра.

Том погледна Сали, която ужасено се взираше в Спенсър и викна:

— Сали! Вземи уреда.

Тя бързо кимна и се завтече към другия край на помещението, където Спенсър беше оставил апарата.

— Нима си мислиш, че това тяло може да изпитва болка, докато го контролираме ние? — проговориха гласовете на петдесет души.

Спенсър вече се беше изправил и се приготвяше да скочи.

— Сали, внимавай...

Удар! Том се свлече на пода, бореше се за въздух.

Спенсър погледна към Сали и изрева. От устата му пръсна пяна. Той скочи през стаята като газела. Сали спря и падна назад на ръце, а Спенсър се приземи между нея и апарата. Тя запълзя назад.

— Колко значи тази жена за теб, ученико? — попита Спенсър и се протегна към дърпащите се крака на Сали.

Том се надигна, мъчеше се да извика, но в гърдите му нямаше въздух. Не можеше да допусне Дейвид да изпита същата загуба като него. Не можеше да допусне Дейвид да почувства такава болка. Но не беше в състояние да направи нищо. Падна на пода. Ребрата му горяха в огън.

Спенсър докопа глезена на Сали и я дръпна към себе си.

— Моля те... моля те... — успя да проговори Том.

Спенсър вдигна Сали за глезена във въздуха и погледна Том.

— Вземи мен вместо нея. Убий мен — умоляваше Том.

— Всички християни сте една стока. Убий мен. Вземи мен. Измъчвай мен. Мразим християните! Ние също! Много повече предпочитаме да убием тази жена и да те оставим да живееш, за да се измъчваш отново и отново. Ad infinitum! Завинаги!

Том пое дълбоко дъх.

— Аз не съм християнин!

Спенсър прехапа ухилената си долна устна така, че тя пусна кръв.

— Вярно! Почти бяхме забравили! Как може всичките да забравим това! Ако те убием сега, ще си наш, за да те мъчим цяла вечност!

И Спенсър пусна Сали на твърдия под, скочи и тупна върху една компютърна конзола пред Том — оборудването под краката му се разтроши, сякаш той тежеше поне двеста килограма. Том се отдръпна, но усети как гърбът му се опира в студената бетонна стена на контролния център.

— Имам лоши новини за теб... Не можеш да ме убиеш — каза Том, старееше се да изглежда възможно най-уверен.

Спенсър скочи от разбития компютър на пода.

— И защо?

— Уредът за пътуване във времето... Аз го изпратих тук... от бъдещето. Ако умра сега, как бих могъл да го изпратя назад във времето?

— Я да видим? Може би ако Дейвид го пусне назад без твоята помощ? Все пак той е доста умен, тоя Дейвид. Мразим това име! Спри да го изговаряш!

Том не намери отговор. Не беше мислил за тази възможност.

— Новините от последния час, Близнако. Ние вече бяхме в бъдещето, а тебе те нямаше там! Нямаше го! Не го видяхме. Ние също!

— Лъжеш — каза Том и присви очи, за да скрие изненадата си.

— Така ли? Ами ей сега ще разберем дали лъжа.

И Спенсър посегна към гърлото на Том с дясната си ръка, лявата потръпваше от вълнение. И спря на сантиметър от гърлото на Том, сякаш беше чул нещо или беше доловил нечие присъствие. Но реакцията му беше прекалено бавна.

Тряс! Спенсър падна настрани и се плъзна по пода. Разтърси глава и погледна нагоре. Над него се бе изправил истински гигант с юмруци като чукове.

Лазар изпука с кокалчета и го подкани с жест да се изправи.

23. ИЗХОД

2005 г.

07:45

Аризона

Том се държеше за гърдите, пышкаше и се мъчеше да се изправи.

Дейвид влетя в помещението, видя, че Том е ранен, но просто не можеше да повярва, че Спенсър е виновникът. Какъвто и да бе случаят, нещата щяха да се оправят, щом Лазар бе тук, застанал между Спенсър и Том със здраво стиснати юмруци.

Дейвид бързо отиде при Том, хвана го за рамото и го дръпна назад.

— Том, аз съм.

— Дейвид, слава богу!

— Какво става? Защо Спенсър ви е нападнал?

— Блокирал е часовниците с някакъв уред, с който се е сдобил от бъдещето.

— От бъдещето ли? — И неговият часовник не работеше, така че в това, което казваше Том, имаше смисъл, но защо Спенсър го беше направил?

— Трябва да го унищожим.

— Къде е? — попита Дейвид; вече изобщо не се съмняваше в думите на Том.

— Сали...

Дейвид се изправи и се огледа. Сали лежеше на пода, стиснала някакъв объл апарат. Дейвид хукна към нея.

— Сали!

— Трябва да унищожим това нещо! — изпъшка тя. — Блъсках го в пода, но няма и драскотина.

— Дай да видя.

Сали му подаде сферичния уред. Дейвид внимателно го огледа, търсеше отвор или пукнатина в защитната обвивка. Не успя да открие нищо.

— Щом всичко останало не върши работа... — Той се подсмихна, вдигна уреда над главата си и го запрати в пода. Уредът се удари в плочките, търкулна се и спря до един компютърен терминал. По него нямаше и драскотина. Дейвид го загледа с присвити очи, сякаш го бе обидил с нещо. Наведе се и вдигна сферата.

Тряс! Дейвид отскочи, понеже Лазар рухна върху един терминал пред него и потроши техника за сума ти пари с масивното си тяло.

— Лазаре!

Лазар го погледна. Очите му бяха кървясали.

— Ще оживея.

— Какво ти е?

Лазар извъртя глава и погледна към Спенсър, който спокойно вървеше към тях.

— Тоя е по-силен от всички, които съм срещал.

Дейвид погледна хилавия дребен учен.

— Спенсър това?

— Това не е Спенсър — каза Сали. — Това е нещо друго.

— Какво искаш да кажеш? — бързо попита Дейвид.

Спенсър вече се приближаваше.

— Нямам представа. Говори за себе си в множествено число. Том... Том го нарече Легион.

Сърцето на Дейвид потръпна в гърдния му кош, сякаш някой го бе стиснал. Легион. Дланите му се изпотиха. Легион?

— Легион!

Спенсър спря и се обърна към него.

— А-а! Цялата пасмина се събра! Дейвид, колко мило, че дойде! Тъкмо разказвахме на Том колко ни е приятно да го видим след толкова време... Измина прекалено много време от Замбия... Доколкото си спомняме, и ти беше там... Той беше там! Ние също го видяхме! Винаги сме се чудили как се появи и изчезна толкова бързо! Обаче сега сме наясно! Нарушавал си правилата! Всички правила! Пътуване през времето!

Дейвид стисна юмруци.

— Замълчи, демоне!

— Нима не искаш да чуеш останалата част? Не мисля, че иска. Кажи му. Ти му кажи. Нека да попита! За това как убихме жената на

Том? И колко мила изненада е да те срещнем тук. Почти те бяхме убили. Толкова много искахме.

— Ти си убил жената на Том?

Спенсър се закиска.

— Да! Ние бяхме! Всички ние!

Том се втурна към Спенсър.

— Мръсник!

Дейвид протегна ръка.

— Том, недей!

Том нападна Спенсър от страни с невероятна скорост и сила. Двата се затъркаляха по пода. След по-малко от секунда Том излетя във въздуха, изритан от Спенсър. Лазар протегна дългите си силни ръце и го хвана само на сантиметри, преди главата му да се разбие в ръба на едно бюро.

Дейвид знаеше, че това трябва да свърши сега, преди Легион да убие някого. Знаеше, че има само един, който може да спре случващото се. Заобиколи компютърния терминал и тръгна към Спенсър, който скочи като на пружини.

— Дейвид, недей! — извика Сали.

— Не може да ми причини зло — отвърна Дейвид.

— Сега ще видим. Да, ще видим. Да! — изсъска Спенсър.

И закрачи към Дейвид със сгърчени пръсти и уста, от която се процеждаше пяна при всяка крачка. Вдигна ръка във въздуха, готов да разпори гърлото на Дейвид с острите си нокти.

Дейвид не помръдна от мястото си, вдигна отворена длан към Спенсър и изрече:

— Спри, демоне, в името на Исуса Христа.

Спенсър се задави, сякаш някой го ритна в корема.

— Мълчи, човеко! Ние сме по-могъщи дори и от Него. Помогъщи! Ще те убием!

Дейвид се отпусна. Сега той командваше.

— Говоря в името и с властта на Христа.

— Не! Не! Спри! — примоли се Спенсър и падна на колене.

И като пиян, чието тяло е обхванато в невидим водовъртеж, започна да се върти на пода на колене. Очите му бяха изцъклени, целият започна да се тресе, зъбите му затракаха. От краката му рухна кръв, щом се хвана за тях и здраво ги стисна.

— Няма да го пуснем! Наш е! Ще те убием!

— Напусни това тяло, в името на Исус Христос! — извика Дейвид. — Напусни това помещение, в името на Исус Христос!

Спенсър се загърчи на пода, от устата му запряска пяна.

— Нищо не е свършило! Не е свършило! Отново ще те открием! Всички ние! Ще...

— Напусни! Веднага!

Петдесет виещи гласа се изтръгнаха от гърлото на Спенсър, гръбнакът му се изви, сякаш щеше да се прекърши.

А после всичко свърши. Спенсър падна на пода и остана да лежи неподвижно. Дейвид затвори очи и ги потърка с ръка. Да, свършило беше. Отвори очи и погледна Том, Сали и Лазар. Тримата го гледаха така, сякаш е извънземен.

Сали отвори уста, за да каже нещо.

— По-късно ще ви обясня — рече Дейвид. — Сега трябва да измислим как да унищожим този уред.

Том взе уреда от пода и го огледа. Подаде го на Лазар и го попита на арамейски:

— Можеш ли да строшиш това?

— Ще опитам.

Уредът беше колкото топка за софтбоул, но в ръцете на Лазар приличаше на топче за тенис. Лазар здраво хвана сферата, засили се и я запрати в бетонната стена. Тя профуча във въздуха, удари се в стената с неимоверна скорост и се пръсна на дребни късчета, които се посипаха в стаята.

Секунди след като уредът беше унищожен, приемната зала се изпълни с бляскава синя пулсираща светлина. Бум! Помещението експлодира в проблясък, щом цялото му съдържание бе изстреляно от настоящето към бъдещето. Накрая остана само мекото сияние на трепкащите искрици.

Дейвид се усмихна... но после забеляза, че Спенсър не е помръднал. Легион си беше заминал, но Спенсър не се бе върнал. Дейвид клекна до него и постави ръка на врата му. След секунда поклати тъжно глава.

— Мъртъв ли е? — попита Том.

Дейвид кимна. Очите му бяха пълни със сълзи.

— По дяволите! Защо? Прекалено много хора умират заради това! Това трябва да спре! Кога ще спре, Дейвид?

Дейвид погледна към пода: печелеше време, за да намери отговор, който Том да приеме. Не успя да открие такъв.

— Не мисля, че би искал да чуеш отговора ми.

— Ако ми кажеш, че има нещо общо с Исус или Божията воля...

— Всичко е свързано с Исус и с волята Божия.

— Дейвид, Исус е мъртъв! Видяхме го как умира, също както и Спенсър, и също както и Спенсър, Исус няма да възкръсне!

— Може би трябва да се върнем и да проверим?

— Не, Дейвид, аз приключих. Не искам повече да гледам как убиват хора.

— Том, не можеш просто...

— Мога и ще го направя, Дейвид. Връщам се да взема Мария и после...

Тряс! Входът на контролната зала с гръм се разтвори и подобно на войска от мравки вътре нахлу охраната, въоръжена с автомати.

— Нагласете часовниците! — бързо прошепна Дейвид, хвана китката на Лазар и започна да натиска бутоните.

Помещението се изпълни с метални прещраквания — охранителите зареждаха оръжията си и се прицелваха.

— Време е да тръгваме... — прошепна Дейвид.

Четиримата натиснаха бутоните на часовниците.

— Не! — извика Джейк от вратата; беше видял четирите светлинни проблясъка, които се разшириха и засияха ярко зад Дейвид и останалите.

— Стреляйте! Убийте ги! — закрещя Джейк, от отчаяние гласът му преградна.

Дейвид клекна зад един компютърен терминал и викна:

— Залегни!

Том, Сали и Лазар се хвърлиха на пода и покриха главите си с ръце. Фонтан стъкларии, метални парчета и трески се пръсна във въздуха под дъжда от куршуми.

Дейвид погледна часовника си и се усмихна — той вече сияеше ярко. Бяха успели.

Четири гърмки бумтежа не се чуваха в канонадата на изстрелите, но ярката светлина и сияйният облак сипеци се частици показаха на Джейк, че вече е прекалено късно.

— Спрете огъня! Спрете огъня! — извика Джейк.

Искриците вече се стопяваха.

Той изтича до мястото, където се бяха прикрили Том, Дейвид и останалите. Нямаше никого.

— По дяволите! — извика Джейк. — Кой ви е учил да стреляте, идиоти такива!

Но не ги изчака да му отвърнат — умът му вече бе зает с други мисли. Дейвид, Сали и Том му се бяха изплъзнали. Но поне се бяха разкарали. Вече не му стояха на пътя и той можеше да продължи по план. Все още имаше часовник. Погледна Спенсър и видя, че на китката му има друг часовник. Два часовника! При условие, че тъпите учени и Сали Макфийлд си останеха в миналото, какво му пукаше? Той се усмихна на победата си.

Обърна се към охранителите, които очакваха заповеди, но някакво странно парещо усещане в долната част на тила му го накара да спре. Милиони иглички бързо плъзнаха по гръбнака му и влязоха в мозъка му. Почувства нещо... чу нещо... някой... Гласове, много гласове, нахлуха в мозъка му... тълпяха се... обхващаха.

Джейк завъртя глава към най-близкия служител от охраната.

— Дай ми оръжието си.

Служителят го погледна неразбиращо.

— Но, сър, те...

— Веднага!

Служителят му подаде автомата си.

— Какво ще правите, сър?

Джейк натисна няколко бутона на часовника си и се обърна към паза. Очите му бяха станали плътно черни, от устата му прокапа пана.

— Ще ги избием! Да, ще ги избием! Да! Да! Ще ги избием всичките!

Том пропадеше в безкрайна бездна. Ръцете му се мяха, за да се хванат за нещо. Краката му риташа, за да достигнат земята — но не

знаеше кога ще се появи тя и колко силно ще се удари. Не си спомняше пътуването във времето да е било така предишните пъти. Преди всъщност изобщо не си го бе спомнял.

Изведнъж всичко спря и Том усети, че краката му докосват твърда земя, макар че нямаше нищо, върху което да стъпи, само тъмнина. Ала не беше сам. Можеше да почувства полъха, създаван от движещи се около него тела, да усети вонята на дъха им и да чуе тихия им шепот. Завъртя се на всички посоки. Навсякъде едно и също. Горе беше долу, ляво беше дясно. Нищо нямаше смисъл.

После светлина привлече погледа му. Две светлини всъщност — като фарове в мрака на пуста улица. После още две, и още... превърнаха се в стотици искрящи очи.

А после стоеше сам в сноп светлина, който струеше надолу, излъчван от незнаен източник. Беше обграден от тъмнина. Отвсякъде. Погледна надолу и видя гол под, а в ръцете си държеше... меч.

Гневните очи се завихриха около него, предизвикваха го, но той стоеше неподвижен и здраво стискаше меча. Щом чернотата, изпълнена с жълти очи, започна да се приближава, вдигна меча, готов да удря. И когато първата черна сянка му посегна и мечът изсвистя, той се събуди.

Всъщност падна от леглото и се удари лошо в каменния под.

— Ох! — Разтърка превързаните си ребра. Вече от няколко дни бяха в древна Палестина и макар раните му да заздравяваха, ребрата все още го прерязваха от време на време.

— Удари ли се? — Мария се втурна от съседната стая и се наведе над него.

Той се взря в бездънните ѝ очи. Усмихна се.

— Нищо ми няма. Просто сънувах кошмар.

— Какъв? Кажи ми!

— Много е страшен.

— Е, нали е само кошмар. — Мария се засмя.

— Освен това вече го забравих — каза Том, докато Мария му помагаше да стане.

Мария сви рамене.

— Скоро ще закусваме, а теб те чака дълъг път. — Целуна го по челото.

— Ей сега идвам — каза той.

Мария излезе, а Том разтърка очи, сякаш да изтрие образите от съня си. Чернотата, светещите очи, всичко това се бе впило здраво в съзнанието му. Тръсна глава да го прогони.

Сънят изглеждаше толкова реален, колкото всяка случка от живота му. Напомни си, че сцени като тази от кошмара не могат да се случат в действителност. Просто не бяха истински. Демоните... не съществуваха. Легион бе просто някакъв вид психоза, някаква заблуда, която засягаше хората от миналото, довлечена в бъдещето от разходките във времето. Точно така се бе заразил Спенсър... Но те не можеха...

Стресът, причинен от размисли за свръхестествени явления, беше прекалено голям. Том принуди съзнанието си да се насочи към други неща. Представи си Мария в другата стая — как приготвя закуската заедно с Марта. Представи си Лазар, как се труди навън в смокиновата градина. Помисли си за Дейвид и Сали, които се бяха събрали след толкова време и най-накрая бяха открили любовта. Това си бе щастлив край, дори и Исус да бе мъртъв.

Мислите му се понесоха към учениците. Петър и Матей — как се смееха над пълните чаши. Почувства се като гимназист през последния ден преди лятната ваканция. Щеше да си вземе довиждане с приятели, които никога повече нямаше да види. Това късаше сърцето му. Но нямаше причина да остава повече. Исус беше мъртъв — и беше така от цяла седмица. Нямаше никакво съобщение, че е жив, че е възкръснал от мъртвите. Исус се бе оказал измамник — и точно затова Том го бе възненавидял.

Дълбоко в себе си все пак искаше Исус да се надигне от мъртвите, да докаже, че е въплътеният Бог, да докаже, че има някаква надежда за вечност, да осмисли смъртта на Меган, поне да покаже, че не е умряла заради една измама. Но не беше така. „Спасителят“ на Меган лежеше и гниеше в пещерата си. Така както всеки в края на краищата щеше да изгние.

Краят беше дошъл и Дейвид не се бе оказал прав. Исус бе измамник, поне в това Том бе сигурен. Ала се бе оказал невероятен човек и на Том горчиво му липсваше. Очите му се напълниха със сълзи, когато си спомни как Исус висеше на кръста. Как тялото му се отпусна в мига на смъртта. Как звучеше гласът му, когато въззова към

Бог. Осъзна, че през седмицата след кончината на приятеля си не се бе замислял много за това. Очите му се напълниха със сълзи.

— Том? — каза Дейвид от прага. — Време е да...

Видя сълзите на Том и млъкна.

Това, че ще го видят да плаче, бе последното нещо, което занимаваше съзнанието на Том.

— Какво добро донесе смъртта на Исус, Дейвид?

Дейвид издърпа един дървен стол и седна.

— Само недей да ми пробутваш идиотщините за спасителя на света.

— Когато ти тръгна, когато започна всичко това, говорих със Сали. Тя искаше да знае каква е опасността от това да се върнеш в миналото, за да опровергаваш историята на Исус. Беше още преди да разбере, че времето не може да бъде променено.

Том го гледаше и млъкеше.

— Опитай се да си представиш света без Исус — продължи Дейвид.

— Лесно е. Меган щеше да е жива.

— Опитай се да си представиш свят без християнството.

— Същият отговор.

— Помисли отвъд себе си, Том. Помисли за световните въздействия.

Том се замисли. Сети се за няколко стари световни култури, които нямаше да съществуват — но какво го интересуваше това? Не бяха чак толкова важни. Помисли си за всички бракове и бебета, родени от християни и християнски семейства — хора, които ходят на черква и се молят на Бог. Без Исус бебетата, заченати от християни, никога нямаше да бъдат родени и милиарди животи щяха да бъдат променени... това май нямаше да е хубаво.

— Схващам идеята.

— Сериозно?

— Ако по някакъв начин се бях намесил в историята на Исус, милиарди хора нямаше да се срещнат и да имат деца, които да формират бъдещето на нашия свят.

— Вярно е, но това е само малка част от голямата картина. Честно казано, изненадан съм, Том. Да не би цялото това време в патриархалното минало да е притъпило интелекта ти?

— Я стига! — Том се засегна от намека, че не може да обхване цялата картина, и вкара в действие пълния капацитет на мозъчната си кора. Образи, цветове, звуци проблясваха през съзнанието му, сглобяваха картината на един свят без Исус, монтаж от възможни истории и бъдещето, пуснати на бързи обороти.

Дейвид гледаше как очите му трепкат в синхрон с умствените му процеси. Знаеше, че Том ще се сети.

Том го погледна и каза:

— Америка.

Дейвид кимна.

— Не се бях сетил за това... Америка нямаше да я има.

— Единна нация пред Бога.

— Пред Исус...

— И двамата не сме родени американци, но Америка стана наш дом. Америка е християнска нация, Том, основана на система от вярвания, която не би могла да съществува без Исус.

— Но не всички вярват в Исус.

— Вярно е. Но никой не може да отрече, че най-великата държава на лицето на тази планета е основана от хора, които са вярвали. Дори и днес повечето американци вярват в Исус. Изтрий Буда, Вишну и Мохамед от историята — и пак ще имаш Америка. Премахни Исус — и Америка ще престане да съществува.

— Прав си.

— Знам.

— Светът като цяло е по-добър заради Исус, бил той Бог или не. Но хората продължават да страдат. Ако наистина беше Бог, нямаше ли да направи така, че да помогне на всеки поотделно, а не само на общата маса? Какво ще кажеш за хората, които живеят и умират в неговото име?

— Тях той обича най-много, поне така мисля.

Том се усмихна.

— Би ги обичал, искаш да кажеш? Липсва ми.

— И на мен.

— Дай да приключваме с това. Искам просто да си взема довиждане с Петър и Матей и да се прибера вкъщи — каза Том и тръгна към вратата. Бе доказал, че Исус е измамник, но също така бе осъзнал, че учението и животът му са оставили върху света отпечатък,

по-голям отколкото на всеки друг човек в историята. Исус не беше Бог, но бе спечелил уважението му.

Отне им три дни да стигнат от дома на Лазар до къщата, където учениците се бяха установили след смъртта на Исус. Обикновено пътуването отнемаше ден, но поради все още наболяващите рани на Том и изтощената Сали, се удължи.

Беше им останала само четвърт миля и бяха навлезли в лозе с червени гроздове, зад което се виждаше бяла къща. Сали погледна към нея и възкликна:

— Моля ти се, кажи ми, че тук е мястото, където ще спрем. Краката ми са целите на мазоли.

— Радвай се, че си с маратонки — рече Том. — На мен ми отне цяла година, преди да свикна с тези сандали. Не мисля, че стъпалата ми някога отново ще се изгладят, дори и след като се върнем в нашето време.

— Том, смятах да те питам за това — каза Дейвид.

— За кое?

— За връщането ти у дома.

— Какво имаш предвид?

— Сигурен ли си, че искаш да се върнеш?

— Естествено. Защо питаш?

— Ами... заради Мария.

— Тя ще дойде с мен.

— А Лазар, Марта, семейството й? Тя има повече причини да остане, отколкото ти да заминеш... — Дейвид вдигна часовника си към Том. — Пък и винаги мога да ти идвам на гости.

— Аз... аз просто не съм за тук... Не пасвам. Какво добро може да направи един квантов физик в трийсетата година от новата ера?

— Може би си в състояние да предложиш повече от науката...

— Например?

— Близнако! Давиде! — прокънтя във въздуха гласът на Матей.

— Матее! — извика с усмивка Том.

Матей прегърна Том със смазващо стискане и чак го вдигна във въздуха.

— Къде се изгуби? Имам да ти разправам толкова много неща! Няма да повярваш!

— Добре, добре — изпъшка Том. — Само ме пусни на земята, мечко такава.

Матей го пусна, видя, че Том се хваща за гърдите, и извика:

— Ранен ли си? Римляните ли? Или онези престъпници в Йерусалим?

— Дълга история, приятелю — успя да каже Том, докато опипваше ребрата си.

— Те ли са? — извика Петър от прага на дома.

— Те са, те са! — викна Матей.

— Каза ли им вече? — попита Петър.

— Не!

— Какво да си ни казал? — попита Том.

Матей се обърна към него, гледаше го право в очите и се усмихваше широко.

— Исус... се е върнал.

Дейвид плесна с ръце и се разсмя. Сали го погледна объркано и попита на английски:

— Дейвид, какво става? Какво каза той?

Дейвид я хвана за раменете.

— Преди да дойдеш, двамата с Том пътувахме с Исус. Всъщност Том е един от учениците му. — Усети, че се кани да навлезе в подробности, които сега не бяха от значение, и поясни: — Преди да дойдеш, ние станяхме свидетели как Исус умира на кръста.

Сали присви едното си око.

— Исус? Искаш да кажеш Исус Христос?!

— Да — отвърна с усмивка Дейвид. — Исус Христос. Матей току-що каза на Том, че Исус е жив, че е възкръснал.

Сали присви и другото си око.

— Това не е възможно.

— Знам! Именно това го прави толкова чудесно! — Дейвид не можеше да си намери място от вълнение. Моментът, който вярваше, че ще настъпи, сцената, за която учеше всяко дете в неделното училище, ставаше тук.

— Не е смешно, Матее — ядосано каза Том.

— Но аз не се шегувам — каза Матей и усмивката му посърна.

Том почваше да губи търпение.

— Матее...

— Влез вътре. Покани и другите!

Том се взря в очите на Матей. Знаеше, че Матей е шегаджия, но блясъкът в очите му обикновено го издаваше. Сега не можеше да види този блясък, тази искра на хумор, готовността да даде завършека на шегата. Виждаше, че Матей говори сериозно... а това означаваше, че се е побъркал.

Том заобиколи Матей и се насочи към къщата. Матей се обърна към Дейвид.

— Давиде! — Той го огледа. — Ти не си ранен, нали?

— Не, само съм уморен от пътя.

— Хубаво! — каза Матей и го стисна в мечешка прегръдка.

Дейвид изпъшка и се закашля. Матей го вдигна във въздуха, завъртя го като дете, после го пусна да стъпи на земята и попита:

— А коя е странната ти приятелка?

— Ще ви запозная по-късно — рече Дейвид. — Не искам да пропусна това, което ще се случи.

И тръгна към къщата със Сали.

— Какво ще се случи? — попита Матей и се заклатушка след тях.

ПРОСЛАВА

24. ВЯРА

30 г.сл. Хр.

16:02

Палестина

Том влезе при учениците. Най-развълнуван беше Петър.

— Тома, видя ли го?

— И ти ли участваш в това, Петре?

— В кое?

— В шегата на Матей, че Исус бил жив.

— Шега ли? Че защо Матей ще се шегува за нещо такова? Защо ще се шегувам аз? Нима не мислиш, че ако Исус още лежеше в гроба, нямаше да продължаваме да го оплакваме, точно като тебе?

— Петре, хората... човешките същества не се съживяват.

— Това е най-великата част — каза Матей, докато влизаше заедно с Давид и Сали. — Като оживя, Исус ни доказва, че не е просто плът и кръв.

— Хайде сега да отгатна. Той е Бог, така ли?

— Именно — усмихнато отвърна Матей.

— Ако Исус беше Бог, защо позволи да бъде убит от човеците? Не можеше ли просто да го предотврати? Нямаше нужда да умира, за да доказва, че е Бог, просто трябваше...

— Да кара слепите да проглеждат, да изцерява хромите, глухите, немите и прокажените — намеси се Дейвид. — Да връща мъртвите към живот?

Том не отвърна нищо.

Дейвид продължи:

— Ти вече си го видял да върши всичко това, но намери начин да го отхвърлиш. А сега е умрял и ти го видя да умира. Със собствените си очи видя как последният му дъх излезе от него на кръста.

— Да, Давиде, той е мъртъв. И няма да повярвам, че един умрял отново живее.

Раменете на Петър се отпуснаха.

— Защо да те лъжем, Тома?

— Какво ще те накара да повярваш? — попита Матей.

Том потри зачервеното си лице.

— Докато не видя следите от пироните по ръцете му и не сложа пръсти там, където са били забити, докато не допра ръка до ребрата му, няма да повярвам!

Усети една длан на рамото си и чу познат глас:

— Мир тебе.

Вцепени се. Познаваше този глас. Познаваше тези думи, беше ги чувал произнасяни към стотици хора през изминалите години. Погледна Петър, който се бе усмихнал широко и бе отстъпил крачка назад. Погледна Матей, който държеше ръка пред устата си, като се мъчеше да не се засмее на висок глас. Не можеше да е...

Обърна се и замря. Исус стоеше на крачка от него. Том зяпна, заля го порой от чувства.

Исус пак протегна ръка към него, но Том се отдръпна.

— Сложи пръста си тук. Виж ръцете ми. Протегни ръка и пипни ребрата ми. Престани да се съмняваш и повярвай.

Том премигна, очите му бяха пълни със сълзи. Не откъсваше поглед от протегнатата към него ръка. На нея имаше дълбок червен белег, точно над дланта. Погледна Исус в очите... Това беше Исус! Жив! Краката му се разтрепериха, щом до съзнанието му достигна цялостното осъзнаване на случващото се. Исус... беше Бог!

Том падна на колене.

— Господ мой и Бог мой!

Исус се наведе и го вдигна на крака.

Том все още се тресеше.

— Прости ми... Прости ми...

Исус се усмихна.

— Защото ме видя и докосна белезите ми, ти повярва... — Погледна Дейвид и продължи: — Блажени, които не са видели, и са повярвали.

Дейвид се усмихна, не само защото Исус му отправи най-великия комплимент, а и защото сега Том повярва. Цялото това време, прекарано в миналото, не бе напразно. Почувства се възнаграден. Почувства се по-добре от всякога. Том бе повярвал.

Погледна към Сали и видя, че очите ѝ са пълни със сълзи.

— Защо плачеш? — попита я. — Можеш ли да разбереш какво се случва?

— Не мога да разбера какво се каза, но мисля, че разбирам какво се случва... — Сали кимна към Исус. — Този човек... това е Исус, нали?

Дейвид кимна.

— И вие с Том сте го видели да умира?

Дейвид отново кимна.

— И той отново е жив... и сега Том вярва в него...

Дейвид кимна за трети път, после се разсмя.

— Но как... това няма смисъл. Не е възможно.

Исус се обърна към Сали, сложи ръце на раменете ѝ и се усмихна:

— Сали, преди да имаше време, аз бях. В мен всички неща са възможни.

После се обърна към Том.

— Хайде, Близнако, имаме да поговорим за много неща.

Сали ги гледаше как излизат, после погледна Дейвид. Челюстта ѝ беше увиснала.

— Дейвид... Той ми проговори на перфектен английски...

— Знам — каза Дейвид и се усмихна.

Том пое дълбоко дъх, отчасти защото въздухът беше прохладен и ароматен, но също и защото изгаряше от напрежение. Пред него бе човекът, когото в продължение на години беше осмивал. Човекът, за когото сега вярваше, че е Бог, срещу когото беше заговорничил, за когото беше кроил планове да го изкара измамник. Том се отпусна назад и опря длани на хладната земя. Погледна Исус, който седеше до него на обраслия с трева хълм.

— Направих толкова много неща срещу теб през изминалите години... и знам, че си наясно за тях... — Том поклати глава, не искаше да продължи, но се насили. — Това не... много е сложно. Не съм свикнал да греша... просто аз... Можеш ли да ми простиш онова, което ти причиних?

Исус го погледна, очевидно развеселен от затрудненията му.

— Ако се беше вслушал в половината неща, които проповядвах през последните три години, щеше да си наясно, че вече съм ти простил.

Раменете на Том се отпуснаха. Исус не само беше жив, но и си беше все същият.

— Благодаря ти.

— Мисля, че има един твой въпрос, на който трябва да отговоря — каза Исус.

— Така ли?

— Точно така... а ти заслужаваш да научиш отговора.

Том зачака неловко. Какво имаше предвид Исус?

— Тя не умря напразно.

— Моля?

— Тя не умря напразно, Том. Тя умря заради мен.

Том се ококори.

— Ти знаеше.

Исус се усмихна.

— Аз знам всичко.

— Но...

— Спомняш ли си Тимотей, слепеца, чиито очи излекувах с кал и го накарах да се измие в къпалнята Силоам?

Том кимна.

— Спомняш ли си моя отговор тогава? Можеш ли да използваш този ум, който съм ти дал, за да сглобиш парчетата от една мозайка, която се простира през времената?

Том се усмихна. Харесваше предизвикателствата, а фактът, че това тук идваше от устата на Бог, го превръщаше в нещо много повълнуващо.

— Тогава ти каза... че лошите неща, както при слепия човек, се случват, така че да може да бъде разкрита славата ти. Така че Тимотей... той е бил роден сляп, така че да можеш да го излекуваш пред мен... за да мога да повярвам и този разговор да се състои?

Исус кимна.

— А сега разшири тази теория спрямо Меган.

— Тя е умряла, за да мога аз да пътувам във времето?

Исус се усмихна.

— Така че да мога да ти стана ученик... И тази история да бъде разказана в Библията, за да може хора като мен да намерят съответствие... и да повярват?

Усмивката на Исус стана още по-широка.

— И за това си оставил Легион да живее! — Умът на Том се затваряше около парадокса. — Знаел си, че Легион ще убие Меган в бъдещето. Знаел си, че ще пропътувам назад. Знаел си...

— Да.

— Невероятно...

— Нима?

Том се усмихна.

— Ами Легион... той е демон, нали? Той още вилнее някъде в бъдещето. Имаш ли още планове за него?

— Легион са много души, не е нито „той“, нито „тя“, а множество демони, свързани и даващи си сили един на друг. Плановите ми за Легион са почти изчерпани, но не съвсем.

— Какво имаш предвид?

Бум! Шум, подобен на експлозия, отекна от другата страна на хълма.

Том погледна Исус.

— Това беше... Тук ли е?

Исус кимна и погледна към подножието на хълма. Дейвид и Сали тичаха към тях. Той отново се обърна към Том.

— Има едно последно нещо, което ще искам от Легион.

Какво ли значеше това?

Дейвид бързаше нагоре по склона към Том и Исус. Сали беше точно зад него.

— Чу ли? Някой използва часовник — каза Дейвид.

— Мисля, че знаем кой — рече Том.

— Кой?

Щрак. Щрак. Джейк вече бе на билото на хълма и дърпаше затвора на оръжието.

Том преглътна — знаеше, че Легион е бил използван, за да убива. Дали и тук щеше да направи същото?

— Джейк! — възкликна Дейвид и отстъпи крачка назад.

Том го хвана за ръката и го погледна в очите.

— Не е Джейк. Легион е.

Джейк скочи на три метра във въздуха и се приземи по-близо до групичката.

— Да, ние сме Легион! Да! Да! И ние ще... Иии!

Видя Исус и се отдръпна.

— Синът Божи! Тук! Не! Не може да бъде! Чия идея беше това? Не моя! И моя не! Тихо! Чакайте! Имаме идея... *Да! Да!*

Насочи автомата към Том.

— Не... — промълви Дейвид.

Джейк бързо обърна оръжието към Исус и сложи пръст на спусъка.

— Веднъж вече те убихме, Исусе, можем да го направим отново!

— Не! — извика Том, блъсна Исус и зае мястото му.

Бум! Един куршум процепи въздуха и прониза Том право в гърдите. Той се отпусна и се свлече в тревата.

— Том! — Дейвид падна на колене до приятеля си.

Сали изпищя и изтича да се прикрие, което само привлече вниманието на Джейк. Бам! Бам! Джейк стреля още два пъти, смееше се весело с гласовете на петдесет души. Сали падна.

— Спри, по дяволите! Спри! — извика Дейвид. — В името на Исус Христос ти заповядвам да спреш!

Джейк вдигна оръжието към него.

— Мълчи, човеко! Няма да спираме!

Дейвид погледна отчаяно Исус.

— Не се тревожи, Давиде. Всичко е наред. — Погледна Джейк и каза кратко: — Спри.

Джейк замря, сякаш някой го изключи. Исус стана и тръгна към него.

— Не! Не! — запищя Джейк. — Милост! Имай милост към нас, както някога! Да! Милост! Това е твоят начин! Така е!

— Замълчи, демоне! — прогърмя гласът на Исус.

Джейк затвори уста.

— Ти изпълни службата си на тази земя. Достатъчно дълго си бил напаст, адско създание. Ти остави мястото си в Небесните селения и времето ти в света на моите деца стигна своя край.

Очите на Джейк бяха ококорени от ужас.

— Махни се! Върви в горящата бездна за вечни времена!

Джейк падна на земята, обхванат от гърчове. Накрая те спряха и той отвори очи и се огледа. Видя Исус. Видя Том и Сали, които лежаха мъртви, и Дейвид, който го гледаше втренчено. Погледна настрани и видя автомата... и часовника на китката си.

— Какво съм направил?

Исус хвана китката му.

— Не ти си извършил тези престъпления, но звярът на когото позволи да получи достъп до тялото ти, като отхвърли словото ми. Върни се в твоето време и недей повече съгрешава.

И след като натисна последния бутон на часовника, се отдръпна.

Бум, бум, бум, тряс! Преди Джейк да има шанс да осъзнае какво се е случило или къде и кога се намира, беше изчезнал, върнат в бъдещето.

Исус се обърна към Дейвид. Сияещите сини частици се сипеха по земята около тях.

— Свърши се.

— Но Том и Сали? Той ги застреля! Те са мъртви! — възкликна Дейвид и се наведе над тялото на Сали. — Защо допусна това?

— Застреляни ли? С какво?

Дейвид се ядоса.

— С куршуми, с какво!

— Тези куршуми ли? — попита Исус и протегна ръка.

Дейвид погледна. В шепата на Исус имаше три куршума. А Сали... Сали се размърда. Зад тях Том вече седеше. Дейвид погледна Исус и каза:

— Благодаря ти.

— За нищо.

Дейвид се усмихна.

— Нищо за теб може би.

Исус се разсмя.

— Какво стана? — попита Том и се изправи. — Къде е Джейк?

— Замина си — отвърна Дейвид и помогна на зашеметената Сали да стане. — Исус го върна в бъдещето.

— А Легион? — попита Том.

— Легион няма повече да измъчва хора от този свят. Него вече го няма — каза Исус.

— Ние не сме мъртви? — каза Сали. — Но Джейк ни простреля! Дейвид се усмихна.

— Пропуснал е.

— Но...

Исус хвана едната ръка на Сали.

— Отвори очите си, дете, и повярвай. — И пусна куршумите в шепата ѝ.

Том и Дейвид седяха на билото на хълма и говореха за събитията от последните седмици. Исус разговаряше със Сали в подножието на хълма. Тя сигурно бе смаяна, помисли Дейвид, но пък всичко, което ставаше, бе смайващо.

Ала мислите му не се задържаха дълго върху Сали. Това, което възнамеряваше да направи, беше едно от най-трудните неща, които бе правил. След няколко минути щеше да се върне в бъдещето със Сали и да каже сбогом на Том. С Том бяха най-добри приятели и колеги от почти осемнадесет години. Сега трябваше да се върне в бъдещето без Том, без да има работата си в „ЛайтТек“ и без никакви по-нататъшни планове.

— И сега какво? — попита Том.

— Ще взема Сали в бъдещето и после... нямам представа какво ще правя. Ала сега... ще си кажем сбогом.

— Казваш го, сякаш вече знаеш, че ще остана.

— Знам.

Том се усмихна.

— Наясно ли си, че познанията ти за Библията те лишават от изненадите на живота?

Дейвид се разсмя.

— Съжалявам.

— А какво ще стане с мен? Записано ли е в Библията?

— Малко. Но другото е отразено в историята.

Том сви устни и кимна, очевидно впечатлен от себе си.

— Така ли? Значи знаеш как умирам?

— Да — каза Дейвид и погледна към тревата, за да избегне очите на Том.

— Как?

— Не искам да те лишавам от изненадите на живота — каза с усмивка Дейвид.

— Стига да те надживея, старче.

Дейвид се изправи.

— Старче... Май си прав. Сега и двамата сме старци, но старци, които започват нов живот.

Том застана до него и погледна към Исус и Сали, които разговаряха в подножието на хълма.

— Нов и за двамата... Ще ми липсваш, приятелю.

— Може пак да се видим.

— Гледай да е така.

Дейвид вдигна китката си и разтърси часовника.

— Може пък и да наминавам да ти погостувам от време на време.

— Ще те чакам — каза Том и му подаде ръка.

Дейвид я стисна, а после го прегърна силно и Том се сгърчи от болка.

— Ох, ребрата ми!

Дейвид го пусна и се засмя.

— Извинявай! Пък казваш, че аз съм бил старец. — Усмивката на Дейвид бавно се стопи и той добави: — Трябва да тръгваме. Иначе ще го проточим цял ден.

Двамата тръгнаха към Исус и Сали.

Сали явно бе смаяна. Гледаше невярващо, лицето ѝ беше преbledняло. Дори не погледна Том и Дейвид.

— Готова ли си да тръгваме? — попита Дейвид.

— А? Какво? — Тя сякаш не го чуваше.

— Тъкмо разказвах на Сали за бъдещето, за миналото, за неща, които предстоят, и други, които вече са се случили — обясни Исус.

Том се подсмихна.

— Знаеш ли, за първи път мисля, че май успях да схвана какво точно каза.

— Няма да ти е за последен — отвърна Исус, после погледна Дейвид. — Тръгваш ли?

— Знаеш, че тръгвам — отвърна Дейвид.

Исус кимна.

— Ще си поговорим отново. Скоро.

— Така ли?

— Питай Сали. Вече ѝ разказах всичко — отвърна Исус, след това го прегърна за сбогом.

Дейвид искаше всичко това да приключи бързо. Не беше от хората, които се сбогуват дълго, това просто увеличаваше болката.

— По-добре се отдръпнете — каза, докато двамата със Сали нагласяваха часовниците си.

Том и Исус се отдръпнаха и загледаха как Дейвид и Сали си тръгват. Двамата натиснаха бутоните на часовниците си и около тях започна да проблясва ярка светлина. Бум, бум, бум, тряс! С проблясък Дейвид и Сали изчезнаха.

Том погледна Исус и каза:

— Знаеш ли, ако беше направил нещо такова, сигурно щеше да си по-убедителен.

Исус се усмихна.

— Още нищо не си видял.

Сложи ръка на рамото на Том и двамата се запътиха към къщата. На прага ги очакваха Матей и Петър.

— Искаш да кажеш, че ходенето по вода не е било достатъчно? Нахранването на пет хиляди души не е било убедително? И укротяването на бурята не е отворило очите ти? — запита Исус.

Том се усмихна.

— Е... просто съм бил сляп.

Трима души идваха към тях по пътеката — Лазар, Марта и Мария.

Том виждаше само Мария — черната ѝ коса се полюшваше при всяка стъпка. Обърна се към Исус.

— Кажи ми, че тя ще има добър живот.

— Защо да няма, Близнако? Нали ще е с теб.

— Животът ми досега не е бил точно идеален.

— Всичко е в миналото — рече Исус. — Бъдещето си е твое, да го чертаеш.

„Достатъчно е“, помисли Том. Втурна се напред с протегнати ръце, хвана Мария през кръста и я завъртя. Това беше любящата прегръдка, за която беше копнял още от онзи ден в Замбия, деня, когато започна всичко.

Сега вече разбираше за какво е дала живота си Меган. Знаеше и че Мария би направила същото, и затова я обичаше още повече. Но онова, което стоеше в съзнанието му по-отчетливо от всичко, бе, че и той, като Меган и Мария, също би отдал доброволно живота си, ако бъде призван да го направи...

Знаеше, че такъв ден може и да настъпи... ала не днес.

25. В ГОДИНА ГОСПОДНЯ

Някъде

Някога

Дейвид водеше Сали нагоре по склона и гледаше притъмнялото небе, по което се вихреха черни облаци. Робата му заплющя по-силно, щом излязоха на върха. Очите на Сали бяха вързани и тя стъпваше внимателно. Дейвид я водеше за ръка, а в другата си ръка носеше голям чадър и половинлитрова бутилка „Чери Пепси“.

— Къде сме, Дейвид? Мирише ми, сякаш ще завали. Мисли му, ако се измокря. Не искам да се мокря!

— Търпение, скъпа. Ще ти хареса... дори и да се поизмокриш.

— Страхотно — отвърна тя.

Дейвид погледна долината под тях и възкликна:

— Невероятно!

— Какво? Дейвид, мога ли вече да сваля това?

Дейвид развърза превръзката и я дръпна от очите ѝ.

— Какво е това?

— По-добре се скрий, ако не искаш да се намокриш — каза Дейвид, седна в тревата и отвори чадъра.

Сали се сгуши до него под чадъра.

— Какво е това?

— Не си ли чувала за Ноевия ковчег?

— Имаш предвид онзи от потопа?

Дейвид кимна.

— Това той ли е?

Дейвид отново кимна.

— Отне ми петнадесет пътувания през времето, докато разбера кога е започнал потопът, но съм сигурен, че ще е всеки момент.

Сали отново погледна надолу. Под тях се бе ширнала тучна долина, в чийто център се намираше неописуемо огромен дървен кораб — просто си стоеше сред тревата, подпрян със стотици греди. От едната страна имаше широка отворена врата и дълга дъсчена рампа.

Един възрастен човек и трима по-млади издърпаха рампата в кораба и затвориха люка.

Дейвид разви капачката на пепсито, отпи, отмести малко чадъра и погледна към небето. Една капка падна на челото му и той се засмя. Сали нагласи чадъра. Капките зачестиха и дъждът заромоли песента си.

— Почва се — каза Дейвид.

Дъждът бързо се усили, засъска — приличаше на статичния шум на празен телевизионен канал, увеличен до максимум. Сали и Дейвид почти не можеха да се чуят как се смеят. Дейвид бръкна в робата си и извади четири плоски оранжеви неща.

— Какво е това? — извика Сали.

Дейвид долепи едно от нещата до устните си и задуха с всички сили. Нещото започна да се пълни с въздух. Дейвид продължаваше да го надува. Накрая го запуши с прозрачна пластмасова запушалка и го вдигна нагоре. Беше кръгло, с дупка по средата.

— Надувни ръкави... нали разбираш, спасителни маншони — каза Дейвид. — Като спасителни пояси. За всеки случай.

Сали се усмихна и взе следващия маншон. Надуха и четирите и си ги сложиха. Водата изпълваше долината. Дейвид погледна Сали. Беше толкова красива с тези яркооранжеви маншони! Дейвид разбра, моментът е сега. Може би това беше Божият план за тях двамата? А може би Бог им беше приготвил още изненади? Сали все още не му беше разказвала за разговора си с Исус. Дейвид разбираше, че приключенията им тепърва започват. Днес нямаше да е по-различно. Бръкна пак в робата си...

Сали улови проблясък на нещо — приличаше на дъждовна капка, но като се вгледа, видя, че е годежен пръстен. Дейвид го вдигна пред очите ѝ. На лицето ѝ се изписа смесица от радост и ужас.

— Е? — извика Дейвид в дъжда.

Сали гледаше пръстена и мълчеше.

— Купих го от един египетски търговец през петстотната година преди Христа. Нямам квитанция, обаче ако не го харесваш, съм сигурен, че мога...

— Дейвид, млъкни! — извика Сали с широка усмивка.

Дейвид млъкна и я погледна в очите.

Следващата ѝ дума не се чу, но Дейвид можеше да разчете изражението ѝ и отговора на меките ѝ устни. Отговорът беше „да“!

Дейвид скочи и хвърли чадъра — вятърът го отнесе веднага. Сграбчи Сали и я целуна. Дъждът се лееше. Сали долепи устни до ухото му и попита:

— Имаш ли предвид дата?

Дейвид се усмихна.

— Когато кажеш. Времето е наше.

СЪДБАТА НА ТОМА

Вярва се, че Тома е отнесъл словото Исусово в Партия или Персия. Тома умира в името на Исус, прободен с копие. Смята се, че е погребан в Едеса, в Месопотамия, където доказани сведения за мощи, обявени, че са негови, съществуват от четвърти век... но историята между дните му с Исус и неговото мъченичество тепърва трябва да се разкаже.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.